Loveswept

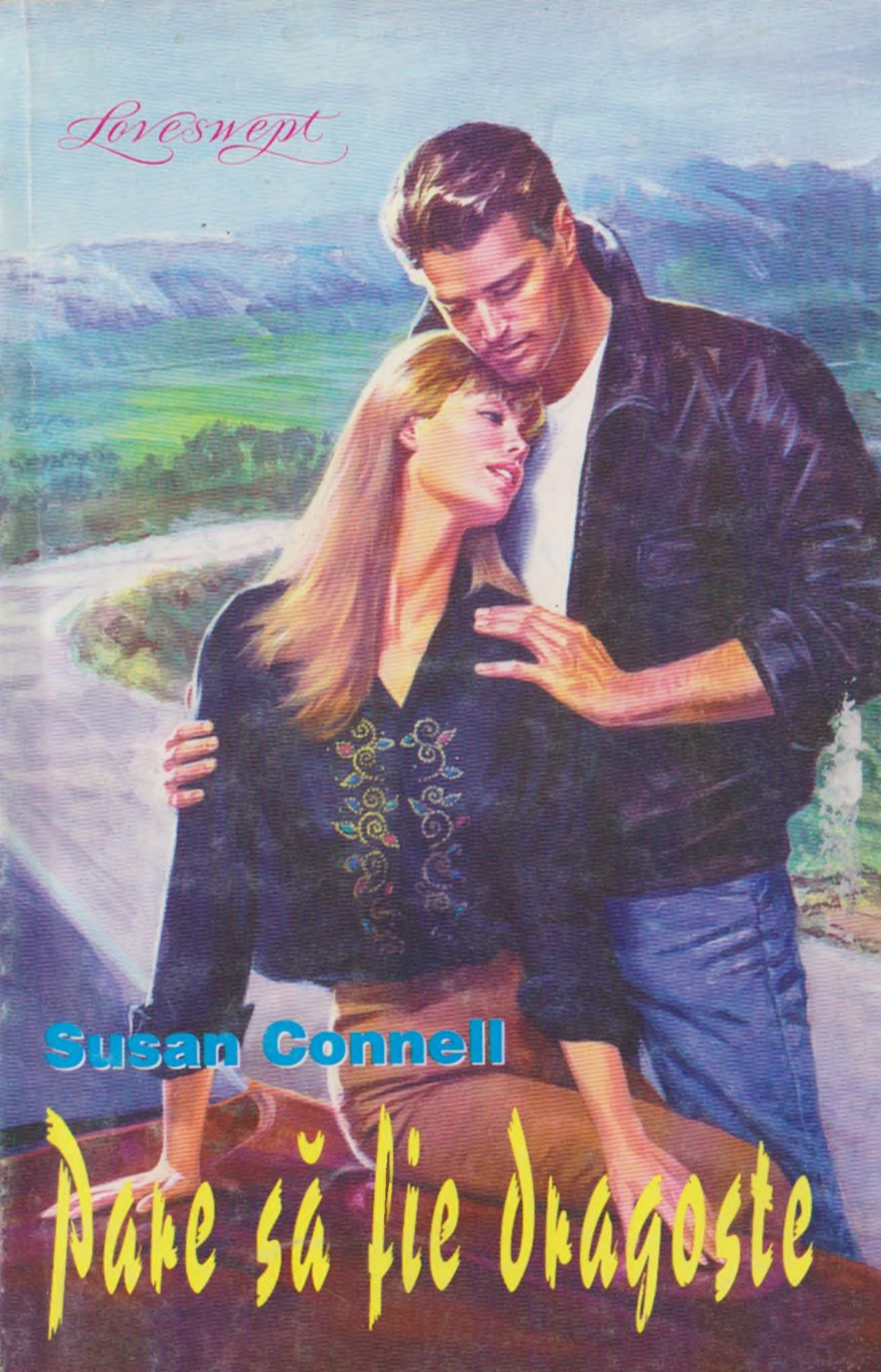

Susan Connell

Pare să fie dragoste

Loveswept

Susan Connell

Pare să fie dragoste

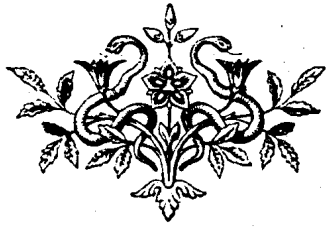

Looks Like Love
by Susan Connell

© copyright 1994 by Susan Connell

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Loveswept

Susan Connell

Pare să fie dragoste

Traducere de Corina Grigore Pintilie

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-7-6

Unu

Jill Stuart se uită, un moment, fix în ochii lui Max, apoi orizontul îi fură privirea. Mai avea cel mult cinci minute, pînă cînd soarele primăvăratic ar fi răsărit deasupra comunităţii izolate de pe coasta de vest a Floridei. „Cînd şi-o fi pierdut controlul?“ Coborî privirea asupra veşmintelor ei sumare, apoi răsuflă calmă. Dacă ar fi acţionat repede şi cu atenţie, acest fiasco s-ar fi sfîrşit înainte ca cineva s-o fi urmărit îmbrăcată în haine de noapte.

Gîndurile i-au fost întrerupte de un lătrat ne-

răbdător. Tresărind, îşi puse mîna la piept şi făcu un pas înapoi. Terrierul mic şi alb îi rodea şi trăgea de kimonoul de mătase, dîndu-se înapoi.

Azi nu era o zi pentru aşa ceva. Mai ales că nu avea chef să-l întîmpine pe micul Andy. Nici de funeralii banale şi, mai ales, nici de şeful ei, domnul Merriweather, a cărui specialitate era vizitele surpriză.

– Haide Max! Hai să mergem acasă. Îţi fac cinste.

Scuturîndu-şi codiţa ca un metronom, Max sărea vesel pe labele din faţă. Apoi se aşeză cu botul pe labe şi îşi ridică sprîncenele, continuînd să se uite la ea. Jill îi studia mişcările, simţind că situaţia trebuie să se schimbe şi, astfel, tensiunea exprimată de încruntarea sprîncenelor ei se destinse. Începea să-şi recapete controlul. Totul avea să fie bine.

Avea chef să se joace. Mergea tiptil înainte, spre Max, vorbind în acelaşi timp autoritar dar şi promiţător.

– Ai dreptate! Vom juca un joc. Vom...

Codiţa lui îşi încetini balansul, sări brusc în patru labe şi se dădu înapoi. Jill încetini şi se lăsă uşurel pe iarba udă de rouă. În orice secundă îl putea prinde. În orice secundă.

Soarele care începuse să răsară, o surprinse căzută din nou pe gînduri. Se luminase de ziuă şi ea era încă în hainele de noapte, cuprinsă total de gînduri. Atenţia îi aţipise din nou. Închise ochii, încercînd să-şi pună gîndurile în ordine.

„Te rog, vino acasă Max. Îţi voi da tot ce doreşti. Tot ce..."

Căţelul se opri, se uită la ea răsucindu-şi capul şi privind-o cu o curiozitate crescîndă. La fel o privea şi bărbatul de la fereastră.

Cu cafeaua aburind într-o mînă şi cu un telefon portabil în alta, Drew Webster îşi turtea nasul de sticla geamului.

„Cine era, se gîndea el, blonda Venus care stătea în genunchi în curtea unchiului său? Şi de ce oare îl implora pe Max să vină acasă cu ea?"

Lăsă telefonul şi îşi răsuci capul, pînă cînd urechea i se lipi de geam. „Şi de ce era oare, încă în pijama?"

– Drew? E important... se auzi vocea din telefonul portabil.

– Cazinoul ăla din Atlantic City vrea să-ţi vorbească de propunerea lor în legătură cu atriumul. Le-am spus că o să-i căutăm noi. Drew? Eşti acolo?

Atriumurile erau ultimul gînd al lui Drew, care

îşi lipise obrazul de geam pentru a vedea mai bine, hipnotizat de tabloul de afară.

Nu se mişca nici un muşchi al trupului ei neted şi perfect proporţionat. Singurul lucru în mişcare era soarele, ale cărui raze dansau prin părul ei blond-argintiu. El zîmbi – „Deci Venus avea părul blond-argintiu".

Răsucindu-şi din nou capul, el observă că pantalonaşii ei roz-pal şi cămaşa brodată cu dantelă, contrastau plăcut cu roşul-aprins al cerului. Deodată, Venus se răsuci, încercînd să ajungă cu mîinile la ceva sau cineva de sub fereastră. Capul lui ieşi în afară din ce în ce mai mult şi deşi încerca să o vadă mai bine, doamna în roz se îndepărtă încet, pînă cînd nu se mai văzu decît foarte puţin.

– Te sun eu, Jeff.

Fără a-şi lua privirea de la scena de afară, Drew puse jos telefonul. Îşi aranjă nodul de la cravată şi îşi trecu degetele prin păr. Această zeiţă a dragostei era ultimul lucru la care s-ar fi putut gîndi că l-ar găsi în curtea din spate a casei unchiului său.

– Max, nu mă mai joc, auzi vocea ei, în timp ce deschise uşa.

Ea mîngîia iarba cu mîna. Încetişor, el traversă curtea către locul unde ea stătea întinsă pe burtă.

Se apropiase atît cît să observe că părul îi ajungea mai jos de omoplaţi şi că avea o aluniţă drăgălaşă deasupra bordurii de dantelă. Profilul i se zărea puţin, dar nu atît cît să îi vadă chipul. Acum era satisfăcut privind curbele perfecte al trupului ei şi linia perfectă a picioarelor şi a braţelor.

Dumnezeule, era feminitatea însăşi, din cap pînă-n picioare. Pielea aceea însorită nu avea decît un cusur: lenjeria sexy de mătase, care o acoperea.

– Te rog, nu fugi! spuse Jill, iar capul îi căzu pe braţe. Lucrurile, pur şi simplu îi ieşiseră de sub control. Ar trebui să fie în biroul ei, să se pregătească de vizita domnului Merriweather. Şi, oare, cine o fi pus-o să promită că îl va lua pe micul Andy la minigolf?

În apropiere auzi o uşă închizîndu-se.

Cîteva secunde mai tîrziu, o pereche de pantofi eleganţi din piele apăruseră în cîmpul ei vizual.

– Niciodată să nu te milogeşti, o sfătui vocea masculină de deasupra ei.

– Ce?

– Am spus să nu te milogeşti niciodată. De altfel, el nu poate valora într-atît, încît să te tăvăleşti prin mizeria asta.

– Nu pot să-l pierd. Sst! Fără să se deranjeze să-l privească pe sfătuitorul său neinvitat, ea mergea tiptil în patru labe prin grădină, pînă se opri. Sărind apoi în picioare, îşi puse mîinile în şolduri, cu furie.

– E, acum ai făcut-o! L-ai speriat şi eu n-o să-l mai prind niciodată.

Ea auzi vocea bărbatului, pe jumătate amuzată, pe jumătate nesigură.

– Să-l prinzi? Păi de ce ar fugi el vreodată de tine?

Jill îi răspunse, în timp ce îşi scutura praful de pe mîini şi de pe picioare:

– Este un joc care îi place foarte mult, spuse ea, întinzîndu-şi gîtul spre terenul de joacă. Oricine ar fi fost acest om, nu-şi dorea decît să piece în liniştе. Nu se mai putea concentra.

Luă kimonoul de jos, îl scutură puţin şi-l împături. Tocmai cînd dădea să se întoarcă pentru confruntarea cu străinul, o minge albă, alergînd furioasă, îi fură privirea.

„Un joc care îi place foarte mult", se gîndi bărbatul, apoi spuse cu o voce surprinsă:

– Un căţel?

Max reapăruse de după un palmier, ţopăind fericit şi plin de energie, după care o rupse din

nou la fugă.

Jill îşi agită braţele energic prin aer:

– Nu în canal, Max, strigă ea şi o luă la fugă după el.

Alergînd prin curţile din spate ale orăşelului Court, Jill recunoştea semnele vecinătăţii, pe cale de trezire. Porniseră stropitoarele automate, iar ziarele începuseră să fie distribuite.

În curînd, aveau să o vadă alergînd prin curţile lor în neglijée, scăpată de sub control. Începuse să-şi imagineze scrisorile de reclamaţie scrise către compania „Merriweather Development" de către vecinii indignaţi de acest eveniment. Totuşi, trebuia să-şi scoată consecinţele din minte, pentru că Max tocmai dădea ocol foişorului şi ar fi putut ajunge în canal în orice moment.

Jill se opri trăgîndu-şi răsuflarea, încercînd să-şi adune gîndurile pentru un nou plan strategic de a prinde cîinele.

– Oare fiecare dimineaţă o fi aşa de vioaie pe aici?

Nu a plecat încă? Bineînţeles că nu, şopti ea.

– Credeam că Cinnamon Key are legi mai dure.

Întorcîndu-se către el, era gata să-i explice că Cinnamon Key avea, într-adevăr, legi dure, pentru

că ea însăşi le scrisese.

Dar ceea ce văzu, făcu ca limba să i se lipească de cerul gurii şi să nu poată articula un cuvînt. Prima impresie a fost că el nu ar fi aparţinut acelui loc. Părea că ignoră faptul că afară era o căldură de 32 de grade şi arăta nemaipomenit în costumul de afaceri, din trei piese, şi cu cravata cu imprimeu italian. Avea un zîmbet care te făcea să ai încredere în el şi care exprima bunătate.

Părul cu firul gros, de culoarea ciocolatei, era pieptănat pe spate, iar o şuviţă îi căzuse peste ochii de topaz. Privirea lui era magnetică, atît de magnetică, încît ea nu mai putea articula nimic.

„Cine o fi tipul ăsta?" Pur şi simplu nu-şi mai putea lua ochii de la el.

În sfîrşit, privirea ei reuşi să îi cerceteze chipul. Era ceva strengăresc în contrastul dintre obrazul lui neras şi restul feţei. Părea de vreo treizeci de ani.

Un clopoţel de alarmă sună în mintea ei. Nu! Nu putea fi un asociat al domnului Merriweather. Deodată, conştientă de neglijée-ul ei, strînse mai bine aripile kimonoului, aranjîndu-se pînă la revere.

Totuşi, el nu părea genul tipilor care îl însoţeau

de obicei pe domnul Merriweather, dar, oricum, trebuia să-l întrebe.

– Nu eşti de la „Merriweather Developmant", nu-i aşa?

– Numai dacă nu vrei tu să fie aşa.

Stilul lui direct de a flirta era dezarmant, dar ea se forţă să accepte răspunsul doar ca o amînare a celui adevărat. Dîndu-şi la o parte, cu mîna, o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte, ea spuse tare:

– Trebuie să-l prind pe Max. Cît o fi ceasul?

– Oh, da. Max.

În timp ce-şi ridica manşeta pentru a verifica ora, bărbatul încerca să-şi ascundă amuzamentul pe care îl simţea faţă de această mini-dramă. Apoi, vîrîndu-şi ambele mîini în buzunare se rezemă de foişor.

– Aproape 6.30. Te deranjează dacă mă uit şi eu?

Licărirea ochilor lui era îndrăzneaţă, dar o şi tachina în acelaşi timp. Cînd ea apucă o margine a kimonoului ca să-şi acopere genunchiul, privirea lui îi urmări mîna, apoi se plimbă încet pînă la glezne şi înapoi pe trup.

Putea să îi citească aprecierile în ochi. Şi de asemenea în zîmbetul său. Nervii ei fremătau de o

încordare plăcută. Ceva delicios plutea între ei. Ceva bogat şi real, parfumat de aerul dimineţii.

Ochii săi surîzători o cercetau în continuare. Tocmai cînd se pregătea să îi răspundă la zîmbet, Max lătră, ea tresări, iar momentul se destrămă.

Oare îşi pierdea minţile? Stătea în neglijée flirtînd cu un străin, cînd ea ar fi trebuit să-l prindă pe Max.

– Sînt sigură că găseşti toate acestea foarte amuzante. Dar nu va mai fi deloc amuzant cînd Max va ajunge la canal, spuse ea, mergînd apăsat.

– Şi-a uitat colacul de salvare?

– Aligatorii! ţipă ea peste umăr.

Bărbatul deveni atent.

– Aligatori? Ce aligatori?

– Rezervaţia naturală care a fost în Cinnamon Key a revenit în aceste locuri şi aligatorii înoată întotdeauna în partea noastră de canal şi... Max!

Micuţul căţel alb înconjură foişorul şi fugi printre ei, lătrînd la fiecare pas. Era ca un balon de jucărie, umflat prea tare. Şi părea că se distrează extraordinar de bine.

Drew îşi dădu seama de situaţie, care era aproape haotică.

– Ia-o la dreapta! ţipă el.

În cîteva secunde îi tăie calea cățelului, trimițîndu-l direct către doamna în roz. Felul în care ea l-a prins şi l-a îngrămădit era un peisaj încîntător. În timp ce se zbătea, ea, fericita creatură, degetele bronzate cu unghii roz lăcuite, formau un contrast interesant cu blăniţa albă de pe spatele cîinelui. Vîrfurile degetelor ei înfipte în blana albă îl făceau pe Drew să se gîndească la zăpadă şi la sărbătorile de Crăciun. Începu să-şi imagineze mîna ei odihnindu-se pe pieptul lui îmbrăcat cu un pulover de ski. Apoi mîna coborînd încet...

Trezindu-se din reverie, o auzi:

– Eşti un cățel rău, Max.

Orice efect al observaţiilor dispăru cînd îi permise cățelului să îi lingă barba. Ochii ei albaştri, evident destinşi acum, priviră spre el:

– Mulţumesc. Îmi pare rău, dar nu m-am prezentat. Sînt Jill Stuart, director de vînzări şi rezident de legătură aici în Cinnamon Key.

– Drew Webster. Eşti probabil persoana cu care doream să mă întîlnesc. Sînt aici pentru a-l vizita pe unchiul meu. Poate că îl cunoşti. Este Ralph Webster.

Sprîncenele ei blonde şi bine conturate se ridicară amuzate:

– Eşti nepotul lui Ralph? Tu eşti micuţul Andy?

El îşi împreună palmele, apoi le deschise şi ridică din umeri:

– Ce aş putea spune? Vezi dacă am mîncat tot cînd eram mic?

Şi într-adevăr o făcuse. Umerii săi largi şi zîmbetul jucăuş emanau un grad de senzualitate care nu se potrivea vîrstei de şapte ani, la care se aştepta ea.

– Cînd mi-a spus că nepotul lui, Andy, vine în vizită, m-am oferit voluntar să-i ţin de urît. Trebuia să te duc să jucăm golf în după-amiaza asta. Te aştepta mai tîrziu.

El veni înspre ea. Înălţimea lui de 1,88 metri, blocă orice cîmp vizual al staturii ei de 1,65 metri. Dintr-o privire fugară hotărî să nu fructifice deocamdată remarca ei în legătură cu faptul că se hotărîse să îl însoţească. Mai devreme sau mai tîrziu îi va aduce aminte de promisiunea făcută unchiului Ralph.

– Mi-am terminat afacerile din Atlanta mai devreme decît m-am aşteptat. Norocul meu că am prins avionul companiei unui prieten, la ora 4 a.m. Mai apucă să adauge:

– N-am avut timp nici să...

Ea puse o mînă pe pieptul lui:

– Nu te mişca!

– Poftim?

Se uită la mîna ei şi în acelaşi timp îi veni în minte imaginea de acum cîteva minute. Unghiile lăcuite în roz contrastau plăcut cu presiunea fermă, făcută asupra cămăşii şi cravatei.

– Oh, nu!

Apucîndu-l cu degetele de nodul cravatei, ea îl trase pe lîngă şopronul magaziei.

– Îmi pare rău, spuse, dîndu-i drumul.

– Era să mă vadă domnul Hernandez.

Prinzîndu-şi cu dinţii buza de jos, ea se furişă pe după colţul clădirii, ţinîndu-şi respiraţia. Apoi se sprijini de perete şi răsuflă uşurată.

– O.K., s-a dus. Ce spuneai?

Stînd aproape, Drew îşi sprijini mîna de perete, în apropierea capului ei.

– Spuneam că unchiul Ralph mi-a lăsat cheia şi un bileţel pentru portar. Se pare că este în Miami, cu un prieten, şi lipseşte toată după- amiaza. Deci...

– Deci? întrebă ea, în timp ce figura lui serioasă se schimba într-un zîmbet provocator.

– Deci ai de gînd să-mi ţii de urît?

I se oprise respiraţia şi îi veniră în minte tot felul de imagini delicioase. Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, sprîncenele lui se ridicară mirate.

Trecu pe sub braţul lui. Cînd privi peste umăr, ea deja se îndepărta, spunînd:

– Eşti băiat mare, domnule Webster. Şi eu am de lucru. Mulţumesc din nou că m-ai ajutat în privinţa lui Max.

– Te conduc?

– Nu.

Acum ea se grăbea.

– Vreau să spun, nu trebuia să te deranjezi.

– Aşteaptă. Cu meciul de golf cum rămîne?

– Spune-i lui Ralph că am anulat rezervarea la „Lumea lui Rex".

– „Lumea lui Rex"?

– Mi-a spus că ar fi bine să-l duc pe Andy la minigolf.

– Atunci nu-l dezamăgi pe micuţul Andy, strigă el. Adoră minigolful.

Ea îşi puse degetul pe buze să îl liniştească.

– Eu nu. Şi, într-adevăr, trebuie să-l duc pe Max acasă şi să mă apuc de treabă.

– Jill?

– Da?

I se păru că trece o veşnicie, pînă cînd să audă răspunsul.

– Ce ţi-ar plăcea să faci astăzi?

Simţea din nou senzualitatea provocatoare din

vocea lui, care înşela inocenţa cuvintelor şi care îi dădea fiori în stomac.

– Să-mi păstrez slujba, spuse ea fugind după o casă, de unde ieşise un om ca să atîrne de şopron o colivie de păsări.

– *Lucrez aici, Drew. Ţinuta mea la ora asta este jenantă.*

El chicoti, după care cu un ton serios, zise:

– Biroul tău este în clădirea de la poarta principală?

– Da. Pe Cinnamon Circle, la numărul 21.

– Aş vrea să vin mai tîrziu să discutăm despre ceva. Unchiul Ralph este îngrijorat de o problemă, el...

– O problemă? S-a întîmplat ceva cu Ralph? Nu este bolnav, nu?

– Nu. Este o chestiune de siguranţă.

O chestiune de siguranţă? Asta îi punea capac *la toate. Ce fel de chestiune de siguranţă?*

– Bună, Jill. Îmi plac hainele tale noi.

Alt vecin o descoperise. Rotindu-şi ochii, ea îl luă pe Max în braţe.

– Max a ieşit afară, explică.

Întorcîndu-şi privirea la Drew, simţi cum i se contractă stomacul. Şi nu de foame. Sau de situaţia în care se afla. El îi zîmbea. Nu era un

zîmbet infatuat, sau care să îi creeze o senzaţie de jenă. Era genul de zîmbet care te ruga să vezi umorul inerent al momentului şi să iei parte la el. Ea îşi muşcă buza de jos, ca să nu izbucnească într-un hohot de rîs. Deci, el se bucura din nou de toată atenţia ei. De absolut toată atenţia ei.

– Eşti o doamnă foarte populară pe aici, spuse el, apropiindu-se.

– Spune-mi, trebuie să-mi iau un bilet şi să aştept pînă îmi vine rîndul?

Vocea lui era adîncă şi masculină, cuprinzîn-d-o cu căldură şi mîngîiere. Fiecare fibră a fiinţei ei vibra la intimitatea momentului. În aerul umed plutea ceva mistic şi strălucea doar lumina din ochii lui verzi-cenuşii.

Ceva se întîmpla cu ea, ceva cald şi viu şi... Max începu să se zbată în braţele ei. Ea tresări şi se uită la căţel. Salvată din fantezia înconjurătoare, ea simţi cum începe să se înroşească.

– Ce fel de chestiune de siguranţă? repetă, în timp ce Drew era absorbit de ea.

– El crede că unul din vecinii lui este jefuit sistematic.

Jill fu atît de uimită, încît obrazul îi încremeni. A reuşit să îi înmoaie oasele şi apoi să o îngheţe, ambele într-un minut. Îşi scutură capul, luptînd

împotriva ideii nebuneşti că ar putea exista asemenea crimă în Cinnamon Key.

– Dar mi s-ar fi raportat aşa ceva. Sînt sigură că aici este o greşeală.

El neagă ferm din cap.

– Nu, după cum spune unchiul Ralph. Se pare că s-a întîmplat de cîteva ori în ultimele trei luni.

Ea îşi scutură din nou capul.

– Nu poate fi adevărat. Ralph ar fi putut răstălmăci ceva.

Bineînţeles că nu era adevărat, însă, oricum, o trecu un fior rece.

Simpla idee a unei asemenea crime în Cinnamon Key era îndeajuns pentru a face pe cineva să tremure. Ori, oare cauza era apropierea lui Drew Webster?

– Îl cunosc pe unchiul Ralph şi nu este genul de om care ar interpreta ceva greşit. Este unul din cei mai echilibraţi oameni de pe aici.

Îşi trecu degetele prin părul des şi drept, dîndu-l de pe frunte pe spate.

– Ascultă, am venit aici, pentru că ţin foarte mult la el. Nu suport să-l văd abătut, mai ales la vărsta lui. Jill, are 72 de ani, şi nu aş vrea ca el să fie următorul.

– Bineînţeles că nu ai vrea. Nici eu nu vreau.

Dar nu-mi vine să cred că pe aici există vreun val progresiv de furtuni. Degetele mele simt pulsul acestei comunităţi. Aceşti oameni îmi sînt ca o familie.

El întinse mîna să mîngîie blana lui Max. Căţelul îl muşcă jucăuş. Cu degetul mare prins în botul lui Max, Drew zise:

– Atunci poţi înţelege îngrijorarea pentru unchiul meu.

Privirea fixă şi expresia serioasă îi zdruncinară încrederea. Poate, doar poate, el îşi dădea seama de ceva ce scăpase atenţiei ei.

– Da, îţi apreciez îngrijorarea. Dar cine zicea Ralph, că ar fi victima?

– Nu mi-a spus.

Cînd degetele îi atinseră încheietura mîinii, el le lăsă acolo. Contactul permanent îi trimitea fiori prin tot trupul, dezorientînd-o.

– Cît timp rămîi în vizită la Ralph?

– Cred că pot rămîne o săptămînă sau mai mult... dacă sînt încurajat.

O săptămînă. O întreagă săptămînă delicioasă cu Drew Webster, la cîteva case mai încolo. Ce idee provocatoare! Se uită la locul unde degetele lui îi mîngîiau încheietura.

– Jill, urăsc să mă gîndesc că cineva ar fi în

pericol pe aici. Vreau să ajut.

Pericol?

Ajutor? Atitudinea prietenoasă, împreună cu senzualitatea lui plină de hotărîre, o făceau să *transpire. Însăşi Tentaţia în persoană n-ar fi putut* să arate sau să o facă să se simtă mai bine. Apoi acea veche panică îşi făcu prezenţa în stomac, ceva asemănător unei flăcări care urcă în interiorul ei. Senzaţiile înfloritoare explodară dintr-o dată, arătînd adevărul atît de evident. Chiar acum, pericolul era Drew Webster. Indiferent de ceea ce simţea pentru el, nu îşi putea permite luxul de a vedea unde duce această atracţie. A mai fost dezamăgită de oameni pînă acum şi nu voia să-şi asume riscul din nou. Cu mult timp în urmă, învăţase să nu mai aibă nevoie de nimeni, pentru nimic; învăţase să depindă doar de ea însăşi. Strîngîndu-l şi mai bine pe Max în braţe, se îndepărtă. Nu ştia cum avea s-o facă, dar avea de gînd să verifice povestea cu jaful şi să îl ocolească pe Drew în acelaşi timp.

– Nu este nevoie să rămîi toată săptămîna. Nu este nimeni în pericol pe aici şi dacă va fi cineva, mă voi ocupa eu de toate problemele din Cinnamon Key. Asta este slujba mea.

O luă la fugă de parcă ochii i s-ar fi îngustat şi

obrazul i s-ar fi contorsionat. Din partea cealaltă a curţii, încă mai simţea privirea lui fixînd-o. Încercînd să-şi controleze impulsul de a fugi, traversă strada către casa Barbarei Brody. Erau alte lucruri de făcut, în afară de Drew Webster. Ca de exemplu, să-l ducă pe Max acasă.

Barbara o întîmpină la uşa verandei, care scîrţîia.

– Jill.

Femeia în vîrstă, înşira un colier din perle.

– Unde l-ai găsit pe Max?

– Eram pe balcon şi beam cafeaua de dimineaţă cînd l-am zărit fugind către ghereta portarului.

– Nu ştiam că a ieşit afară, spuse doamna Brody, înnodîndu-şi opera pe după deget.

Luîndu-l pe Max de la Jill, îşi lipi obrazul de simpaticul căţel.

– Ştiu ce pacoste poate fi maniacul ăsta mic, odată ce scapă afară şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că mi l-ai adus înapoi. M-am sculat astăzi de dimineaţă să curăţ nişte bijuterii şi am uitat complet de el.

În timp ce Barbara îl copleşea pe Max cu o atenţie jenantă, Jill se uită spre casa lui Ralph Webster.

– Mi-a luat ceva mai mult timp decît m-aş fi aşteptat.

– Nu intri să bei o cafea, draga mea? Probabil nu ai apucat să o termini pe a ta.

Max o privi din braţele doamnei Brody şi lătră.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar trebuie să mă îmbrac pentru a pleca la lucru.

Se duse către uşă, dar se opri înainte de a pune mîna pe clanţă.

– Doamnă Brody, cît de bine îl cunoaşteţi pe Ralph Webster?

– Destul de bine. Este membru al clubului meu de bridge şi am cinat împreună de cîteva ori.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut, ar fi fost să o alarmeze pe femeia în vîrstă. Văduvă de puţin timp, Barbara Brody, încerca din greu să îşi refacă stilul de viaţă. Dar speculaţii neîntemeiate despre vreo problemă din vecini i-ar cauza femeii îngrijorări de care nu avea nevoie. Totuşi, Jill simţea că este datoare comunităţii, de a o pune în gardă în legătură cu ceea ce îi spusese Drew Webster.

– Aă, tocmai l-am cunoscut pe nepotul lui şi mă întrebam dacă ţi-a spus vreodată ceva despre el.

Expresia exagerată a Barbarei era extrem de

mobilă.

– Andy? L-ai întîlnit pe Andy, îmbrăcată în neglijée?

– Nu este deloc micuţul Andy. Probabil are vreo 30 de ani şi îi place să i se spună Drew. Ce spunea Ralph despre el?

– Nu prea multe. Numai că este din Nord şi că nu îl vede prea des. Vorbesc la telefon cel puţin o dată pe săptămînă. Se pare că băiatul este foarte implicat în extinderea afacerilor.

Barbara mîngîie năsucul cîinelui cu buricele degetelor.

– Dacă te interesează, îţi mai spun, Jill, că este divorţat. Fără copii.

– Mulţi oameni sînt divorţaţi, Barbara, spuse Jill, puţin cam repede.

Lăsîndu-şi capul într-o parte, Barbara se uită la ea.

– Deci ce crezi despre el?

– Este foarte ataşat de unchiul său.

Jill îşi fixă ochii asupra perlelor, în timp ce încerca să găsească o cale de a aduce vorba de aşa-zisele jafuri.

– Vrea să fie sigur că Ralph este în siguranţă aici în Cinnamon Key. Nu este amuzant? Vreau să spun, cine nu s-ar simţi în siguranţă în Cinnamon

Key?

În timp ce Barbara îşi aranja conciul de păr de la spate, perlele din degetele ei clincăneau încetişor.

– Nu pot să-mi dau seama.

– Nu ai văzut pe nimeni şi nimic suspect pe aici prin vecinătate, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, draga mea. Nimic ce ar putea părea suspect nu se întîmplă pe aici. Dar dacă voi vedea, te voi suna imediat şi te vei ocupa de asta.

Răsuflînd uşurată, Jill adaugă:

– Întotdeauna ai avut grijă ca totul să fie bine.

Max lătră, de parcă ar fi aprobat afirmaţia şi cele două femei rîseră.

– E-n regulă Max, spuse Jill, gîdilînd năsucul căţelului. Mă ocup de toate problemele din Cinnamon Key. Doar asta mi-e slujba.

Doi

Drew se tot învîrtea pe lîngă magazinul colecţionarilor de scoici şi se uita la ea, care era în biroul de vizavi. Jill îl făcuse să aştepte de peste o oră şi dacă nu l-ar fi impresionat înfăţişarea plăcută pe care o avea, ar fi plecat de mult.

Îl atrăgea felul în care pantofii uşori, de culoarea tutunului, îi făceau mai pronunţate curbele şoldurilor şi felul în care îşi ţinea cu mîna rochia crem, în momentul în care se aşeza. Cu bijuterii simple, de aur, şi cu o jachetă lungă, apariţia ei

era plină de inteligenţă şi de încredere în sine, perfect controlată. Amintindu-şi felul în care arătase de dimineaţă, Drew simţi că răspunsul fizic este activ şi se foi în scaun. Ah, da! I-a prins din nou privirea. Se uită mai bine şi i se păru că o pată de culoare apăruse pe obrajii ei, o secundă mai tîrziu. Apoi, privirea îi reveni la cuplul care stătea în faţa biroului ei. Înclinîndu-şi capul, ea încerca să pară totalmente absorbită de ceea ce spunea bărbatul. Trucul ei aproape că mergea, dar o nouă privire către Drew o trădă. El se felicită; prezenţa lui o neliniştea din ce în ce mai mult. Revenind la ideea de a rămîne acolo, se aşeză din nou în scaun. Merita să aştepte.

În acelaşi timp, femeia plictisită de lîngă el, îmbrăcată cu un costum prea larg, îşi verifică forma unghiilor lăcuite şi le admiră, în timp ce bărbatul ei tăia, în continuare, frunză la cîini.

– Jill, iubito, mie şi soţului meu nu ne plac palmierii. Locul de care sîntem interesaţi are vreo şase sau mai mulţi palmieri pitici, mizerabili.

Bărbatul îşi puse ferm mîinile pe masă:

– Tăiaţi palmierii, scăpaţi de tufişurile alea şi poate ne vom gîndi să cumpărăm locul.

– Domnule Randall, două elemente principale ale comunităţii noastre sînt palmierii şi vegetaţia

tropicală bogată. Locuitorii noştri îşi închiriază terenurile de la Merriweather Development, iar aceste două elemente nu sînt negociabile. Poate aş putea să vă sugerez să mergeţi la comunitatea Arubei Sunrise. Deţine terenurile principale şi din cîte am văzut, nu are absolut nici un fel de vegetaţie.

Jill puse o planşă între ei.

– Aş fi încîntată să vă arăt terenurile pe harta aceasta.

Drew scutură din cap de parcă s-ar fi uitat şi ar fi ascultat. Cum Dumnezeu o fi reuşind să rămînă calmă, era peste puterea lui de înţelegere. Comportamentul ei era admirabil, mai ales că îl completa cu o voce mătăsoasă şi cu maniere fermecătoare. Cînd o văzu ridicîndu-se şi conducîndu-i, el mai adăugă pe listă şi o încredere neînduplecată.

Jill închise uşa după cuplul insuportabil. Oricît de dificil i s-ar fi părut să scape de ei, era şi mai îngrijorată de faptul că Drew Webster nu se lăsase şi rămase în birou. Faptul că era ignorat de o oră nu părea să-l fi deranjat cîtuşi de puţin. Se întreba oare cît de tenace va fi şi în legătură cu acele „jafuri"? Rău pentru el că nu-şi dădea seama că îşi pierde timpul. Dacă existau probleme

de verificat în Cinnamon Key, ea va fi aceea care va face aceste verificări. Nu Drew Webster. Trase adînc aer în piept şi se întoarse să îl înfrunte. El se ridică şi, în timp ce venea, îşi aminti încă o dată cît de înalt era. Şi cît de bine arăta. Observă în treacăt şortul cafeniu şi tricoul verde pădure, închis cu trei năsturaşi. Iar pantofii aceia sport scumpi, parcă îi mai văzuse undeva... După cît de degajat era, părea că se simte bine în hainele lejere şi că nu pune preţ pe efectul lor.

– Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi. Drew este numele tău, da?

Se uită la ea încruntat şi uşor dezamăgit:

– Prietenii de joacă îmi spun Andy.

Reţinîndu-şi un zîmbet, Jill se întoarse la birou, unde era în siguranţă. Nu putea să-şi permită luxul de a-i aprecia umorul. Avea o carieră de continuat, fără a mai menţiona felul de viaţă de care era destul de satisfăcută. Nu avea nevoie de invazia lui Drew Webster. Ridicîndu-şi mîneca rochiei, se uită la ceas.

– Unchiul tău nu s-a întors încă?

Cum Drew nu îi răspundea, ea ridică privirea. El aşteptase să îi fie acordată toată atenţia, iar acum că o avea era destul de mulţumit.

– Nu. Ca fapt divers, a sunat cu puţin timp în

urmă. El şi prietenul său au avut probleme cu maşina. Se vor întoarce seara tîrziu.

Jill dădu uşor din cap. Ralph Webster era unul din cei mai capabili oameni pe care îi cunoştea. Dorea să vorbească cu el cît mai curînd în legătură cu jaful.

– Sînt sigură că va fi bine.

Drew venea spre birou, în timp ce ea răsfoia o grămadă de cataloage cu date tehnice şi descrieri. Probabil că sesizase unda de scepticism din vorbele ei, pe care, ea, crezuse că a reuşit să o ascundă.

– Unchiul Ralph a mers pe cămile de-a lungul Africii de Nord şi a traversat Anzii cu jeepul. Aşa că o problemă la motor, în Miami, n-o să-l doboare.

Ar mai fi spus ceva, dar ea îl întrerupse:

– Nu-i nevoie să-ţi pierzi ziua, Drew. Poftim aceste hărţi de terenuri, plus cataloagele unor atracţii turistice populare din sudul Floridei.

I le întinse. El luă hărţile, se uită cu un gest plin de curtoazie şi le puse înapoi pe birou.

– Nu, mulţumesc.

Prefăcîndu-se ocupată de mînecile rochiei, gîndurile îi zburară la Peter. I-ar fi plăcut să vadă cum acest bărbat hotărît îi acordă surorii sale atît

de mult timp. Luînd o foaie de pe birou se surprinse imaginîndu-şi ce-ar fi zis Peter despre Drew.

– „Pune mîna pe el, surioară. Cum poţi da cu piciorul unui asemenea tip?“ Apoi i-ar fi studiat obrazul şi ar fi rîs, în modul lui specific. De cîte ori se gîndea cum Peter învăţa pentru a ajunge doctor, inima i se umplea de mîndrie. Privirea i se îndreptă spre Drew şi se surprinse cum scrîşnea din dinţi. Oare cît de mult se va ţine după ea? se întrebă. După un moment, el se întinse peste birou, îi luă hîrtia şi o întoarse pe toate părţile, apoi i-o dădu înapoi şi se aşeză.

La radio era o melodie cu un ritm lent de samba. Drew se aşeză picior peste picior şi îşi mişca glezna, în ritm.

Cu un suspin din interior ea se întreba cum avea să menţină acest paravan de distanţă atîta timp, cît el insista să o trateze ca pe o Veneră amuzantă. Ar fi trebuit să îl ignore pentru a scăpa de el, dar asta era imposibil atîta timp, cît totul la el era atît de direct.

Chiar acea licărire din ochi. Era greu să nu îl placi şi imposibil de ignorat. Jill puse hîrtia pe birou. Trebuia să îl ia mai dur.

– Ascultă, am o mulţime de treburi de făcut, şi...

– Te enervez, nu-i aşa?

Nu se ascundea nici măcar după o perdea de fum, gîndi ea. Săgeata lui îşi atinsese ţinta. Simţi cum îi transpiră palmele, în timp ce ridică din umeri şi se aşeză.

– Dar, bineînţeles că nu mă enervezi.

El arătă cu degetul spre ea şi spuse de după umăr:

– Atunci, poate că acei fericiţi cumpărători de casă. Te-ai purtat cu ei ca o profesionistă adevărată. Eu aş fi încetat cu amabilităţile încă din momentul în care au început cu palmierii.

Era un compliment direct, iar ea se decise să îl accepte. Multă lume nu observa această parte a slujbei ei şi majoritatea nu înţelegea manevrele delicate, necesare.

– Tratez cu tot felul de oameni în munca asta. Mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi plecat. Oricum, nu cred că se vor mai întoarce.

– Oare ai fost obiectivă cu mine cînd m-ai lăsat să aştept aproape o oră? spuse el, ridicînd din sprîncene şi luîndu-şi o figură amuzantă, în timp ce glezna i se mişca în ritmul sambei.

Zîmbetul îi îngheţă pe faţă. A dus-o! Cu mintea lui pricepută şi cu zîmbetul sexy, a dus-o iar. Ei, nu o să scape el aşa de uşor. Apucă bine cu

mîinile de marginea biroului şi rîse în aşa fel, încît i se păru şi ei artificial.

– E ridicol. Nu am încercat să scap de tine.

– Sînt bucuros să aud asta. Lăsînd piciorul pe podea îl întinse în faţă.

– Acum hai să discutăm despre telefonul pe care mi l-a dat unchiul Ralph în legătură cu aceste jafuri.

Ea îşi scutură capul, iar părul tăiat scurt i se ondulă într-un fel foarte sexy. Îl aranjă şi îndreptîndu-şi spatele, zise:

– Cred că e vorba de o greşeală. Acest vecin al lui Ralph probabil că a împrumutat cîteva lucruri unui prieten, a uitat de ele, şi apoi i-a spus unchiului tău că nu mai poate să le găsească.

Apoi adăugă sperînd că Drew nu o va lua ca bunăvoinţă:

– Şi, poate că Ralph a exagerat spunîndu-ţi asta, pentru a-l face pe nepotul favorit să vină în vizită. Nu crezi că este o posibilitate, Drew?

Nu a mai aşteptat răspunsul. Strîngînd cîteva dosare, le duse în dulapul din spatele biroului. Faptul că le-a pus în sertarul cu desene, ar fi trebuit să-i trezească suspiciunea, se gîndi ea.

Mîna lui îi prinse încheietura cînd voia să deschidă sertarul:

– Nu, eu n-aş spune că asta este o ipoteză puternică. Unchiul meu nu este un om singur, care să recurgă la minciuni pentru a mă vedea. Dacă el spune că aici este o problemă, atunci îl cred. Ai spus de dimineaţă că ai grijă de toate. De ce nu te ocupi şi de asta?

– Pentru că nimeni nu mi-a spus nimic de vreun jaf.

– Păi îţi spun eu acum. În primul rînd, aş vrea să ştiu care este sistemul de securitate pe aici.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ea era să se uite în ochii lui. Aşa că îi fixă mîinile cu privirea, observînd că are fire negre de păr. Dacă îi strîngea încheietura mai tare ar fi putut să o doară, dar din fericire nu era cazul. Buricul degetului mare presa încetişor acolo unde se simţea pulsul, în timp ce restul mîinii o acoperea pe a ei, încălzind-o. Nu se aştepta să simtă bătături în palma lui, iar dacă momentul ar fi fost mai prietenesc, l-ar fi întrebat de unde le are. Era doar unul incredibil de intim. Închise ochii.

– Securitatea noastră este perfect adecvată.

După un moment, Drew îi eliberă încheietura, iar ea închise sertarul de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic important între ei. Dar ceva se întîmplase în acele cîteva momente şi simţind în continuare căl-

dura mîinii lui, îi venea greu să îşi adune gîndurile. Propria-i voce, mătăsoasă, mîngîietoare şi, pe undeva, provocatoare, o surprinse cînd spuse:

– Ar trebui să te bucuri de vremea frumoasă de afară, în loc să...

Îşi strînseră mîinile. Ar fi fost doar un gest de curtoazie, o mişcare de încheiere a unei situaţii jenante, cu excepţia unui singur lucru. Pentru prima oară de cînd s-au întîlnit, figura lui era serioasă. De fapt, expresia lui era rece şi formală.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, domnişoară Stuart. Nu o să vă mai deranjez.

Cînd se întoarse să piece, un sentiment greu o apăsă.

– Aşteaptă. Ce ai de gînd să faci?

– Ce pot să fac? Am de gînd să aflu ce se întîmplă. Cînd voi afla, voi anunţa Poliţia.

– Poliţia?

Ca un prieten capricios, ea trecu de partea lui Drew. Se grăbi să dea ocol biroului, rugîndu-se să nu-şi dea seama de panica ce o simţea explodîndu-i prin piele. Se forţă să vorbească pe un ton normal:

– N-ar fi mai bine ca pînă la urmă să vorbeşti cu unchiul tău, înainte de a aduce poliţia aici? Mi-ar plăcea şi mie să discut cu Ralph.

– Ba asta am de gînd. Între timp am să fac cîteva investigaţii pe cont propriu. Sînt sigur că voi găsi oameni bucuroşi să stea de vorbă cu mine, spuse el, îndreptîndu-se din nou spre uşă.

– Drew, aş dori să nu faci asta. Nu vreau să se alarmeze nimeni degeaba.

– Nu ăsta era scopul meu, Jill.

– Dar mi-e teamă că asta se va întîmpla.

Se ridică de la birou şi merse înspre macheta oraşului Cinnamon Key. Erau nişte căsuţe în miniatură, cu străduţe şi canale întortocheate şi cu palmieri, care emanau o siguranţă perfectă şi multă linişte. Drew veni după ea la machetă.

– Vezi, comunitatea noastră este compusă în majoritate din oameni de peste 50 de ani şi mai în vîrstă. Mulţi sînt la pensie şi mulţi dintre ei îşi petrec majoritatea timpului, cu acţiuni caritabile sau voluntare, pentru şcoli şi spitale. Toţi au muncit din greu pentru a ajunge în această perioadă a vieţii lor, cînd să fie liniştiţi şi să mai aibă încă activităţi productive. Nu poţi distruge totul într-o clipă, atîta timp cît nu cunoşti adevărul despre această poveste. Încă nu ştiu dacă s-a comis vreo mîrşăvie pînă acum. Drew, sunt foarte sceptică în legătură cu toate acestea, pentru că nimeni dintre locuitori nu mi-a spus nimic.

El îşi strînse buzele pentru o clipă, apoi păru că se răzgîndeşte în privinţa planului.

Jill continuă grăbită:

– Ascultă, tu nu mă cunoşti şi nu îmi datorezi nimic, dar îmi vei face slujba mult mai grea, dacă începi să împrăştii zvonuri neîntemeiate. Aceşti oameni nu sînt predispuşi panicii, dar cred că ar trebui să aduni toate faptele, înainte de a spune ceva. Pînă să începi toate astea n-ai vrea să mă laşi să vorbesc cu unchiul tău? N-ai vrea să-mi mai laşi o zi?

El spuse:

– O.K. Oricum îmi petrec restul săptămînii aici. O zi în plus nu contează.

În timp ce o studia din cap pînă în picioare, zîmbetul îi revenise. Era un zîmbet generos, care accepta armistiţiul şi compromisurile, şi ea era surprinsă de cît de mult îi lipsise acesta în ultimele cîteva minute.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Respiraţia ei se îngreună, iar palmele erau *umede din nou. Cînd el se întoarse la macheta* oraşului, tensiunea dezorientată continuă. Nu putea să-şi ia ochii de la el, aşa cum nu-şi putea el lua ochii de la machetă. Trebuia să fie o cale să îl

facă să se concentreze asupra problemei furtului, care nu putea fi ratată din cauza unui flirt. Învîrtind stiloul în palme, ea tuşi încetişor.

– Deci, tu cu ce te ocupi?

– De ce nu am lua cina împreună diseară? Îţi voi spune atunci.

Privirea lui trecu peste machetă şi se opri direct pe chipul ei. Era pe cale să revină la felul său direct de a fi. Ochii lui cu gene lungi iradiau mult farmec, iar hotărîrea ei începu să fie zdruncinată. Dacă nu era atentă, era pe cale de a accepta o întîlnire cu el. Numai la gîndul acesta, inima începu să-i bată nebuneşte. Viaţa ei era măcar sigură şi previzibilă şi, pe undeva, ştia că dacă Drew Webster va intra în ea, s-ar fi putut întîmpla orice. Îşi privi vîrfurile pantofilor:

– Nu pot. Am altceva în plan.

El păşi mai aproape. Destul de aproape, ca replica lui îndrăzneaţă să pară un ordin:

– Anulează.

Jill rîse încetişor, dar tot cu privirea lipită de pantofi.

– Nu pot să scap de asta.

– Ba, bineînţeles că poţi.

– Am promis să mă duc.

– Atunci, ia-mă şi pe mine.

Orice ar fi spus, nu ar fi avut de ales. Era cel mai neruşinat flirt din viaţa ei. Îşi înclină capul spre un umăr şi analiză ideea tentantă. Dacă cineva ar fi trebuit să facă faţă programului din seara aceea, acela ar fi fost Drew. Luîndu-l cu ea, îl va putea supraveghea.

– Cu o condiţie.

– Care?

– Să nu mai aducem vorba în seara asta de furt.

– De acord.

– Atunci ne întîlnim la mine, la 5 p.m.

Privind în tavan, zise:

– Stau lîngă magazin. Urci pe scările din spatele locului de parcare. Şi nu te deranja să-ţi schimbi hainele. E perfect ce porţi acum.

Fix la ora cinci, Drew viră într-un scrîşnet de cauciucuri pe lîngă singura clădire din Cinnamon Key, care avea două magazine, pe strada Cinnamon Circle, la nr. 21. Jill Stuart, cea eficientă şi permanent în competiţie, părea ultima persoană din lume care să încurajeze o întîlnire în trei. Îl luase prin surprindere. Apoi, se ciupi de obraz şi se gîndi că, de fapt, cînd s-au întîlnit, ea era în neglijée, şi ce ar putea fi mai surprinzător decît asta? Scrîşnetele continuară pînă dădu colţul

pentru a intra în parcare. Acolo, întîlni cîţiva oameni cu biciclete, care stăteau de vorbă în grup. Unii dintre ei îi făcură cu mîna şi cînd ajunse în capul scărilor, făcu şi el la fel.

Jill era pe verandă şi închidea uşa, tocmai cînd el era la jumătatea drumului.

– Ai venit la timp.

Coborînd scările, ea arăta grozav îmbrăcată cu şortul cu imprimeuri tropicale şi cu tricoul de tabără. Ochelarii de soare, cu ramă albă, se potriveau perfect figurii ei; avea o unealtă de grădinărit într-o mînă şi sub celălalt braţ o cutie de pantofi. Cînd ajunse în faţa lui, simţi o aromă de trandafiri şi de zmeură.

– Urmează-mă.

Inspirîndu-i mirosul cu nesaţ, şopti:

– Oriunde.

Legînd cu o sfoară cutia de spatele bicicletei, începu o serie de prezentări:

– Pe domnul Henley îl vei cunoaşte puţin mai tîrziu, concluzionă ea, în timp ce încerca să introducă lopăţica pe sub sfoara strînsă.

– Asta vom face la cină? întrebă el bine intenţionat. O să săpăm gropi?

– Mi-e teamă că nu. Puse ochii pe o bicicletă sprijinită de clădire.

– Asta e pentru tine.

El o luă şi uitîndu-se primprejur, observă că toate bicicletele au la spate, legate cutii.

– Atunci facem o supercutie?

– Nu.

– Trebuie oare să-ţi pun toate cele 20 de întrebări din chestionar sau îmi spui şi mie unde mergem?

Verificîndu-şi ceasul de la mînă, zise:

– La o înmormîntare.

– Înmormîntare? Îmbrăcaţi aşa?

Ea ridică din umeri şi cîţiva oameni rîseră.

– Cu toţii purtăm ochelari cu lentile negre. Şi tu la fel.

– Asta e o glumă. Nu-i aşa?

– Te înşeli, Din nefericire, Susie, papagalul domnului Henley, a murit ieri. Era un adevărat personaj. Obişnuia să o aducă pe la toate întrunirile de la club.

El ridică mîna:

– Nu mai spune.

I se putea distinge o licărire de amuzament în ochi.

– Susie nu vorbea niciodată. Dar putea cînta temele din *The Brady Bunch* şi *The Addams Family.*

O femeie mai adăugă pentru vizitator:

– Învăţase să fredoneze şi tema din *Jeopardi.*

– Ai dreptate, Jesse.

Urcînd pe bicicletă se întoarse către Drew:

– Vom face tot ceea ce trebuie, vom împărţi seminţe pentru păsările şi apoi vom merge cu toţii să cinăm. Sînteţi gata?

Cinci minute mai tîrziu, Jill împreună cu grupul opriră bicicletele la cîteva sute de metri, în interiorul rezervaţiei naturale a oraşului.

– Nu ştiam că se pot închiria parcele în interiorul acestor sanctuare, comentă Drew, în timp ce o ajută să desfacă sfoara cu care erau legate cutia şi lopăţica.

– Nu se poate. Este ilegal. Ai grijă cu cutia. Pînă să spună Drew ceva, ea se întoarse către omul care venea spre ei.

– Bună ziua, domnule Henley. Eşti de mult pe-aici?

Ochii îi erau înroşiţi, dar vocea era calmă.

– De puţin timp. Cum merge?

Ea se îndepărtă de Drew, lăsîndu-l cu cutia în mînă. După cît de grea era, trebuia să fie cîteva kilograme de mei în ea. Un gest frumos din partea lui Jill, dar care nu l-a surprins. Ea părea că ţine cu adevărat la aceşti oameni.

– Bine. Am avut grijă ca totul să fie cum ai vrut tu.

Bătrînul nu ştia cum să-i mai mulţumească.

– Era un animal foarte sociabil, nu-i aşa, Jill?

Dădură mîinile. Apoi uitîndu-se la toţi, zise:

– Nu voi uita niciodată cum am cunoscut-o. Era pe 4 iulie, la un picnic în foişor. Prima mea săptămînă de lucru, acum aproape trei ani. Susie tocmai cînta tema din *The Addams Family;* s-a înclinat pe mine şi apoi m-a ciupit.

Cîţiva oameni rîseră împreună cu domnul Henley.

– Domnule Henley, acesta este Drew Webster, nepotul lui Ralph. Ralph este încă în Miami. Am crezut că funeraliile lui Susie îi vor înveseli timpul mai mult decît dacă ar fi stat singur. Nu te superi, nu-i aşa?

Veselie? A pronunţat ea cuvîntul „veselie"? El ştia de asemenea funeralii bizare, dar acestea implicau copii, băi, peştişori de aur. Cu siguranţă că Jill, după cum spun politicienii, nu se făcuse înţeleasă. Drew puse cutia sub braţ şi strînse mîna domnului Henley.

– Îmi pare rău pentru pasăre.

Dumnezeule ce fals suna! Se uită împrejurul lui, aşteptîndu-se din cine ştie ce motiv să vadă

figuri sobre. Grupul intră într-o parcelă înconjurată de boscheţi de mangrove şi struguri de mare; sobrietatea era ultimul lucru pe care îl aveau în minte. Următoarele cîteva minute au fost cele mai ciudate din cei 33 de ani ai lui Drew. În timp ce sticlele cu băuturi răcoritoare se deschideau, domnul Henley rămase o clipă pe gînduri. Clipind din ochi, bătrînul fixă un loc ca o ridicătură lină.

– Cred că ar fi bine aici, nu Jill?

Domnul Henley merse către unul din răcitoare, iar Drew aştepta ca bătrînul să scoată pasărea. Cînd se uită la Jill, o undă de compasiune porni dinspre el. Datorită felului direct şi cald în care se uita la el, era evident că Jill aproba atitudinea respectoasă. Îi arătă lui Drew să vină mai încoace, dar cînd voia să pună cutia jos, ochii ei erau dezaprobatori. Acum ce-o mai fi făcut? gîndi.

– N-o lăsa aici, Drew.

„Pe ea?" Drew se uită la domnul Henley. Acesta tocmai lua din containerul *Stirofarm* un răcoritor şi toastă. Drew se uită la cutia de la picioarele sale. Deci el cărase corpul. Legănîndu-se încet, aduse cutia şi lopata lui Jill într-un fel care spunea: „Ţi-o plătesc eu", în timp ce invitaţii de la funeralii toastau pentru personalitatea în contu-

macie a păsării. După cîteva minute de săpat, groapa era tot prea mică.

– Pot s-o fac eu, spuse ea, dar lopata îi fu luată din mînă. În timp ce el săpa, Jill comenta situaţia:

– Ar fi săpat-o domnul Henley, dar artrita îl cam supără în ultimul timp. Este văduv. Voluntar, îşi petrece timpul la librărie, catalogînd cărţile donate. Susie era o companie plăcută. I se părea că timpul trece mai repede.

Drew măsură cutia şi continuă să sape.

– De ce o îngroapă pe Susie aici?

– Discutînd mai de mult, mi-a spus că se întreba dacă Susie s-a gîndit vreodată la libertate. Cînd m-a sunat să-mi spună că a murit, el a spus că vrea s-o îngroape aici, simbolic. Mi-a spus, de asemenea, că vrea să-i sărbătorească viaţa şi spiritul, fără să stăruim asupra faptului că a murit. De-asta bem răcoritoare. Am fost noaptea trecută şi am luat-o pe Susie în cutia ei, acoperită. Am pus-o într-un săculeţ şi...

El simţea ceva între uimire şi uluire, şi ştia că Jill îi citea asta pe figură. Oare oamenii aceştia îşi dădeau seama ce norocoşi erau că aveau dragostea şi devotaţiunea acestei femei? El renunţase de mult la speranţa că ar putea avea

aşa ceva. Pînă să spună ceva, Jill interveni repede:

– Dacă nu înţelegi cît de important este asta pentru el, nu te condamn. Te rog, doar, să nu rîzi.

– Oh, tu, soartă! murmură Drew.

Mai tîrziu, la cafeneaua Flamingo, petrecerea începu cu seriozitate. Era o flecăreală continuă despre reminescenţele spirituale ale papagalului, despre preţul benzinei, despre ce mai aveau nevoie ca să finalizeze terenul de tenis şi despre coperţile de care avea nevoie domnul Bantley pentru bibliotecă.

Toată lumea din băruleţ se uita la gălăgiosul grup.

Simţindu-se bine şi fiind vizibil încîntat, Drew discuta despre frumuseţea arhitecturii peisagistice, după ce un bărbat se plînsese de faptul că nu are destul de multă apă pentru a-şi uda pajiştea din faţa casei.

Se sprijini de un perete şi se uită peste masă. Jill admira, în gura mare, poza cu nepoţelul cuiva. Se vedea că spune exact ceea ce trebuie, pentru

că bunica era totalmente de acord cu ea. Cînd Jill îşi ridică capul pentru a rîde, privirile li se întîlniră. Tot ce se petrecuse între ei se întîmplă într-o clipă. O privire directă şi caldă, conştientizarea faptului că totul era OK. „Da, mă distrez al naibii de bine şi îţi mulţumesc că m-ai luat cu tine", ar fi vrut el să spună.

Ea se întoarse şi un moment rămase şocată de modul violent în care îşi dădu seama de atracţia dintre ei.

Ajungînd la uşa apartamentului, puse jos lopăţica şi făcu cu mîna de rămas-bun tuturor. Uitîndu-se pe stradă după animatul grup, îi spuse lui Drew.

– Ai fost nemaipomenit în seara asta. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc.

El făcu un pas înainte.

– Invitîndu-mă înăuntru la o cafea.

Deschizînd uşa, ea îi făcu semn să intre înăuntru.

– Nu-mi vine să cred, spuse Drew intrînd şi uitîndu-se cum ea aprindea o lampă.

Mîngîind abajurul veiozei, Jill zîmbi mîndră.

– E o veioză drăguţă, nu-i aşa? Eu însămi am adunat scoicile de pe aici şi din Sanibel. A fost amuzant să le aşez.

– Jill, nu-mi vine să cred că ai lăsat uşa descuiată. Oricine ar fi putut intra. Şi unde e căţeluşul ăla al tău? Deja ar fi trebuit să-mi roadă glezna.

– De Max spui?

– Da.

– Oh, dar nu era căţelul meu. Fugise azi-dimineaţă de la o vecină, iar eu l-am prins, înainte de a i se întîmpla ceva.

Drew, lăsîndu-şi mîinile pe lîngă corp, se decise s-o lase baltă, deocamdată. Nu putea face nimic în privinţa faptului că lăsase uşa deschisă. Dar putea să schimbe atmosfera, care la început fusese destul de promiţătoare. Vor avea timp să vorbească despre asta mai tîrziu.

– Simte-te ca acasă. Sînt gata într-un moment.

Deşi se simţise bine pînă acum, era foarte fericit că, în sfîrşit, putea fi singur cu ea. Într-un moment de triumf pur masculin, se aşează pe canapeaua acoperită cu o cuvertură, oftă adînc şi se uită împrejurul său. Două uşi arcuite şi două coloane albe separau bucătăria de camera de zi, inspirînd un aer Mediteraneean locuinţei.

Cîteva piese din lemn înconjurau covorul de

culoarea apei de mare. Pe măsuţa din faţa sofalei erau cîteva reviste, un roman, pe coperta căruia doi îndrăgostiţi se îmbrăţişau într-o poziţie sugestivă, şi o cutie cu soldăţei de jucărie. Uitîndu-se mai atent văzu că soldăţeii aveau uniforme din Războiul civil, şi din Nord şi din Sud. Aşa că petrecu următoarele cîteva minute aliniindu-i pentru bătălie.

– Ai plecat? strigă ea din bucătărie.

– Nu. Tocmai îmi recapitulam strategia pentru întîlnirea noastră următoare.

– Ce spui?

– Spuneam că ai o locuinţă grozavă.

Uitîndu-se către bucătărie îi reţinu atenţia o fotografie cu Jill, în braţele unui adolescent. Tocmai cînd voia s-o întrebe cine este băiatul acela chipeş, o văzu apărînd în uşă, cu o ceaşcă de cafea în mînă. I se păru că observă un moment o licărire ciudată în ochii ei, dar aceasta dispăru imediat.

– Încă n-ai apucat să-mi spui cu ce te ocupi, Drew. De ce nu vii aici, să te aşezi?

– Dacă ai fi stat lîngă mine, în timpul cinei, ai fi aflat că sînt arhitect peisagistic, în New Jersey, îi spuse în timp ce o urma în bucătărie. Pe firma de pe uşa birourilor mele de design scrie: Webster-

Servicii de Arhitectură Peisagistică şi de Amenajare a Parcurilor şi Grădinilor. Mă ocup de designul atriumurilor, parcurilor, grădinilor, chestii de genul ăsta.

Se aşeză pe un scaun, lăsîndu-se pe spate şi în timp ce sorbea încetişor din cafea îi studia fiecare detaliu. Ea îşi dăduse jos papucii şi trebăluia prin bucătărie. Observă că unghiile degetelor de la picioare erau lăcuite roz-sidefat şi că avea două diamante mici în urechi. Luă ochelarii de soare pe care ea îi pusese pe măsuţă. Încă mai păstrau căldura capului ei . Îi lăsă jos şi continuă să se uite la ea. Avea o strălucire proprie, indiferent dacă s-ar fi aflat într-o cameră întunecată sau luminoasă.

– Şi cum merg afacerile cu arhitectura peisagistică în New Jersey? întrebă ea, în timp ce punea apă fiartă în filtrul de cafea.

Drew stătea pe gînduri, imaginîndu-se într-o cameră întunecată împreună cu Jill. Punîndu-şi ochelarii pe vîrful nasului, ridică capul, iar sprîncenele îi erau ridicate a mirare.

– Îmi pare rău. Ce ziceai de afaceri?

– Pe-aici toţi sînt înnebuniţi după grădinile şi curţile lor, spuse ea, întinzîndu-i un fruct copt. Oamenii de pe acolo sînt tot atît de interesaţi de

ale lor?

– Absolut. Îşi dădu jos ochelarii de pe nas şi-i puse pe masă. Oamenii nu mai călătoresc atît de mult şi din cauza asta împrejurimile le-au devenit mult mai preţioase. Grădinile particulare au devenit favoritele mele, deşi grosul afacerilor noastre rămîn tot peisajele comerciale.

– Ale noastre? Atunci tu nu lucrezi singur?

– Am 24 de angajaţi. Trei dintre noi avem diploma Societăţii Americane de Arhitectură Peisagistică. Anul trecut am mai deschis încă alte trei birouri. Unui în Delaware şi două în Pennsylvania.

Afacerile au mers atît de bine, încît căutăm şi alte state unde să deschidem birouri.

Îşi vîrî prăjitura în gură şi o mestecă temeinic.

– Adevărul este că de cîţiva ani am lăsat afacerile să-mi conducă viaţa. Unchiul Ralph s-a retras din Departament şi a venit aici, iar eu abia reuşesc să-l mai văd. Este singura familie care mi-a mai rămas şi am fost al naibii de egoist cu timpul meu. Aproape că mă bucur că a apărut afacerea cu furtul, ca să mai pot petrece ceva timp împreună cu el.

Jill se uită fix la el.

– Zahăr? Lapte?

– Neagră e bine.

Îi dădu ambele căni, ea luă coşul cu prăjituri şi îi făcu semn cu degetul s-o urmeze.

– Hai să luăm toate astea pe balcon. E o privelişte frumoasă asupra Golfului, de aici, şi, de obicei, la ora asta adie briza.

Închise aproape toate luminile înăuntru, apoi, deschise uşa şi-l invită să treacă. După ce aranjă scaunele şi masa de pe balcon, se lovi cu capul de un lampadar japonez. Erau pe jumătate ascunşi de atîrnătoarea aia ca o pînză, care avea pe margini scoici lipite.

– Foarte, hm, colorat, comentă el, strîmbîndu-se la lanternă. Erau ieftine şi oribile, şi nici un designer care se respecta nu le-ar fi îngăduit prin apropiere. Poate fusese vreo petrecere de copii, deşi nu era sigur de aşa ceva în comunitatea asta retrasă. Aşa că, se gîndi că lanterna de plastic este dovada unei prietenii strînse care...

– Asta a rămas de la o petrecere pe care am dat-o... cu mult timp în urmă.

– Petrecere? întrebă el, lăsînd jos cafeaua.

Ea nu-i răspunse imediat. Puse jos coşul cu prăjituri şi îşi rezemă coatele pe balustradă. Imagini colorate de lumina lanternei se reflectau pe coatele ei. Briza venea dinspre apă, şi vizavi de stradă foşneau palmierii. În timp ce îşi bea

cafeaua, se uita la ea. Jill inspira aroma cafelei, apoi încercă băutura cu vîrful limbii, înainte de a bea.

Fără îndoială, era cea mai splendidă creatură pe care o văzuse vreodată. Era un bărbat bogat; ar fi vrut să o aibă numai pentru el.

– Nu ştiu de ce mai ţin atîrnată lanterna. Petrecerea aceea a fost cu mult timp în urmă, în altă parte.

– E bine să păstrăm suveniruri ale timpurilor fericite.

Privirea lui se întîlni cu a ei, iar clipa plutea între ei, plăcută şi reconfortantă. După cîtva timp, ea readuse vorba despre Golf.

– Este o privelişte încîntătoare, nu-i aşa?

– Cea mai încîntătoare, spuse el, continuînd să o fixeze.

Era destul de aproape, ca să simtă parfumul de trandafiri şi zmeură. Destul de aproape, ca să o atingă. Destul de aproape, pentru că o voia şi mai aproape. Mult mai aproape.

Ea îl privi, tăindu-i tot elanul.

– Vorbeam despre ceva, spuse ea, uitîndu-se apoi către apă şi palmierii întunecaţi.

– Eu nu.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Drew zise:

– Viaţa în Cinnamon Key te mulţumeşte, nu-i aşa?

– Da! adăugînd apoi:

– E-adevărat Drew. Sîntem o adevărată comunitate aici. Avem grijă unui de celălalt şi ne împărtăşim multe.

Dîndu-şi capul pe spate, Drew spuse:

– Din cîte observ eu, pare că viaţa ta este făcută să ai grijă de alţii. Îl ajuţi pe domnul Henley să înmormînteze o pasăre. Azi-dimineaţă îl vînai pe Max. Ţii oamenii răi departe de acest loc. Ce satisfacţii trebuie să ai cînd vii seara acasă!

Lăsă cafeaua jos şi se întoarse spre ea. Degetele ei strîngeau balustrada, dar braţele se îndepărtaseră. Mîinile i se strîngeau şi desfăceau ritmic:

– Aşa este, Jill?

– Da, sunt foarte mulţumită de viaţa mea.

Se întinse, îi întoarse faţa spre ei, spunînd:

– Un singur lucru nu înţeleg.

– Care este acesta? întrebă ea, muşcîndu-şi buzele, nervoasă.

– Toată această grijă, totala implicare.

Veni şi mai aproape.

– Toată această dăruire. Dar de tine cine are grijă, Jill? Cine observă nevoile tale?

Buzele i se desfăcură, dar nu răspunse. De fapt, lui nici nu-i mai păsa de răspuns, pentru că acum nu mai dorea să îl audă.

O întinse şi o acoperi cu sărutări. Atingînd-o, pur şi simplu, se intoxică, iar intenţiile sale sensibile se transformară într-un ocean de senzaţii. Trandafiri, zmeură şi gura ei dulce.

Îşi coborî capul, cu un sentiment de afecţiune dulce, şi o strînse în braţe din ce în ce mai tare, continuînd s-o sărute nestingherit.

Frunţile li se apropiară.

– Cine te-a mai sărutat, aşa, Jill?

Îi ridică obrazul, iar ea închise ochii. Oare se gîndea la alt bărbat? Oare îl dorea acum? Voia să ştie. Sărutînd-o din nou, braţele ei îl înconjurară, părînd că buzele ei îl vor absorbi. Anticipase căldura mătăsoasă din interior, dar n-ar fi crezut că îl va face să se simtă aşa. Fiecare sunet de plăcere din gîtul ei îi dădea senzaţia de flăcări în corp. Lipindu-se de el, arzîndu-i fiecare centimetru de piele, simţi nevoia să ia o gură de aer, atît cît să o întrebe din nou:

– Cine?

Jill deschise ochii şi îl fixă cu privirea:

– Nimeni, şopti.

Acest răspuns ar fi trebuit să fie un triumf total

al ego-ului masculin, dar nu era deloc aşa. Cuvîntul avea o multitudine de înţelesuri. Dorinţă. Confesiune. Singurătate. Dulce aşteptare. Iar el se simţea ca un ticălos, pentru că a întrebat-o.

Îi dădu drumul din braţe şi îşi trecu o mînă prin păr.

– Poate am fost prea...

Momentul penibil se destrămă, cînd o voce familiară se auzi din balconul de deasupra.

– Andy, eşti acolo cu Jill?

Ei rîse în gura mare, de felul absurd în care fuseseră prinşi de unchiul său, ca doi adolescenţi.

– Da, unchiule Ralph. Vin acum acasă.

Jill se aplecă peste balustradă şi zise:

– Cum a fost călătoria, Ralph? Ai închiriat o maşină, nu-i aşa?

El zise:

– Extraordinară, Jill. Tot drumul a fost conform legii lui Murphy. S-a întîmplat tot ce se putea mai rău.

Jill se întoarse către Drew:

– Voi vorbi mîine cu unchiul tău despre afacerea cu furtul. După voce pare că are nevoie de odihnă.

Drew îi luă mîna într-a lui.

– Mă conduci pînă la uşă?

În timp ce îl ducea de pe balcon în apartament, ea zise:

– Mă bucur că s-au întors sănătoşi.

Parfumul cafelei plutea în apartament. Păşind, el observă calmul interiorului, al sofalei, al pantofilor aruncaţi la uşa bucătăriei, şi soldăţeii de jucărie, gata de atac. Numai Jill nu se încadra în această scenă relaxantă. O enervase pe balcon şi simţea că încă nu-şi revenise. Cînd ajunseră la uşă, se dădu într-o parte şi se sprijini de perete.

– Sper că le-a mers totul bine la Miami, Drew. Poate ţi se va părea ciudat, dar mi-e bine, ştiind că s-au întors în Cinnamon Key.

– Unchiul Ralph şi prietenul său?

– Şi toţi ceilalţi. Mă simt bine cînd sînt aici. Mă simt în siguranţă.

O studie puţin, tăcut, înainte de a vorbi.

– Îi voi spune unchiului Ralph că vrei să vorbeşti cu el. Promite-mi că vei încuia uşa, după ce plec.

Ea scutură din cap.

– Dar nu o fac niciodată şi nu văd de ce aş începe acum.

Deschizînd uşa, el analiză încuietoarea.

– Pentru că cineva jefuieşte prin apropiere.

– Asta trebuie dovedit. Va trebui să-mi dai un

motiv plauzibil.

Privind exasperat în tavan, rîse încetişor.

– Atunci ce spui de asta?

Se apropie de ea, sărutînd-o. Jill scoase din nou sunetul acela din gît cînd el îi dădu drumul.

– Pentru că fiind eu în apropiere, ar fi mai bine să încui uşa.

El era tare acolo unde ea nu avea puteri, îi dăruia tot, exact cînd ea dorea şi era deja plecat cînd deschise ochii. Cu buzele palpitînd de sărutul lui, se dezlipi de perete şi merse către balcon, oftînd exasperată. Drew pleca săptămîna asta, iar apoi ea nu va mai fi îngrijorată de atracţia şi reacţia pur fizică. O.K., poate că farmecul direct şi puterea lui de înţelegere i-au trezit interesul mai mult decît fizic. Păşind pe balcon, luă o ceaşcă de cafea de pe măsuţă. Pe cine păcălea ea? Îşi aminti şoaptele lui, care îi răscoliseră sentimentele. „Cine are grijă de tine? Cine te sărută aşa?"

Lăsîndu-se cu coatele pe balustradă, privea cum merge spre casa unchiului său.

– Nimeni, şopti ea. Nici acum. Şi niciodată.

Toate legăturile pe care le avusese pînă acum, adunate la un loc, nu au tulburat-o ca sărutările lui Drew. Sorbind din cafea, zîmbi, în ciuda naturii ei pragmatice. Erau timpuri cînd credea că va

veni Făt-Frumos ca să o salveze. Un tip grozav, cu simţul umorului, cu suflet sensibil şi cu puterea de a face să se simtă ocrotită. Asta nu s-a întîmplat cît timp l-a crescut pe fratele ei, Peter, care urma colegiul. Aura lui de responsabilitate şi mulţumire de sine i-a ţinut pe toţi la o parte şi i-a îndepărtat pe cei ce doreau atenţia pe care i-o acorda lui Peter. Toate începuturile promiţătoare ale unei relaţii, sfîrşeau pline de regrete. Îşi dezlipi buzele de pe cana de cafea din care băuse Drew. Punînd-o pe balustradă, se gîndi că Peter era la Facultatea de Medicină şi ea avea o slujbă nemaipomenită, care îi permitea să îi plătească studiile şi să aibă un nivel adecvat de viaţă. Problema furtului era ca o pietricică în drum. O va rezolva; nu avea nevoie şi nu dorea ca cineva să se amestece. Şi, mai ales, nu avea nevoie de cineva care să o facă să se îndoiască de satisfacţia vieţii. Mai ales Drew Webster. „Prietenii de joacă îmi spuneau Andy", zicea el. Gîndindu-se pentru ultima oară la el, îşi rodea unghia şi îşi aducea aminte. Putea oricînd să rîdă de el însuşi. În acel moment al cinei, cînd i-au tachinat toţi, după ce au surprins felul cum se ultau unul la celălalt, el s-a strîmbat comlc şi a ridicat din umeri. Ea a rîs în hohote, după care şi-a acoperit gura cu mîna.

Aceste reacţii faţă de Drew erau ridicole. Va fi plecat într-o săptămînă, iar viaţa ei îşi va continua cursul în Cinnamon Key. Oricum, regretele nu erau genul ei, îşl spuse, în timp ce aduna cănile şi coşul cu prăjiturele, intrînd în bucătărie.

Trei

Verificîndu-şi ceasul pentru a treia oară, Jill continuă să se plimbe în josul şi în susul aleii. Acum, că avea timp să analizeze povestea lui Drew despre jaf, pur şi simplu nu mai putea să se gîndească la altceva. Era posibil ca Ralph să cunoască ceva aşa sinistru, ca de exemplu, un furt, care avea loc de trei luni, şi ea să nu fi auzit nimic? Pînă la urmă nu putea să pretindă că n-ar fi posibil. Ridicîndu-şi mîneca, se uită din nou la ceas. Orice era posibil, dar un singur lucru era

sigur – salvînd companiei Merriweather Development cîţiva dolari de cheltuit pe hîrtie de computer, prin faptul că mersese şapte kilometri prin Macomber, se dovedi o falsă economie. Se uită din nou la cartonaşul cu „Închis" al oficiului Ink Spot şi, încet, socoti timpul pe care îl pierduse. Le mai dădea celor de la Ink Spot un alt termen de zece minute, să deschidă şi apoi va pleca din nou în Cinnamon Key şi după aceea la unchiul lui Drew, cu o tonă de întrebări.

Ştergîndu-şi un firicel de transpiraţie de pe sprînceană, ea aruncă o privire la cartonul din vitrina casei de amanet Dilby. „Aer Condiţionat". După felul ruginit în care atîrna fereastra din faţă, se îndoia că ar fi fost suficient să îi oprească transpiraţia, care îi curgea pe coloană. Totuşi o plimbare prin casa de amanet poate i-ar fi alungat unele gînduri. Tresărind cînd clopoţelul electric îi anunţă intrarea, păşi repede în magazin şi închise uşa.

– M'neaţa. Vin într-un minut, spuse omul de după paravan.

Cînd să îi facă semn că l-ar fi auzit, omul, cu trabucul în gură, deja îşi îndreptase atenţia către calculator, rezumîndu-se în a conversa cu clientul său. Cum Jill se uita la un dispozitiv pentru chitări

care atîrna de tavan, nu putea să nu audă conversaţia celor doi.

– Îmi pare rău, doamnă, dar cereţi prea mult.

– Bineînţeles că te-ai putea răzgîndi, domnule Dilby. Facem afaceri de cîteva luni. Doar uită-te la perlele astea. Sînt perfecte, după cum vezi. Soţul meu mi le-a cumpărat tocmai din Majorca. Vocea Barbarei Brody nu se mai putea controla.

– Nu aş fi aici dacă nu aş avea nevoie de bani.

Barbara Brody? Jill se întoarse.

– Barbara? Ce cauţi aici? şopti ea. Dar Barbara Brody răspunsese deja la întrebare – „Nu aş fi aici dacă nu aş avea nevoie de bani".

Cu respiraţia tăiată, femeia în vîrstă, se întoarse la ea, apoi îşi căută în grabă ochelarii de soare, atîrnaţi cu un lanţ de gît, şi şi-i puse pe nas.

– Oh, nu. Barbarei Brody îi tremura bărbia cînd se întoarse spre domnul Dilby. Un moment destul de lung şi jenant, nimeni nu vorbi. Domnul Dilby rupse tăcerea:

– O. K., doamnă Brody, îţi dau opt sute.

Jill simţea jena femeii. Din partea ei ar fi vrut să plece cît mai repede şi să o scutească pe Barbara de altceva. Dar umerii Barbarei căzură şi zise cu voce înceată şi subţire ca hîrtia:

– Mulţumesc, e bine domnule Dilby.

În timp ce domnul Dilby îi dădea un bon şi socotea la casă, Barbara introduse perlele în săculeţul lor de catifea şi le puse pe tejghea.

– Mă voi întoarce după eie, spuse ea, luînd bonul şi banii, şi punîndu-le în geanta de umăr.

– Barbara? Mergînd spre ea, o atinse încetişor. Ea continuă încet.

– Barbara, n-ai vrea să mergi cu mine, pînă vizavi, să bem o cafea?

La început, Barbara negă scuturînd din cap; apoi păru că se răzgîndeşte şi spuse letargic:

– Da.

Cîteva minute mai tîrziu, Barbara Brody îşi luă ochelarii de pe nas şi şi-i puse pe frunte.

– Nu poate fi aşa de rău, nu-i aşa? întrebă Jill.

– Ba aşa este. M-am săturat de asta. M-am săturat de ruşine. Lacrimi subţiri îi curgeau încet pe faţă.

– Jill, nu-mi pot achita notele de plată.

Viziuni de tot felul, de la funeralii neplăcute pînă la rechinii de debitori, alergau prin mintea lui Jill. Cum se putea aşa ceva unui locuitor din Cinnamon Key? Unuia dintre locuitorii ei? Poate avea probleme de sănătate, dar trăiau destul de confortabil în locuinţele lor retrase. Jill luă un şerveţel de pe suport şi i-l dădu.

– De cînd se întîmplă asta?

Barbara îşi suflă nasul şi îşi tamponă obrajii. Lucrurile au mers din ce în ce mai rău de cînd a murit Raymond.

– Dar sînt sigură că Raymond ţi-a lăsat o asigurare.

– Minimum, Jill. Afară de certificate de depozit, tot ce am este Asistenţa Socială. Cînd Raymond a renunţat la practica medicală, a descoperit jocurile de noroc şi nu s-a mai putut controla. A jucat totul în continuare.

Bătrîna închise ochii.

– A făcut împrumuturi de care nu mi-a zis niciodată nimic.

– Înţeleg, zise Jill. Şi într-adevăr înţelegea. Tatăl ei făcuse exact acelaşi lucru, lăsînd-o pe mama sa şi pe copii, fără mijloace de existenţă. Urîtul episod i-a schimbat pentru totdeauna.

– Şi copiii tăi, Barbara? Ei nu te pot ajuta? întrebă ea, amintindu-şi cum şi-a ajutat familia.

– Nu pot să le cer ajutorul. Au şi ei propriile facturi. Şi, le-aş strica amintirile despre tatăl lor. Apoi reuşi să zîmbească puţin.

– Voi termina unui dintre *Cd*-urile mele, cel tîrziu, luna viitoare şi totul va fi bine.

– Nu poţi să încasezi în avans şi să plăteşti

penalizarea? Nu se poate compara cu ce pierzi aici la Dilby.

– Mă gîndeam să fac tîrgul, dar după ce am trecut prin toate umilinţele astea, mi-am dat seama că nu mai pot suporta altele. Parcă văd mila din ochii celor de la bancă, cînd şi-ar fi dat seama, şi bîrfele tuturor. Dacă povestea ajunge în Cinnamon Key, o să mor de ruşine.

– Înţeleg, zise Jill cu blîndeţe. Barbara, Raymond s-a dus de opt luni. Ţi-ai amanetat posesiunile în tot acest timp?

– Doar în ultimele trei luni.

Trei luni! Un semnal de alarmă o trezi pe Jill, în timp ce bătrîna continuă:

– Magazinul Dilby deţine majoritatea lucrurilor mele, inclusiv pictura aceea mică pe care am cumpărat-o acum cîţiva ani din Spania. Zîmbind, se opri şi strînse ochelarii.

– Ştii, lui Ralph Webster întotdeauna îi plăcea pictura asta. Săptămîna trecută i-a observat lipsa de pe perete şi a întrebat de ea. Vocea începuse să i se îngroaşe.

– I-am spus că ar fi bine să îl pun în altă parte. E o figură! Trecuse doar să vadă ce mai fac. Ridicîndu-şi bărbia, îşi înghiţi cîteva lacrimi.

– Ştii, n-am putut să-i spun adevărul despre

situaţia mea financiară. Am şi eu mîndria mea.

Jill luă o pauză, înainte de a continua.

– Crezi că Ralph a observat dispariţia altor lucruri din casa ta?

Barbara se uită în gol, înainte de a răspunde.

– Dacă mă gîndesc mai bine, da. Cred că da. Odată m-a întrebat de figurinele de jad din cabinetul meu chinezesc. Cred că a fost prostesc din partea mea, dar m-a apucat tremuratul din cauza întrebării şi i-am spus că nu-mi amintesc să fi avut figurine de jad în cabinetul chinezesc. Bănuiesc că el crede că mi-am pierdut minţile, după moartea lui Raymond.

Jill îşi puse mîna pe frunte.

– Oh, Dumnezeule, murmură ea. Asta trebuie să fie explicaţia.

– Pentru ce?

– Îţi aduci aminte cînd ţi-am spus că nepotul lui Ralph îl vizitează pe unchiul său?

– Oh, da. Micuţul Andy.

– Drew spunea că Ralph crede că unui dintre vecinii săi este jefuit. Eliberarea o deschisese ca o briză uşoară. Întinse mîinile desfăcute către Barbara.

– Ştiam eu că trebuie să existe o explicaţie. Cum putea oare cineva să creadă că Cinnamon

Key este jefuit? Acum pot să-i spun.

Barbara Brody aproape că se ridică de pe scaun, iar în ochii ei luci frica.

– Nu! Nu poţi face asta.

Jill îşi luă mîinile.

– Îmi pare atît de rău. Bineînţeles că nu o fac.

– Lumea vorbeşte, Jill. Nu vreau să fiu tratată cu milă. Şi, îţi jur, toate acestea se vor termina luna viitoare. Îi dădură din nou lacrimile.

– Copiii şi nepoţii mei locuiesc în California. Soţul meu este mort. Tot ce mi-a rămas este Max şi viaţa în Cinnamon Key.

Jill nu avea habar cum să rezolve situaţia cu Drew, dar în acest moment starea Barbarei Brody era vecină cu isteria.

– E în regulă. Într-adevăr, secretul tău e în siguranţă la mine Barbara.

Clipind din ochi, Barbara şopti:

– Cum rămîne cu ceea ce crede Ralph Webster? Eu nici măcar nu ştiam că aş fi jefuită? Crezi că va spune unui vecin de-al meu?

– Nu cred că Ralph este problema, Barbara.

Barbara reveni la locul ei, ţuguindu-şi buzele.

– Oh, dragă. E micuţul Andy, nu-i aşa? Ce vom face în legătură cu el?

Proptindu-şi coatele pe măsuţă, Jill zise:

– Spune-mi tot ce ai amânetat şi vom inventa o poveste, în caz că Ralph sau oricine altcineva întreabă. Şi nu-ţi fă griji, Barbara. Am eu grijă de micuţul Andy.

Două zile mai tîrziu, Jill împăturea haine în spălătoria din spatele clubului. Maşinile fuseseră o urgenţă pentru locuitori, şi era bucuroasă că reuşise să le instaleze. Îşi făcu un scop din a veni aici să-şi spele rufele, pentru că putea sta de vorbă cu locuitorii.

– Deci asta faci în ziua ta liberă, zise Drew tare.

Ea tocmai scotea un cearceaf. La auzul vocii, îngheţă. Îşi ţinu răsuflarea; îl simţea la cîţiva paşi în spatele ei.

Materialul înflorat zbură ca un balon în aer, înainte ca ea să poată reacţiona. Prinzîndu-l din zbor, Drew apucă de colţurile cearceafului şi îl adună cu atenţie.

Simţind că inima i-o luase razna, Jill se întrebă care o fi cauza. „Cumva apropierea lui îi dădea asemenea fiori? Sau poate faptul că nu-i văzuse de două zile?"

– Ce, ce ziceai?

Zîmbind încetişor, Drew îşi îngropă faţa în materialul proaspăt spălat.

– Cui îi pasă? Cearceafurile tale miros grozav.

Pînă să reacţioneze în vreun fel, el îşi ridică faţa şi rînji.

– Uite, lasă-mă să te ajut să strîngi.

Prinzînd celelalte două colţuri, se dădu înapoi, pînă la masă. Ea îşi muşcă obrazul, în timp ce aştepta să înceteze vibraţiile acelea care îi făceau gîtul şi genunchii să tremure. Cînd se lămuri că nu se putea opri, se decise să facă cel mai bun lucru. Să pretindă că el nu avea nici un efect asupra ei.

– Mulţumesc, spuse ea veselă.

Cum el continua să o tachineze cu rînjetul acela, se decise să mai lase din veselie şi să fie mai demnă. Nu era uşor de rezolvat, mai ales că ea era îmbrăcată pentru piscină şi numai cu o tunică transparentă peste costumul de baie. Blazerul şi pantalonii lui beige n-ar fi părut cine ştie ce în alte circumstanţe. În spaţiul mic al spălătoriei, şi îmbrăcată în felul în care era, el se uită în jos intimidat. Ea îşi fixă privirea pe cearceaf.

– Am fost ieri pe la Ralph, dar nu era nimeni acasă. Credeam că ai plecat înapoi, în New Jersey.

– Fără să vin să-mi iau rămas-bun de la tine? Nici nu m-aş fi gîndit. El apucă de colţurile cearceafului, iar ea îl urmă, împăturindu-l încă o dată.

– Unchiul Ralph m-a rugat ieri-dimineaţă să merg cu el la Miami. Magazinul m-a sunat că maşina este gata. Am trecut pe la tine să-ţi spun că plec, dar pe biletul de pe uşă scria că eşti plecată.

Lăsînd cearceaful într-o parte, ea putu să vadă mai bine cu ce este îmbrăcat.

– Am făcut cîteva cumpărături şi am vorbit despre furt. Păşind în faţă, colţurile fiecărui cearceaf se uniră.

– Credeam că ai dori să afli ce am aflat.

– Oh, iar asta, mormăi ea.

Terminînd de împăturit, apucă colţurile cearceafului, prinzînd-o de mîini pentru cîteva secunde.

– Da, iarăşi asta. Numeie ei e Barbara Brody. E văduvă de puţin timp, şi...

Ea îl lăsă să îi ia cearceaful.

– Deci, Ralph crede că Barbara e jefuită.

– Unchiul meu este convins de asta. Drew enumeră, cu fidelitate, o listă completă a articolelor amanetate, în timp ce strîngea cearceaful.

– Toate acestea valorau cîteva mii de dolari în

mărfuri vandabile.

În acei moment, un domn în vîrstă, cu un coş de haine în braţe, împinse uşa în lături. Puse rufele şi două cutii de detergent în maşină. Apăsă butonul de pornire şi veni spre Jill.

– Vin mai tîrziu să verific hainele astea, Jill.

Îngrozindu-se la vederea cantităţii de detergent pe care o folosise, ea se uită la Drew.

– O să le supraveghez eu. Ben, el este nepotul lui Ralph Webster, Drew. Drew, Ben Winger. El editează foaia de ştiri a localităţii. Cît timp cei doi îşi strîngeau mîinile, ea îşi recapitulă răspunsul pe care avea să-l dea lui Drew.

Cînd dimineaţa dintre ei şi Ben se mări, se sprijini de o maşină.

– Toate aceste presupuse lucruri dispărute ale Barbarei par a fi amintiri. Te-ai gîndit vreodată că s-ar putea să le fi trimis vreunui copil în California şi să fi uitat?

– Nu i-a spus asta unchiului Ralph. Cînd a întrebat-o de lucruri, Barbara i-a dat răspunsuri vagi, ca şi cum n-ar fi fost treaba ei. Ralph e de acord că i-a fost destul de greu să se obişnuiasă cu văduvia, dar cum ar fi putut să uite ce a făcut cu pianul.

Pianul? Din cauza surprizei, Jill simţi o minge

de aer în stomac. Barbara nu a spus că şi-ar fi vîndut pianul.

– Ai auzit ce-am spus adineauri, Jill?

– Oh, da! Da, am auzit. Ea se întoarse pentru a examina maşina.

Era destul de greu să stea lîngă Drew, dar să îl mai şi privească în ochi atîta timp cît amesteca minciunile, era imposibil. În timp ce se uita în interior prin uşiţa de sticlă, se agăţă de primul gînd care-i veni în minte.

– Dacă îmi aduc bine aminte, domnul Brody cînta la pian, nu Barbara. Şi, oricum, unui din vecini observa dacă pianul ar fi fost luat.

Sprîncenele lui Drew se ridicară, dar ea continuă nervoasă.

– Poate că Barbara l-a cedat în contul Armatei Salvării. Privindu-l pe Drew cu coada ochiului văzu că i se înclină o sprînceană de îndoială, şi se felicită pentru totul cu care dăduse explicaţia. Dar dacă Barbara a vîndut pianul? Asemenea lucru era destul de convingător, iar el era prea deştept pentru a nu-l lua în seamă. O privi fix în ochi.

– Armata Salvării? Poate că da. Poate că nu.

Arătînd cu bărbia spre spălător, veni mai aproape.

– O mai fi ceva acolo?

Nu a ştiut şi nu va şti niciodată să mintă. Şi de ce nu mai ţine în braţe cearceaful ei de pat... şi îl mîngîie atît de senzual...încălzindu-l sugestiv? Îşi strînse buzele, încercînd să se calmeze. Întorcîndu-se, se uită la maşină. Mai avea două feţe de pernă înăuntru. Acolo să rămînă. Nu le va atinge şi pe astea.

– O vom întreba pe doamna Brody de pian, în seara asta, adăugă el.

În seara asta? Încă nu avusese ocazia să stea de vorbă cu Ralph, iar el voia să meargă diseară la Barbara. Îi va fi greu bietei femei să-şi ascundă sentimentele doar cu Jill de faţă. Ce se va întîmpla cînd cei doi Webster o vor lua la întrebări? Jill se dădu înapoi din faţa spălătorului atît de repede, încît se lovi la cap.

– Aouch!

– Eşti în regulă?

– Da, sînt în regulă. Cîte trebuie să facă pentru a fi demnă?

Trebuia să-şi ia şi scalpul?

– Ce ziceai de seara asta?

– Te vom invita pe tine şi pe doamna Brody la cină. Se dădu într-o parte pentru a trece două femei.

– Bună ziua, doamnelor.

Cele două femei răspunseră. Una se întoarse către Jill.

– O roată a unui spălător s-a oprit complet. Nu mai putem s-o oprim. Oare să anunţăm serviciul de întreţinere?

Pînă să spună Jill ceva, Drew interveni:

– Mă voi uita eu, doamnelor.

– Mulţumesc, spuse una din ele.

– Drew nu trebuie să...

El ridică mîna, încercînd să-şi reţină un zîmbet.

– Ştiu, ştiu. Poţi să ai grijă şi de asta.

– Da.

Încrucişîndu-şi braţele peste cearceaful împăturit şi ţinîndu-l la piept, începu să pipăie materialul cu degetele. Sfîrcurile ei se întăreau, în timp ce urmărea felul subtil în care manipula colţurile. Era sigură că gestul era premeditat şi simţi cum i se usucă limba. Îşi imagină că stă întinsă pe acei cearceaf, iar degetele lui o mîngîie cu aceeaşi precizie cu care o făcea acum.

– N-ar trebui să-ţi faci probleme pentru maşini de spălat stricate. Azi e ziua ta liberă.

Inima îi bătea la fel ca a unui pui de pasăre care încearcă să zboare şi care cade de pe marginea coliviei, pe un teren nedefinit. Cu gîndurile zburînd, se uita la degetele lui, pînă cînd

realismul cuvintelor o coborîră pe pămînt.

– De unde ştiai că azi e ziua mea liberă?

– Am făcut nişte investigaţii.

Intrigată de răspuns desfăcu buzele şi ridică bărbia.

– Şi ce ai întrebat despre mine?

– Am fost discret. Apropo, diseară avem mîncare cubaneză. De fapt, acum unchiul Ralph este în bucătărie preparînd mîncare cubaneză şi o tartă cu fructe. Doamna Brody a acceptat deja invitaţia. Putem conta şi pe tine?

Bineînţeles că puteau conta. Cum ar fi putut spune nu? Amîndoi bărbaţii ar fi vrut să-i pună Barbarei întrebări, iar Jill nu avea de gînd s-o lase pe femeia atît de fragilă emoţional să îi înfrunte singură. Chiar dacă unui din ei se comporta ca un vecin grijuliu, iar celălalt era atît de... Se uită la Drew. Era de necrezut cît de chipeş arăta. Erau singuri în camera zgomotoasă. El veni mai aproape, îi şopti numele, apoi nu mai ştiu nimic.

Deodată, un val de clăbuci ţîşni din maşina de spălat, se întinse pe podea şi peste picioarele lor. Maşina hurducăi violent şi începu să facă un zgomot puternic care nu se mai oprea.

– Ben Winger a supraîncărcat-o. Apasă repede pe butonul de oprire, ţipă ea, în timp ce

încerca să oprească maşina. Se crease o busculadă în care fiecare încerca să se ţină pe picioare.

– Am dat-o în bară! zise Drew, înainte de a se prăbuşi amîndoi.

Întinse mîna în cădere pentru a o feri de vreo lovitură. Coapsă lîngă coapsă, cu sînii lipiţi de pieptul lui, nu ar fi putut fi mai aproape decît dacă ar fi fost cusuţi. Cînd le mai reveni suflul, ea începu o mică bătălie pentru a mai mări spaţiul dintre ei. Halatul transparent i se ridicase pînă la mijloc, permiţînd contactul ei cu podeaua. Cu cît încerca mai mult să se desprindă din îmbrăţişare, cu atît mai mult trupurile lor se lipeau.

– Lasă-mă să te ajut sau vei cădea din nou.

– Trebuie să opresc maşina.

Cînd reuşi să se ridice într-un genunchi, alunecă din nou. Faţa ei roşie era la cîţiva milimetri de a lui. Rîul de săpun continua să-i curgă pe umeri. Împingîndu-l din nou, nu făcu decît să alunece iarăşi, dar de data asta aterizîndu-i direct în braţe. Cu gura plină de clăbuci înjură la urechea lui.

– Dacă ne găseşte cineva în halul ăsta?

El rîdea prea tare, ca să mai poată răspunde.

– Drew, ai idee de cum arată asta? şopti ea

disperată.

Cînd îşi mai trase răsuflarea, spuse, ridicîndu-se în coate.

– Ca Deborah Kerr şi Burt Lancaster, pe plajă.

– Drew!

– Ai dreptate, zise el, întinzînd-o pe spate şi lipindu-şi genunchii de ai ei. Mi se pare că Burt era deasupra. Ţie nu?

– Cred că este mai degrabă ca în „O iubesc pe Lucy", spuse ea printre ghionturi. Lovindu-l cu şoldurile, într-o încercare de a ieşi de sub el, spuse politicos:

– Dă-te jos de pe mine, te rog.

El încercă. Încercă din greu, dar mişcările ei provocatoare nu-l făcură decît să alunece cîţiva metri pe podea. Cînd se loviră de maşina de spălat, şoldurile lui stăteau perfect între coapsele ei desfăcute.

– Oops! Drew se lupta din greu să-şi menţină expresia serioasă, dar nu putea să facă nimic împotriva hohotului de rîs care îi zguduia trupul.

– Nu e de rîs, spuse ea, plesnindu-l peste umăr. Dar era. Îşi muşcă buzele să nu pufnească în rîs, fiindcă apa continua să curgă într-un ritm alarmant.

– Nu este! insistă. Cînd Drew ridică privirea să

se uite la ea, figura lui îi topi orice urmă de împotrivire.

– Jill, şopti el, apăsîndu-i trupul fremătător cu şoldurile.

– Oh, Drew. Înainte de a se gîndi să-l oprească, gura lui o acoperi pe a ei, într-un sărut fără răsuflare. Apa picurînd, bîzîitul iritant şi erecţia lui pe care o simţea între coapse îi dădeau senzaţii ireale, aducînd-o în pragul nebuniei. Cînd piciorul ei îi înconjură coapsele, el gemu de plăcere şi, însetat, o sărută adînc. Între picioarele ei pulsa plăcerea, provocîndu-i o tensiune delicioasă şi aproape insuportabilă. Luîndu-l cu braţele de gît îi încolăci coapsele şi cu celălalt picior. Mîinile îi alunecară ridicînd-o de fund, iar trupurile li se mişcau ritmic, devenind unui şi acelaşi. Restul universului îi înconjură de nori şi de sunete guturale. Dar nu mai conta nimic, cu excepţia bărbatului care o poseda. Absolut nimic. Bîzîitul încetă.

Ea deschise încet ochii. Dezlipindu-şi buzele de ale ei, Drew se uită în jur, crezînd că se află pe planeta Marte.

Maşinile încetară cascadele de clăbuci şi balta îşi schimbă direcţia, luînd-o spre picioarele lor. Drew o privi contrariat.

– Te rog, dă-te de pe mine.

– Bine, zise el, rotindu-se de pe trupul ei şi sculîndu-se în picioare. O ajută şi pe ea să se ridice.

– Eşti în regulă?

– Voi fi dacă îmi promiţi că nu vei mai vorbi niciodată despre asta, reuşi ea să spună, îmbujorată de jenă.

– Te-ar deranja dacă m-aş gîndi numai la asta?

Ea se uită în lături, pentru a evita privirea lui dureroasă.

– Nici un cuvînt, îl avertiză.

Tocmai încercau să se cureţe, cînd uşa se deschise. Ben Winger intră înăuntru şi se opri. Jena lui era evidentă, în ciuda zîmbetului.

– Am pus prea mult detergent, nu?

– Puţin cam mult, răspunse Jill cu toată demnitatea de care era în stare în faţa hohotului de rîs al lui Drew.

Patru

„Pot s-o fac". Şopti asta, în timp ce suna la uşa lui Ralph Webster, repetînd de parcă ar fi încercat să se hipnotizeze. Chiar dacă nu apucase să stea de vorbă cu Barbara despre pian, conversaţia va fi uşor de mînuit. Va avea ea grijă de asta.

„Zău că da", bombăni, încercînd curajoasă să ignore tremurul de panică pe care îl simţea pînă în stomac. Bătînd ritmic cu degetele în tocul uşii, revedea situaţia, în timp ce aştepta. Spălătoria

era, undeva, în trecut, iar acum pe lista de priorităţi erau lucruri mult mai importante. În capul listei era Drew. Sunînd din nou la uşă, încerca să-şi pună ordine în gîndire. Nu avea de gînd să-l ademenească, să îl atingă sau să se apropie de el în vreun fel. Şi, bineînţeles, nu se va mai gîndi la ce s-a întîmplat pe podeaua spălătoriei.

„O să reuşesc. O să reuşesc", spunea încetişor, cînd uşa se deschise.

Se aştepta să-l vadă pe Ralph. În loc de asta, se uita la un tip care îi dădea tremurături. Înaltul, tentantul şi, oh, atît de sociabilul Drew Webster veni spre ea.

– Văd că arăţi bine şi uscată, după o baie de clăbuci.

Ar fi trebuit să-şi repete cuvintele de mai multe ori. Acum era prea tîrziu. Cu complimentele lui îi spulberă tot calmul interior, iar gîndurile îi zburau numai către spălătorie. Pentru cîteva momente şi-a permis să şi-l imagineze rostogolindu-se cu ea pe podea, sărutînd-o, mîngîind-o.

Se uită în altă parte. „Dacă i-a permis?" Pe naiba că nu! S-a agăţat de trupul musculos şi masculin, cu îmbrăţişările ei alunecoase şi ude, încurajînd împreunarea desfrînată. Căldura care îi sufoca trupul se ridică înspre obraji.

– Sînt pentru mine? întrebă Drew, uitîndu-se la florile de culoarea păsărilor paradisului pe care le avea în mînă.

Privi mirată buchetele orange şi violet, de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

– Ce? Oh, astea sînt pentru Ralph.

– Sînt dezamăgit, Jill. Păşind în exterior, desfăcu hîrtia verde cu care erau învelite tulpinile florilor.

– Credeam că astea ar putea fi apogeul.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai făcut ieri knock-out.

Uitîndu-se la el printre gene, îi văzu privirea ce parcă spunea „Te-am dus".

Căldura îi cuprinse şi urechile, făcînd-o să se întrebe dacă erau posibile arderile spontane. Nu avea de gînd să uite de incident. Nemernicul. Bineînţeles, dacă era sinceră, trebuia să recunoască umorul din replică. Înainte de a-şi fi pierdut ultima putere de a zîmbi, Ralph apăru în uşă.

– Las-o să intre, Drew. Arată de parcă ar fi în pragul unei insolaţii.

Părul grizonat al lui Ralph era pieptănat pe spate, cămaşa albastră era asortată la culoarea ochilor şi cînd o sărută pe obraz, putu să simtă mirosul de colonie *Old Spice*. Primirea lui căldu-

roasă i-l scoase din minte pe Drew.

– Barbara nu e cu tine?

Felul în care arunca ochiade pe drum, să vadă dacă nu venea Barbara, o făcu pe Jill să se uite ciudat la el. Studiindu-l pe Ralph, simţea cum i se măresc ochii de curiozitate. Bineînţeles, Ralph nu era îngrijorat de siguranţa femeii atît timp cît afară era lumină, iar casa ei era exact în faţa casei lui. Oricare ar fi fost explicaţia, ea era mulţumită că nu mai avea faţa şi urechile roşii.

– Am trecut să o iau, Ralph, dar probabil îl plimbă pe Max. Urmîndu-l pe Drew înăuntru, ea inspiră adînc.

– În numele cerului, ce miroase atît de bine?

– Mîncare de fasole neagră cu oţet. Îi place Barbarei, zise el, aruncînd o ultimă privire înainte de a închide uşa.

– Totul e bine pe aici, Ralph, zise ea. Apoi îi trecu un gînd prin minte. Avusese chiar atîtea pe cap în ultimul timp, încît nu observase?

Oare este posibil ca Ralph Webster să aibă alte interese faţă de Barbara, afară de cele de vecin?

Plutea prin aer o nouă poveste romantică în Cinnamon Key?

– Îţi mulţumesc pentru flori, Jill! Se întoarse

către nepotul său.

– Nu-i aşa că ne-a adus nişte frumuseţi?

Telefonul sună în timp ce Drew bombănea:

– Nu mi le-a adus mie.

Privirea lui Ralph se plimbă de la Drew la Jill şi înapoi la Drew.

– Asta-i bună. Fii o gazdă primitoare, Andy, spuse el, punîndu-i florile în braţe.

– Pune astea în apă, cît răspund eu la telefon. Vezi că e o vază în bucătărie. Mergînd spre hoi, adăugă:

– Şi să nu mai spui ceva care să o facă pe Jill să roşească din nou.

– Ce-i cu ea? îl întrebă el pe unchi. Ţinînd florile aproape de piept, se uită la Jill.

– Şi dacă mă face ea să roşesc?

În conştiinţa ei apărură, brusc, scenele de luptă umedă şi alunecoasă, de pe podeaua spălătoriei. Loviturile uşoare, ghionturile, căderile şi toate acele senzaţii ameţitoare le simţea în trup. După privirea lui diavolească îşi dădu seama că îi citea gîndurile. Trebuia să schimbe subiectul, măcar de-ar muri încercînd.

– Îmi pare rău că am întîrziat, dar...

– Nu ai întîrziat. Făcu un pas spre ea.

Jill se uită la flori.

– N-ar trebui să...?

– Imediat. Mai făcu un pas.

Ea se uită peste umărul lui.

– Poate ar trebui să...

Poate. Îşi apropie capul de al ei. Buzele lui fremătau şi nu mai avea răsuflare. Se lipi de perete.

Sprijinindu-se cu o mînă de uşă, îşi apropie faţa de a ei. Simţind că nu mai rezistă, veni mai aproape, frecîndu-se cu coapsele de ea. Acele coapse dure care se potriveau perfect între ale ei. Închise ochii pentru un moment, lăsîndu-şi trupul să-şi amintească şi să răspundă.

Căldura pulsa între coapsele ei. Mîna lui îi găsi sînul şi, frămîntîndu-l cu afecţiune, îi mîngîia încetişor sfîrcul.

– Îmi place cum eşti făcută. Îmi aduci aminte de batoanele acelea dulci de zahăr. Numai bună de linş.

De cîte ori erau singuri, de cîte ori se apropia de ea, simţea excitaţii necunoscute pînă atunci şi nu mai putea judeca.

– Drew. Dacă continuăm aşa... Încerca să îi prindă faţa în mîini să îi spună... ceva. Îi va spune imediat. Acum buzele îi erau ocupate să le deschidă pe ale lui.

Dar el o tachina cu sărutări fugare pe toată faţa. Ea se agăţă de el cu frenezie. Avea răsuflarea întretăiată.

– Drew, poate veni cineva.

– Ce idee încîntătoare, şopti el deasupra buzelor ei.

– N-am vrut să spun... începu ea, alunecînd repede din îmbrăţişare. Luînd o distanţă apreciabilă, îşi trecu degetele prin păr.

– Unde ţine Ralph vazele? întrebă ea.

– Pe chiuvetă, cred. Pe ale mele acolo le ţin.

Luă florile de la el şi plecă în bucătărie, trîntind uşa.

Înainte de a încerca să controleze situaţia, trebuia să se controleze pe ea. Şi asta nu însemna să fugă. O fi casa unchiului său, dar asta era lumea ei şi chiar dacă voia s-o invadeze, încă se mai putea apăra. Luă celofanul de pe tulpina florilor şi spuse:

– Hai să punem florile astea în apă pînă nu se usucă.

– Să se usuce? Ar fi o ruşine, spuse el în drum spre chiuvetă, pentru că urăsc tot ce se usucă din cauza neglijenţei. Deschise uşa cabinetului din capătul holului şi se aplecă să caute ceva.

Avea cel mai perfect corp pe care îl văzuse

vreodată, cu fund rotund, cu umeri laţi şi talia subţire. Ar fi putut să fie manechin de lenjerie intimă.

Îşi apăsă ochii cu degetele şi aşteptă cîteva clipe să-i treacă valul temporar al nebuniei.

Sărutările, flirtul şi ocheadele pe care le arunca feselor lui trebuiau să înceteze, dacă avea de gînd să treacă cu bine de seara asta.

Drew ieşi din bucătărie cu o cană goală, de culoarea uleiului de măsline, în mînă.

– Asta trebuie să facem, spuse, punînd cana într-un colţ. Ia să vedem asta. Luă florile şi le privi. Fără să fie atent, luă un cuţit din setul de pe perete şi tăie cozile tulpinilor. Pînă să zică Jill ceva, le crestă cîţiva centimetri. Privind-o pe furiş, lăsă florile jos şi puse apă în cană.

– Arăţi îngrozită.

– Întotdeauna faci lucruri de genul ăsta?

– Ce fel de lucruri? Punînd florile în vas, le aranjă în formă de evantai.

– Nici măcar nu ai măsurat să vezi cît de mult să tai. Pur şi simplu le-ai..., spuse ea agitîndu-şi mîna ... măcelărit!

Atent la flori, îşi muşcă buzele şi făcu un semn cu capul.

– Cînd sînt foarte sigur că anumite lucruri îmi

vor reuşi, da, aşa fac.

Dacă aceste acţiuni ar fi fost specifice comportamentului lui, era într-un bucluc mai mare decît ar fi crezut. Drew Webster juca după propriile lui reguli şi orice ar fi spus ea, nu ar fi schimbat nimic. Odată ce ar fi luat o hotărîre, concluzionă ea dezamăgită, nimic nu l-ar mai fi putut opri.

Simţea o grimasă pe figură şi nu se deranjă să şi-o reţină.

– Ei? întrebă el plin de o nerăbdare comică.

Ea văzu ceea ce era evident.

– Arată nemaipomenit.

Aruncă tulpinile tăiate la gunoi şi spuse cercetînd-o din uşa bucătăriei:

– Şi tu la fel.

Datorită tensiunii existente între ei, bucătăria părea mai mică. De undeva din spatele casei se auzea ritmuri de muzică mambo care se întrerupea din cînd în cînd. Nu se apropiase deloc de ea în acest timp. Nu conta. Nimic afară de dorinţa arzătoare ce se citea în ochii lui. Iar ea avea de gînd să îl înfrunte.

– Ce se întîmplă între noi, e numai sex, izbucni ea.

– Ba nu este.

Înfruntarea continuă, pînă cînd Jill lăsă capul în

jos şi merse către cuptor. Întorcîndu-i spatele, luă o lingură şi începu să mănînce din fasole cu pofta unui turist flămînd. Înainte de a vorbi, mai adăugă un punct pe lista de priorităţi.

– Drew, ar trebui să discutăm despre problema furtului.

– Vom discuta. În seara asta vom ajunge în mijlocul problemei, zise el, curăţînd o banană şi aruncîndu-i cojile.

– Sper că nu ai de gînd să o bombardezi pe Barbara cu o mulţime de întrebări. Încă încearcă să se obişnuiască să trăiască singură. Scuturînd lingura de marginea cratiţei, o clăti şi o puse la loc.

– Greşeală.

– Ce? Puse capacul pe oală zgomotos. Ce înseamnă, greşeală?

– Înseamnă ce-am spus. Trebuie să ajungem în miezul problemei. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să stabilim cîteva fapte primare. De ce nu aici, înconjurată de prieteni. Rezemîndu-şi coapsa de o chiuvetă, luă o gură de rom, direct din sticlă.

– De ce nu în seara asta?

Iar începea. O păcălea, fiind întotdeauna cu un pas înaintea ei. Unde era controlul pe care cre-

zuse că şi-l recăpătase?

– Nu poţi să arunci un cuvînt ca „furt" în prezenţa unei femei de 68 de ani care trăieşte singură pentru prima dată în viaţă. Ar trebui să fii mai delicat.

– Şi nu sînt delicat?

– Nu spun asta. Eu... Soneria îi întrerupse fraza. Apoi auzi uşa deschizîndu-se, cîteva lătrături ascuţite şi o voce familiară.

–Iu-hu! E cineva acasă?

Unghiile de la lăbuţele lui Max deja zgîrîiau gresia din hoi, aşa că Jill luă repede vasul de flori. Trebuie să vorbească cu Barbara, înainte ca Drew, delicat sau nu, să o asalteze cu întrebări. Ridicîndu-şi mîna ca un poliţist de circulaţie, merse înspre cameră cu spatele.

– Stai şi termină ce ai de făcut. Pun eu astea în sufragerie. Înainte să fi apucat să respire, Max făcea giumbuşlucuri în colţ, se tăvălea pe spate pînă ţîşni în bucătărie. Ţopăind în cele patru picioare şi lătrînd ascuţit, făcu o pauză pentru a se ocupa de pantalonii lui Drew.

– Aici erai, zise ea, grăbindu-se să iasă înainte să intre Barbara. Cum Barbara se apropia de uşa bucătăriei, ea o apucă de o mînă şi o trase într-o parte.

– Drew e înăuntru, zise ea.

– Micul Andy, întrebă Barbara fericită.

– Da. Şi te va întreba ce s-a întîmplat cu pianul tău. Spunea că nu i-ai răspuns direct lui Ralph. Unde este?

– Am vîndut pianul, zise ea gesticulînd şi vorbind exagerat de încet. Nu aveam în intenţie să ascund faptul de Ralph, dar ceva s-a întîmplat în timp ce mă întreba despre asta.

– Ce s-a întîmplat? Te-a bătut mult la cap?

Strîngînd în mîini lesa căţelului, Barbara neagă din cap.

– Nu ştiu cum să-ţi explic, Jill. Ralph stătea atît de aproape de mine şi mi-a luat mîna şi... ei bine, m-am fîstîcit. Ce mai ştiu este că îi spuneam că nu pot să-mi aduc aminte ce făcusem cu afurisitul de pian. Nu mai puteam gîndi.

– Barbara, zise ea cu blîndeţe, crezi că vei face faţă cinei din seara asta?

Barbara se uită la Jill de parcă nu-i venea să creadă.

Pentru Dumnezeu, bineînţeles că voi face faţă. Şi ştiu deja ce le voi spune. Le voi spune că pianul îmi amintea permanent de răposatul meu soţ. Şi voi mai spune că mă simţeam prost să spun că am vîndut lucrul favorit al lui Raymond.

Îmbrăţişînd vaza cu flori, Jill simţi cum i se ridică o greutate de pe umeri.

– Barbara, e o explicaţie perfectă. Şi cînd va aduce vorba despre restul lucrurilor, vei spune ce am vorbit noi, şi anume că le-ai trimis copiilor. Simţindu-se mai calmă acum, o îmbrăţişă pe bătrînă.

– Sper că mi-ai spus tot şi nu voi avea surprize.

Ţuguindu-şi buzele, Barbara se uită într-o parte şi oftă. Părea că i se zdruncină încrederea. Rîcîi cu unghia metalul balustradei.

Jill închise ochii.

– Barbara, mai e ceva ce nu mi-ai spus? Ceva ce ar fi trebuit să ştiu?

– Raymond avea un creditor.

Jill rămase cu gura deschisă. Înainte s-o închidă, Drew apăru în uşa bucătăriei cu Max atîrnîndu-i de un picior.

– Max, căţel rău ce eşti. Dă-i drumul imediat, zise Barbara.

Căţelul îl eliberă şi sări înapoi dînd din coadă.

– Deci astea erau cuvintele magice. I-am plimbat un biftec prin faţa ochilor, şi tot nu mi-a dat drumul. Întinzîndu-i mîna Barbarei, zise:

– Bună ziua. Sînt Drew Webster.

– Eu sînt Barbara Brody.

„Sînt şocată", gîndea Jill. Raymond avea un creditor? Imaginaţia ei zbură către posibilele implicaţii. Doctorul Raymond Brody, omul care i-a scris o scrisoare de referinţă minunată fratelui ei, avea un creditor? Pe la periferia conştiinţei îl auzi pe Drew spunînd ceva despre Max. Nimic nu interveni pentru a-i spulbera momentul de panică, pînă cînd atenţia îi fu atrasă de Drew care îl scărpina pe Max după urechi.

– Cu tenacitatea pe care o are, cred că este un bun cîine de pază.

– Cîine de pază? În Cinnamon Key? Pentru ce? întrebă Barbara.

Deci în felul acesta voia să deschidă discuţia despre jaf. Şi nici măcar nu se mutaseră din hol. Înainte ca el să continue, Jill îl luă pe după umeri şi-l trase după ea.

– Mi s-a părut mie sau mai înainte s-a auzit storcătorul de fructe? E cineva însetat?

– Aproape că uitasem. Vom avea daiquiri lichide, în loc să fie îngheţate, dacă nu le servesc în curînd. De ce nu vă duceţi voi, în camera de zi? Vin şi eu imediat cu ele.

În timp ce uşa de la bucătărie se închise, Jill se întoarse la Barbara.

– Soţul tău avea un cămătar. Nu cumva omul ăsta te ameninţă?

Femeia îl fixă pe Max.

– Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun, dar mi-era foarte ruşine de faptul că Raymond s-a împrumutat. M-a sunat ieri şi mi-a spus că ar aprecia dacă i-aş mai plăti...

– Să-i mai plăteşti?

Barbara dădu din cap, în timp ce Jill o ducea în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

– Lui Raymond i se apropia scadenţa unei imense poliţe. Am luat legătura cu un magazin de piane din Naples. Ei au venit imediat şi l-au luat. Mi-au plătit cash, iar eu am ieşit azi în oraş să-i plătesc lui Hector.

– Hector? repetă Jill.

– Cămătarul. Se uită la Jill. Oh, îmi pare atît de rău Jill. Te-am supărat, nu?

Tonul de îngrijorare din vocea Barbarei, şi privirea vinovată o făcură pe Jill să se lupte să-şi recapete controlul. Nu avea sens să-i facă seara şi mai grea Barbarei, decît avea să fie.

– Nu sînt supărată. Vreau să fii fericită şi în siguranţă. Cred că am văzut prea multe filme cu cămătari răi. Cum este Hector ăsta?

– Nu are el o inimă de aur, dar nici nu te

amenință că-ți taie picioarele. El, pur și simplu, își vrea banii înapoi.

Nu rupe picioare? Jill luă mîna Barbarei.

– Promite-mi că nu îl vei mai vedea pe Hector ăsta, decît dacă sînt cu tine.

– Dar, Jill...

– Bună, Barbara.

Barbara se întoarse la auzul vocii lui Ralph.

– Bună Ralph, zise ea încetișor.

Jill stătea de-o parte. Cei doi veneau unul spre altul, pînă se întîlniră în mijlocul camerei.

– Arăți drăguță în rozul ăsta pal, Barbara.

– Mulțumesc. Și îți mulțumesc pentru că m-ai invitat la cină.

Mai sigură ca oricînd de o nouă idilă, Jill lăsă încetișor florile pe măsuța de cafea și plecă spre bucătărie. Rămaseră cîteva minute singuri, pînă cînd Max, zgîrîind ușa de geam, începuse să urle.

– Taci, Max, zise Barbara.

Cum Drew intră în cameră cu o tavă de daiquiri de banane, ea continuă.

– O face cam des în ultimul timp. Urlă și la umbra lui.

– Ești sigură că la umbra lui urlă? întrebă Drew, oferindu-i o băutură lui Jill.

– Ce fel de întrebare e asta? Luînd un pahar

de pe tavă, Jill îi aruncă o privire de avertisment.

– Nu zîmbeşti îndeajuns, zise el pe sub mustăţi.

– Da, chiar, ce fel de întrebare e asta, întrebă Ralph.

Drew traversă camera către locul în care stăteau Barbara şi unchiul lui. În timp ce serveau băuturile, Drew continuă:

– Doar o întrebare. Ca de exemplu ce s-a întîmplat cu pictura spaniolă pe care zicea unchiul că o aveai? El spunea că nu a mai văzut-o în ultimul timp, de cîte ori trecea pe la tine.

– Pictura spaniolă, repetă Barbara.

Max reîncepu să urle. Atenţia Barbarei se mută de la Max la Drew şi apoi la Ralph.

– Tabloul spaniol. Cocktail-ul alunecă din degetele ei. Eu... opreşte-te Max. Eu...eu. Max! Termină cu rîcîitul. Se uită la Jill, neajutorată.

– Am uitat ce voiam să spun.

– Mi se pare că spuneai ceva de nişte lucruri trimise copiilor, în California. Jill dădu repede din cap, forţînd-o pe Barbara să fie de acord.

– Oh, da. Da, asta am făcut cu lucrurile... acelea.

Într-un acces de isterie maniacă, Max dărîmă paharul cu labele din faţă. Făcînd un pas mai

aproape de Ralph, Barbara întrebă:

– Crezi că e cineva afară?

– Sîntem în regulă, zise Ralph, ridicîndu-se s-o liniştească pe femeie.

Drew tuşi.

– Apropo de lucruri dispărute, Barbara, ce s-a întîmplat cu pianul?

Luînd o înghiţitură din cocktail, Drew lăsă paharul, aşteptînd răspunsul. Tăcerea se instalase rapid şi toţi ochii o fixau pe Barbara.

Ignorînd fiorii pe care îi simţea pe şira spinării, Jill îi făcu semn Barbarei, ridicînd din sprîncene, dar era deja prea tîrziu. Bătrîna ajunsese dintr-o dată în centrul unei atenţii nedorite. Privindu-l urît pe Drew, Jill se uită şi la Barbara. Îşi dădu seama că Barbara credea că privirea dezaprobatoare îi era destinată, după confuzia exprimată pe figura ei. Ca să pună capac, Max începu să latre, făcîndu-i pe toţi să tresară. Ralph îi dădu Barbarei paharul să i-l pună pe masă şi se îndreptă spre bucătărie, iar cînd ajunse în dreptul uşii, îi făcu cu degetul lui Drew.

– Poţi să vii un minut?

– Acum?

– Acum, spuse el, deschizînd uşa.

– Ia uită-te Barbara, o auzi spunînd pe Jill, în

timp ce se îndrepta spre bucătărie, Max lătră la elefanţii de ceramică. În grădină lîngă arborele de piper brazilian.

Cînd unchiul îi luă băutura din mînă şi o puse cu zgomot pe masă, Drew îşi dădu seama că este în încurcătură. În cea mai mare încurcătură.

– Nu am mai fost aşa de supărat pe tine de cînd ai pierdut cămila aceea în Cairo, în 1973. Dar atunci puteam să te trimit la culcare, fără să-ţi fi dat desertul.

– 1974. Dar ce-am făcut?

– Ai jignit o doamnă.

– I-am pus cîteva întrebări doar. Ce e rău în asta?

Ralph dădu din cap.

– Ştiam eu că n-ar fi trebuit să pronunţ cuvîntul „furt" în faţa ta. Întotdeauna ai fost fascinat de romanele cu suspans.

– Unchiule, ăsta nu e un roman cu suspans.

Amîndoi se întoarseră, cînd Jill intră în bucătărie.

– Şi înainte să începi şi tu, recunoaşte că am fost sensibil.

– Sensibil ca un buldozer coborînd la vale, replică ea, în timp ce închidea uşa.

– Unde e Barbara? întrebă Ralph.

– L-a dus pe Max afară să miroasă elefanţii. Se întoarse la Drew.

– Ai promis că nu o s-o superi. Nu vezi că ai supărat-o?

– Da, izbucni Ralph. Vrei să laşi baltă afacerea cu furtul? Barbara a explicat unde se află tablourile şi lucrurile, nu îmi pasă de pianul ei, dacă ei nu-i pasă. Aşa că nu mai pune întrebări. Nu ne jucăm de-a misterul aici.

Drew îşi ridică braţele, capitulînd.

– Îmi pare rău. Nu mai scot un cuvînt despre asta. Jur că nici nu o să vă daţi seama că verific ceva. Voi fi omul invizibil.

Unchiul său arăta cu braţele spre tavan. Vorbind cu Jill, spuse:

– Întotdeauna are o imaginaţie activă. I-am spus deja că sînt convins că am greşit, crezînd că Barbara e jefuită, dar nu m-a ascultat. Spune-i tu Jill.

Deschizînd uşa spuse:

– Poate pe tine o să te asculte.

Umerii lui Jill se lăsară cîţiva centimetri, în timp ce se răsucea pe călcîie să-l înfrunte.

– Unchiul ţi-a zis că nu crede că este vreun furt pe aici. Barbara nu crede în nici un caz. Iar eu sînt completamente de acord cu ei. Te agăţi de

asta, ca Max de pantaloni. De ce?

– De ce nu i-a spus unchiului unde îi sînt lucrurile cînd a întrebat-o prima oară? Ceva nu este în regulă.

– Ce nu este în regulă, este că tu o superi pe Barbara. Şi pe unchiul tău. Fără să mai spun că o să superi şi vecinii, dacă nu te astîmperi. Deci trebuie să o laşi baltă. Direcţionează-ţi energiile către a te bucura de vizita lui Ralph. Se zburli la el:

– Ce te holbezi aşa?

– Eşti al naibii de grăbită să termini cu asta.

– Bineînţeles că sînt, pentru că nu se întîmplă nimic. De ce să stau cu mîinile în sîn şi să-mi văd prietenii întristaţi din nimic?

– Ăsta e singurul motiv? Întinse mîna după băutură, apropiindu-se de ea.

– Slujba mea înseamnă mai mult decît vînzări. Sînt legătura dintre ofertant şi locuitori. Cînd există vreo problemă, încerc să o rezolv. Dacă compania Merriweather începe să primească scrisori de la locuitori speriaţi, biroul va dori să afle ce se întîmplă. Iar aici nu se întîmplă nimic. Punct.

– Jill, nu e treaba mea, dar...

Ochii ei verzi-albaştrii străluceau de furie.

– Tu ai zis-o.

Dar el nu terminase.

– Dar pui prea mult accent pe viaţa particulară a locuitorilor. Poate prea mult.

– Vrei să îţi spun ce cred?

– Sînt înnebunit, o tachină el, sperînd să mai reducă din tensiune. Ignorînd intenţiile lui, pufni:

– Cred că priorităţile tale sînt inversate, Drew. Zbori prin ţară ocupîndu-te de afaceri şi cînd reuşeşti să-ţi rupi o săptămînă pentru a sta cu unchiul, pierzi acest timp preţios ca să vînezi criminali fantomatici. Drew, el nu va mai întineri.

Partea cu criminalii fantomă rămînea în discuţie, dar în rest avea dreptate. Indiferent de cît de viguros şi plin de viaţă era unchiul său, Ralph Webster nu va întineri. Un telefon dat o dată pe săptămînă şi o scurtă vizită, nu erau îndeajuns pentru a-i arăta unchiului cît de recunoscător îi era pentru tot ceea ce făcuse pentru el. Se uită lung la Jill. Destul de mult pentru a şti că îi va plăcea noua cadenţă. Destul de mult pentru ca ceasul interior să reînceapă să bată. Destul de mult pentru a şti că îi va plăcea noua cadenţă. Destul de mult pentru a şti că Jill Stuart era potrivită pentru el, iar el pentru ea.

– Mulţumesc.

– Pentru ce? întrebă ea, curioasă.

– Pentru că ai fost sinceră cînd am avut nevoie. Compania mea poate să se descurce un timp şi fără mine. Se apropie de ea, şoptindu-i aproape la ureche:

– Am *beaucoups* afaceri nerezolvate aici, Jill.

Buzele i se desfăcură, iar genele îi tremurau. Simţi răspunsul senzual apăsînd-o cu trupul.

– Ce fel de afaceri nerezolvate? reuşi ea să vorbească.

– Majoritatea, personale.

Jucîndu-se cu o şuviţă ondulată de păr, începu să îi sărute vîrful urechii. Cînd începu să o sugă, ea tremură, lăsîndu-se cu un oftat în voia senzaţiilor.

– Vrei să spui... să îi dovedeşti unchiului tău cît... ahhh... de important este pentru tine?

– Şi asta.

– Şi ce altceva, Drew?

Înainte ca el să răspundă, ea părea că se luptă cu propriile sentimente. Împingîndu-l, îl înfruntă, cu nările palpitînd.

– Să nu începi iar cu treaba cu furtul.

Făcu un pas, apoi altul. Forţînd-o să se dea înapoi, se opri cînd ea ajunse în colţ.

– Ai spus că nu vrei să mai auzi deloc de acest subiect.

– E-e-adevărat.

– Dar ţi-ar plăcea să ştii ce am mai planificat, nu-i aşa?

Apropiindu-şi faţa de a ei, şopti:

– Nu ţi-ar plăcea?

Clipi din ochi, în timp ce îi întindea buzele.

– Ce mi-ar plăcea? spuse ea, umezindu-şi buzele.

– Să ştii ce mai am în plan.

Buzele ei răspundeau în tăcere.

– Ca de exemplu, ce?

– Ca de exemplu să îţi dovedesc că ce este între noi, e mai mult decît atracţie sexuală.

Lăsînd-o cu buzele fremătînd şi cu capul dat pe spate, se întoarse să plece spre camera de zi.

– Şi, totuşi, spune-mi, oare ce naiba o fi făcut Barbara cu pianul ăia?

Ieşind pe uşă, o auzi pe Jill venind după el şi bombănind ceva de genul: „pot s-o fac!"

Cinci

– Ia te uită ce ne-am întîlnit!

Inima lui Jill bătea nebuneşte încă de cînd se răsuci pe chaise-long şi se întoarse. Drew venea spre ea, păşind pe nisipul presărat cu scoici, printre pini australieni şi oleandri. Tricoul verde-merişor şi şortul alb îi dădeau o înfăţişare de căldură, de aer şi îi accentuau fiecare trăsătură pur masculină a trupului. Priveliştea îi declanşă sistemul de autoapărare, simţind că, începînd cu gleznele, va intra cu totul în nisip. El se apropie,

trăgîndu-şi răsuflarea de parcă ar fi dansat desculţ şi nebun printre palmieri şi fragmente de scoici sparte.

Luptînd împotriva propriului ei surîs, îşi înfipse mîinile lacome la spate, în nisip, apoi le aduse lîngă ea, dojenindu-se. De cînd cu cina lui Ralph, reuşise să menţină tabu-ul faţă de Drew, nemairămînînd singură cu el. Acum o prinsese iar la colţ şi era în cumpănă între două atitudini: de a-l îmbrăţişa sau de a-l alunga violent. Nu ştia care din ele este mai puternică. Ce era în neregulă cu ea? Deja era neliniştită, iar inima îşi dublase ritmul bătăilor.

„Fii atentă!", se avertiză. Indiferent de ce zicea Drew, cea mai mare atracţie dintre ei era fizică. Din cîte ştia despre el – şi nu ştia multe – ar fi putut avea o iubită care să îl aştepte în New Jersey. A fost frumos, iar el într-adevăr îşi iubea unchiul, dar dacă se va încurca cu cineva, va trebui să fie un om de care să poată depinde. Destul de ciudat, deşi simţise că Drew este omul în care putea avea încredere. Aproape. Dădu ochii peste cap. Oare acest sistem fals de securitate nu era împotriva naturii ei? Chiar după cina la care Barbara explică despre vînzarea pianului, Drew nu pronunţase un cuvînt de renunţare la teoria lui

stupidă asupra furtului. Cînd ajunse la cîţiva paşi de ea, se uită la el cu o suspiciune nedisimulată.

– M-ai urmărit? întrebă ea.

O privire scurtă, plină de durere prefăcută, îi marcă chipul. Atît de scurtă, încît se îndoia de autenticitatea ei.

– Am fugit de acasă.

– Şi eu sînt Huck Finn.

– O.K. Unchiul m-a dat afară.

– Nu te cred.

– Ouch.

Sprijinindu-se cu o mînă de umărul ei, se lăsă pe vine, jucîndu-se cu o scoică.

– E-adevărat, zise, luîndu-i mîna. Mi-a spus ca să-mi caut alt rost pe lume.

– Ce? Doar vă distraţi de minune împreună. Ieri v-am văzut rîzînd pe pajişte.

– Iubesc golful. Dar devin handicapat la formaţia de opt, iar unchiul s-a jurat că nu mai joacă cu mine.

– Mă îndoiesc, spuse ea, rezemîndu-se de spatele scaunului.

– Alaltăieri, amîndoi zîmbeaţi, cînd mi-aţi făcut cu mîna.

Privi înspre pinii ce înconjurau locuinţa.

– Mergeaţi cu maşina înspre poarta principală,

cărînd în spate barca lui de pescuit. Ţi-aduci aminte?

– Pescuit? Nu-mi vine să cred că ai adus vorba de pescuit, zise el, schimbînd direcţia de conversaţie către un subiect mai lejer. Încă îi mai dau voie unchiului să arunce momelile. Are o tehnică ce nu lasă prada să scape.

Ea se uită la el, strîmbînd din nas.

– Oh, nu pot să sufăr asta, mai ales cînd se zbat peştii.

Fir-ar să fie, era în mîinile lui; se juca cu ea. Pufnind, zise din nou:

– Deci, cum a fost meciul de baseball de ieri de la Fort Myers? Ştiu că Ralph iubeşte mult baseball-ul.

– Oh, baseball. Scuturînd din cap, îşi afundă călcîiele în nisip.

Cînd ajunse aproape în pragul aşa-zisei depresii, afundă şi geanta cu inscripţia *Save the Manatees* în nisip.

– Vorbind de chestii nesuferite, nu pot să sufăr să mestec tutun la un meci de baseball. De fapt urăsc să mestec tutun, punct.

– Ei, şi atunci îţi mulţumesc că mi-ai mărturisit. O să-mi notez informaţia în jurnal. De ce nu eşti cu unchiul tău?

– Păi, după el, nu l-am lăsat în pace un minut. L-am înnebunit cu atenţia mea. A zis că să plec măcar seara de-acasă sau mă va omorî.

Afundîndu-şi mai adînc scaunul în nisip, încercă să nu pufnească în rîs. Cu cît se lipea mai mult de inima ei, cu atît părea că s-ar fi răzgîndit în privinţa investigaţiilor despre furt. Şi dacă într-adevăr şi-a petrecut în ultima săptămînă fiecare minut cu Ralph, înseamnă că n-a avut timp să cerceteze prin vecinătate. Aşa o fi? Poate. Oftă, încruntînd sprîncenele. Poate că nu. Şi de ce să renunţe, dacă nu era sigură. Nu era cazul să-şi abandoneze felul prudent de a fi. Poate cîteva întrebări şi răspunsuri, ar lămuri lucrurile. Se încruntă iar. Sau le-ar tulbura.

Coborîndu-şi privirea spre picioarele lui, zîmbi la ce văzu, în ciuda îngrijorării. Bronzul se oprea brusc la glezne, lăsîndu-i laba piciorului şi degetele albe faţă de rest. Era ceva atrăgător, amuzant, şi chiar vulnerabil în contrastul dintre picioarele albe şi trupul masculin.

Punîndu-şi mîinile pe genunchi se lăsă pe vine pînă la nivelul ei.

Şopti de parcă i-ar fi citit gîndurile:

– Prea mult golf.

Îşi muşcă limba, încercînd să nu rîdă. Numai

un adolescent s-ar fi amuzat de picioarele cuiva. Nu şi o femeie în toată firea. Pur şi simplu nu conta cît de atrăgător era Drew şi nu ar fi trebuit să se uite stăruitor la nici o parte din trupul lui.

– Şi acum, că micuţul Andy a fost aruncat afară, în plină iarnă, în Florida ce o să facă?

Făcu un pas sau doi înspre apă şi se întoarse înpoi.

– Oh, se va descurca el. Micuţul Andy a învăţat tehnicile supravieţuirii cu mulţi ani în urmă.

Lipindu-şi genunchii, se aşeză lîngă geantă şi se afundă în nisip.

– Cred că este de cînd cu vara aceea în Madrid.

Madrid? Privind sticla de vin şi mirosind aroma de pîine caldă din geantă, ea zîmbi şi spuse ridicînd bărbia:

– Ştii, întotdeauna mi-am dorit să călătoresc către... nu contează. Trăgînd tivul rochiei largi de plajă, o trase peste genunchi şi privi în orizont. Ce făcea? Aceste sentimente – totul era sex. Aşa era! Care altul putea fi motivul senzaţiilor dulci care palpitau înăuntrul ei. Şi era adorabil de păcătos să le simtă pînă în chiloţei. Nu-i aşa? Strîngîndu-şi buzele, îşi aminti consternată că golul din ea, cel numit Drew Webster, ar dispărea numai dacă nu

l-ar umple cu părţi din el. Dacă ar avea minte cît de cît, s-ar ridica şi ar pleca.

Auzi sunetul incomparabil al unei sticle desfundate.

– Bun. E încă rece, îl auzi spunînd.

Zind-fandel alb. Preferatul ei. Şi cu cine naiba o fi fost el în Madrid? Luă pixul de jos şi-şi puse notesul în poală.

– Vrei ceva? întrebă el.

– Nu, am venit aici ca să mă bucur de apusul soarelui.

Scoase un pahar din geantă şi i-l întinse.

– Te rog, nu te întrerupe din ceea ce făceai înainte de a veni eu aici. N-aş vrea să te deranjez.

Deja o întrerupsese. De fapt o tot întrerupea de 15 minute. Tocmai organiza nunta din foişor a Norei Plimton, cînd figura lui Drew apăruse la orizont. Şi totul din cauza acelei dimineţi tîmpite, cînd îl urmărea pe Max în foişor. Privirile furişe aruncate în direcţia lui Drew, îi provocară cele mai incredibile imagini, cu ei doi în foişor... singuri.. noaptea. Sfîrcurile i se întăriră, pe măsură ce imaginile deveneau mai clare. Fanteziile o năpădiră, fără maşini de spălat sau oameni în jurul lor. Dacă ar atinge-o în clipa asta... Afundîndu-şi un călcîi în nisip, îşi puse un picior peste celălalt.

Se forţa să-şi îndrepte atenţia către pagină şi o mîzgălea, aşteptînd ca mintea şi trupul să-l ignore pe Drew. Pe pagină apăru un lanţ de triunghiuri, care se transformau în cercuri şi în final în cifre de opt. O margine fără sfîrşit de cifre de opt. Mîzgălind apoi totul, se uită din nou la el. Era întins pe spate, cu picioarele acelea lungi şi musculoase încordate. Prea multă atenţie! Punea el ceva la cale. Dar ce? Şi de ce i-ar păsa ei? Închizînd carnetul, se întoarse să îl pună în buzunarul din spatele chaise-longului. El îi privi gîtul. Masîndu-şi zona amorţită cu o mînă, privea, undeva departe, înspre Golf.

– Eşti tensionată?

Cum ea nu răspunse, Drew continuă de parcă ar fi făcut-o:

– Ştiu. Şi pe mine mă apucă exact acolo, arătînd spre gît şi umeri, adevărata cauză a stingherelii ei.

„Plecăm!" Cu bărbia în mîini se uita tăcută la el, scrîşnind din dinţi. „Te rog, pleacă!" Fixîndu-l în continuare, deveni îngrijorată pentru starea gurii ei ce nu-şi regăsea răsuflarea. Apusul de soare îl scălda în umbra sa, ceea ce îl avantaja, transformîndu-l dintr-un bărbat extrem de atrăgător, într-unul perfect. Iar de unde se afla ea, îl vedea

minunat. Cînd o şuviţă de păr îi flutură pe frunte, în loc să o înlăture, el închise ochii, zîmbind, se pare, la senzualitatea prezenţei ei acolo. Brizele înmiresmate îl îmbăiau cu mişcări subtile, îi agitau mînecile tricoului şi, părul ondulat care îi acoperea antebraţele, picioarele şi partea vizibilă dintre tricou şi gît. Ridicîndu-şi bărbia un centimetru ea simţi cum trupul tînjeşte după atingerea lui. Nu putea să omită ceea ce era evident: masculinitatea lui stîrnea cele mai feminine părţi ale ei, amintindu-i de spaţiul gol dinăuntrul ei care îl aştepta pe Drew. Faţa i se întoarse către orizont şi încerca să se agaţe de încăpăţînare ca un palmier bătut de uragan. Sigur, este trucul cu razele de soare oblice, de aceea arată ca coborît din rai. Aşa o fi? O altă privire înspre el îi spulberă teoria. Nici un bărbat nu a arătat mai bine vreodată. Zîmbea la ea, iar ochii îi străluceau de inocenţă şi bunătate. Şi îi ofereau prietenia.

– Pot să-ţi torn puţin?

Un pahar de Zind-fandel nu ar dovedi nimic ; nu ar schimba nimic. Îşi linse colţul buzelor. Nu se va încurca cu el. Îi mulţumi, aplecîndu-şi capul, în timp ce-şi spunea că se poate descurca într-o conversaţie de cîteva minute. Se aşeză pe spate în chaise-long şi se întinse să-şi ia paharul.

– Deci, ce făceai în Madrid?

– Unchiul Ralph lucra acolo şi s-a oferit să mă ia vara şi pe mine. Vezi, la scurt timp după moartea mamei, tata s-a recăsătorit cu o profitoare. Aveam unsprezece ani cînd mama mea vitregă a anunţat că divorţează de tata. I-a luat într-un proces meschin şi ultimul cent pe care îl mai avea.

Scutură din cap ca să mai alunge amintirile. Pe cer pluteau umbre fără nume, roz şi aurii, iar Jill încercă să revină la direcţie.

– Ralph este o persoană atît de săritoare. Nu sînt surprinsă deloc că a fost lîngă tine la momentul potrivit. Cred că a fost o adevărată experienţă pentru un băieţel de 11 ani.

Drew rîse cu capul pe spate.

– A fost doar începutul. Am descoperit că pe lume există roiuri de femei înfometate de bani şi multe dintre ele bîzîiau în jurul unchiului meu.

Buzele ei schiţară ceea ce ea ştia că nu poate fi decît zîmbet lamentabil. S-a simţit prost întotdeauna vorbind de bani, dar părerea lui, o făcuse să se simtă încordată. Extrem de încordată.

– Mă refer la experienţa de a trăi într-o ţară străină, la o vîrstă atît de fragedă, cu cineva ca

Ralph.

Proptindu-se într-un genunchi, se sprijini într-un umăr pe nisip.

– Jill, era mult mai amuzant decît mătuşica Mame.

– Pariez că era, zise ea, mulţumindu-i fără cuvinte, că nu mai discutau despre bani.

– Cum era el?

– Mi-a dăruit o vacanţă pe care nici un puşti nu ar fi putut-o uita. Am dormit în cinci castele.

– Oh, Drew, zise ea, iar în mintea ei se derulau imagini din fiecare basm pe care îl auzise în copilărie. Ce băieţel norocos ai fost!

– Asta nu este partea cea mai bună. În două dintre castele a aranjat să dormim în închisori subterane, spuse el cu un asemenea entuziasm că o făcu să rîdă în gura mare. Vara aceea am avut pînă şi un cal şi am învăţat să joc fotbal cu vecinii de pe stradă. Şi într-o lună, prin septembrie, reuşisem să-mi pun la punct spaniola.

Drew se uită în pahar, ezitînd un timp îndelungat.

– Unchiul a avut grijă de mine, atunci cînd eu nu eram în stare. Ştii cum sînt copiii. Aveam coşmaruri din cauza singurătăţii. A spus că nu voi mai fi singur niciodată, atît timp cît el va trăi. Am

plîns amîndoi la aeroport cînd a plecat.

Clătină din cap.

– Îl iubesc pe bătrînul ăsta!

Momentul creştea mai măreţ şi mai frumos, ca un balon fragil, pînă cînd ea privi în altă parte. Drew menţinu tăcerea tendenţioasă, simţind cum legătura dintre ei devine mai puternică. Nu avusese de gînd să dezvăluie atît de multe despre sine, dar nu regreta un cuvînt din tot ce-i spusese. Sorbind din vin îşi dădea seama că dorea să-i spună mai mult.

– Am un frate la şcoala de medicină, spuse ea ţinîndu-şi părul cu mîna în contra brizei. Sîntem foarte apropiaţi. Abia anul trecut a încetat să facă asta. Adică să plîngă la despărţire.

În apropiere, un stol de pescăruşi portocalii zburau înainte şi înapoi, purtaţi de vînt. Drew rupse o bucăţică de pîine, aruncîndu-le frimiturele.

– Şi cu tine cum e? întrebă după un timp. Plîngi în aeroporturi?

Uitîndu-se la degetele lui de la picioare, rîse încetişor.

– Da, dar fără sughiţuri.

Îşi atinse din nou semnul de pe gît, continuînd:

– De asta eşti aici, nu? Să-i arăţi cît eşti de recunoscător.

– Şi să îi arăt cît ţin la el. Indiferent de ce spun companiile telefonice, acestea nu sînt cel mai bun mod de a arăta cuiva cît ţii la el. Mă îngrijorează că locuieşte singur.

– Drew, el este sprijinit de oameni minunaţi aici în Cinnamon Key. Nu ţi-ai dori un grup de vecini mai buni.

– Sînt un grup nemaipomenit, zise el, întinzîndu-i paharul şi îngenunchind lîngă scaunul ei.

– Cine ştie, poate că se va căsători, spuse ea, gîndindu-se la atenţia specială pe care i-o acorda Ralph, Barbarei.

– Asta nu se va întîmpla niciodată, o informă Drew.

– De ce eşti atît de sigur?

– Are peste 70 de ani şi dacă pînă acum nu a făcut pasul hotărîtor, nu cred că îl va face vreodată, zise el cuprinzîndu-i gîtul cu mîinile.

– Lasă-mă să-ţi masez locul acela.

Înainte de a avea şansa să refuze oferta, el începu să-i maseze gîtul şi umerii. Se încordă la atingerea lui, dar presiunea lui înceată şi sensibilă, îi uşură postura rigidă.

Capitulînd se lăsă oftînd pe scaun.

– Vorbeşte-mi despre fratele tău, zise el.

– N-nu pot să vorbesc, în timp ce-mi faci asta. Mai spune-mi d-despre tine şi Ralph.

– O.K.

Simţind că se adaptează ritmului masajului, începu:

– Aceea nu a fost ultima oară pe care am petrecut-o cu unchiul Ralph. Cînd aveam paisprezece ani, Departamentul de Stat l-a detaşat la Cairo. Într-o excursie, am traversat Sahara pe cămile. Habar nu ai cît e de frig noaptea în deşert.

– Cred că ştiu. A-am citit mult.

„Citise mult". Privi cum i se închinau în faţă gîtul şi capul şi simţi o senzaţie ciudată în adîncul inimii. Amintindu-şi de romanul de dragoste de pe măsuţa ei de cafea, îşi aduse aminte şi de revista despre arhitectură europeană. În ciuda reputaţiei desăvîrşite şi veritabile, avea o vulnerabilitate care îl înduioşa pînă în străfunduri.

– Mai spune-mi, zise ea.

Strînse din ochi, forţîndu-se împotriva dorinţei de a o strînge în braţe şi a-i promite lumea. Dorea să-i spună că viaţa i se putea schimba şi că ar trebui să i se schimbe. Merita aventurile şi emoţiile despre care doar citise şi visase. Imaginîndu-şi viziuni cu ei călătorind împreună, îi masa coloana cu degetele, avînd grijă să nu omită

nimic. Erau tentante oasele subţiri, feminine şi pielea ce se zărea deasupra nasturelui de mărimea unui dolar de argint. Ar fi putut să îl desfacă repede, iar breteluţele i-ar fi alunecat pe umeri. Cupele sînilor i-ar fi încăput perfect în palmă şi vedea sfîrcurile întărindu-se la sărutările lui. Care apoi ar fi coborît mai jos, lîngă aluniţa mătăsoasă.

Cu călcîiele bine înfipte în pămînt, răsuflă adînc.

– Te simţi mai bine?

El se simţea, sigur! De zile întregi dorise s-o atingă.

– Da. Nu e mare lucru.

Tuşi pentru a-şi drege glasul. „Pe dracu, nu e mare lucru".

– Drew, de ce îţi sînt buricele degetelor aspre?

– De cîte ori pot, fac diferite lucruri. Car pietre, sap gropi pentru arbuşti, chestii de genul ăsta. Ridică din umeri.

– Mă ajută să mai ies din costumul de trei piese.

Avea privirea fixă pe părul deschis la culoare care aproape că nu i se mai zărea dintre omoplaţi în lumina ce scădea în intensitate. Cum spuneau copiii? Păr de înger. Întinse mîna s-o mîngîie din nou pe spate, dar după o secundă se răzgîndi.

Ea îi acceptase atingerile sub forma unui masaj terapeutic, dar să o mîngîie acum ar fi însemnat o reacţie greşită.

– Destul despre mine, cu tine cum e?

– N-am nimic deosebit de spus. Mama mea era bolnavă, iar tata... nu a fost lîngă noi cît am crescut. Am avut grijă de fratele meu încă de cînd era micuţ. E un copil atît de bun. Acum este la colegiul de medicină. Să nu mă-nţelegi greşit. Au fost timpuri grele atunci. Copiii fac o mulţime de prostii.

– Oh, mie-mi spui. Pe perioada colegiului am fost însurat pentru puţin timp. Şi tatăl şi unchiul meu au încercat să-mi spună că era exact ca mama mea vitregă.

Ea ridică din umeri cu un puternic oftat, iar ceafa îi părea acum, mult mai vulnerabilă. Într-o zi, în curînd, o va săruta acolo, în locul acela mic, unde abia îi ajungea lungimea părului şi de unde începea coloana. Din clipa asta nu se va mai uita la ea. Sări în picioare şi îşi scutură nisipul de pe genunchi şi gambe.

– Hai să ne plimbăm, zise, întinzîndu-i mîna.

Cînd ea era în picioare, îi dădu drumul. Ar fi fost mult prea ispititor să insiste în a o atinge. Momentul în care o ţinuse de mînă, pielea ei

mătăsoasă îi provocă o dorinţă pe care o simţea pînă în... Cu mîinile în buzunare, mergea lîngă ea.

– Ziceai că e la colegiul de medicină? Se pare că ai făcut o treabă bună, Jill.

– Cred că da.

Îşi strînse buzele într-un fel ce părea infatuare.

– Pare lăudăroşenie?

– Pare că eşti o soră mîndră.

– Cum ştiai că exact asta voiam să aud? întrebă ea, dîndu-i în joacă o palmă peste umăr.

Păşind cu picioarele adînc în nisip, simţi mîinile ei cuprinzîndu-i umerii şi apoi împingîndu-l.

– Bine, spuse el alintat. Eu îţi fac un compliment şi tu mă arunci la rechini.

– Dar te-am salvat, replică ea. Am lucrat ca salvamar, într-o vară.

O ajunse din urmă şi mergeau unul lîngă celălalt.

Vîntul se juca cu buclele ei blonde şi mătăsoase. Nu mai conta că dorea să o ducă pe pajiştea dintre palmieri; decizia lui era de a mai calma inevitabila atracţie sexuală şi de a-i dovedi că între ei există şi altceva. A fi cu ea echivala cu a fi lîngă un trandafir deschis către lumina soarelui, şi nu era nici un motiv de a se grăbi. Pe lîngă toate acestea, spontaneitatea ei era ca o anticipaţie a

vremurilor ce vor veni.

– Cît despre lanternele japoneze ce atîrnau în balconul meu, erau de la petrecerea de absolvire de liceu a lui Peter. A fost printre primii absolvenţi.

– Te vizitează des fratele tău?

Ea clătină din cap.

– Este tocmai în Boston. Călătoria îi răpeşte prea mult timp, din timpul de studiu. Pe lîngă asta, e mult prea scump. Trebuie să avem grijă de cheltuieli.

Uitîndu-se peste umăr, se răsuci brusc.

– Drew! Mareea! Ne ia lucrurile!

Amîndoi ţîşniră într-o alergare nebunească. Drew prinse primul scaunul, aruncîndu-l cît colo în nisip.

– Ce faci? întrebă el, văzînd-o că o ia la fugă spre apă.

– Geanta ta! ţipă ea, trăgînd-o afară. Aruncînd o privire înăuntru, i-o întinse, privindu-l sceptică.

El scoase o bucată de pîine şi o făcu firimituri pentru stolurile de păsări.

– Asta şi o bucată de carne, trebuiau să fie cina mea.

– Credeam că ţi-ai pus în geantă bagajul ca să supravieţuieşti în Madrid, şi nu pentru iernile astea „aspre" din Florida. S-a mai stricat ceva? întrebă

ea mai serioasă.

Se uită înăuntru şi se strîmbă:

– Asta e, s-au dus vremurile cu petreceri nocturne pe plajă. Ia spune-mi, ai luat cina?

– Nu, zise ea, fără a se mai deranja să-şi mascheze rîsul.

– Mi-a spus unchiul Ralph că pe lîngă Highway Forty-one e un local unde se fac nişte grătare nemaipomenite. Ai vrea să mergi cu mine?

Simţi nehotărîrea lui.

– Fie-ţi milă de micuţul Andy. Unchiul lui îl ameninţă cu moartea. Asta ar putea fi ultima lui masă. Ultima şansă de a juca mini-golf. Ah, la dracu, Jill. Vreau doar să te cunosc mai bine.

Se uită fix în ochii lui şi în acel moment simţi că i se opreşte inima. Apoi, văzu în lumina amurgului, o uşurare în ochii şi buzele ei. Ceva dulce. Ceva cald. Ceva irevocabil. Inima îi bătu mai tare la replica ei:

– Asta era inevitabil, nu?

Şase

Decizia ei practică de a se întîlni cu Drew avea o motivaţie perfectă. Cu cît erau mai mult împreună, cu atît avea mai puţin timp să se joace de-a detectivul particular.

Plimbîndu-se de-a lungul străzii Nutmeg Court, într-o dimineaţă înmiresmată, se gîndi la săptămîna trecută, petrecută cu Drew. Practic? Sensibil? Clătinînd din cap, aproape că rîse în hohot. Nu era obişnuită cu o bună dispoziţie, degajată şi plină de vervă. Nu mai era necesar să continue

să-şi explice în mod raţional timpul petrecut împreună cu el. Drew nu pomenise toată săptămîna nimic de furturi, şi aproape că uitase şi ea. Fusese mult prea preocupată de a se bucura de atenţia lui. Că era jocul de mini-golf sau seara în care au cinat, după ce fuseseră la teatru, niciodată nu se distrase mai bine. Rîsese mult zilele astea, un rîs mai luminos şi pe undeva mai bogat ce îi venea de undeva din interior. Erau atît de multe lucruri pe care le învăţase despre el. Şi atît de multe lucruri pe care le ştiuse! De ce şi-a ales această carieră. Ce făcea de Crăciun. De unde avea cicatricea de pe deget. De ce cînd îi spunea noapte bună o săruta pe obraz. Această ultimă nerostită întrebare o răvăşise mai mult decît orice. Cu fiecare pas pe care îl făcea, plăcerea avea o nuanţă de vinovăţie. Jill se opri lîngă o tufă de hibiş, destul cît să rupă o floare portocalie. Pînă să-l fi întîlnit pe Drew, îşi rezolvase propriile probleme, axîndu-şi viaţa în jurul problemelor altor oameni. Acum nu era atît de uşor pe cît ar fi dorit să treacă peste problema personală cu care se confrunta. Întotdeauna fusese mîndră de puterea ei de stăpînire, dar Drew era un maestru în aşa ceva! Îi promisese că îi va dovedi că între ei era mai mult decît atracţie sexuală.

„Ai reuşit!" îi venea să strige. Dar ce vom face în legătură cu atracţia sexuală? şopti.

Asta făcea ea. Se purta ca o adolescentă fără griji, făcînd exact ceea ce nu trebuia. Îşi umpluse golul acela dinăuntrul ei pe nume Drew Webster, şi era în curs de a se îndrăgosti de el. Oprindu-se iarăşi, privi floarea. Ce idee nebunească, prematură şi ilogică, de a-l iubi pe Drew. A-l iubi pe Drew! Acum o săptămînă îi era teamă că se amestecă în afacerile ei. Acum abia aştepta să-l vadă. Şi în acest timp, nu avea de gînd să se mulţumească cu un sărut cast. Dădu ultimul colţ. De data asta, va...

Îl zări în curtea laterală a locuinţei domnului Lockwood, sprijinit de un spalier şi gesticulînd. Bob Lockwood se uita înspre grădina vecinului şi aproba din cap. Dezamăgirea o străpunse dureros. Drew nu renunţase. Ieşise să spioneze prin vecini. Să-l ia naiba. Nici măcar nu se ţinuse de promisjunea de a fi invizibil. Oare cu cîţi alţii o fi vorbit?

Cinnamon Key, era responsabilitatea ei. De ce nu-i spusese că îşi va continua originalul plan de a discuta prin vecini? Închizînd ochii pentru o secundă, răscoli adînc căutînd-o pe Jill Stuart cea dinainte, cea care încă nu începuse să-l iubească

pe Drew. Ce căutare inutilă. Nu merita să vină timpurile de dinainte de a-l iubi pe Drew. Îi venea să strige, „nu e drept, Drew!", în timp ce amestecătura de emoţii o făcea să-şi piardă minţile. Cu fiecare pas pe care îl făcea pe stradă, era şi mai rănită de dezamăgire. Mergînd printre petuniile de pe pajiştea lui Bob Lockwood, ştia că trebuia să afle ce se întîmplă.

– Ce s-a întîmplat, întrebă ea cu o seninătate suspectă.

– Avem probleme aici, Jill, zise Bob Lockwood. Drew mi-a dat nişte veşti proaste.

– Da? întrebă ea, privindu-l urît pe Drew.

Zîmbetul lui binevoitor se transformă într-o expresie nesigură.

– Drew nu locuieşte aici, Bob, zise ea, străduindu-se să aibă un ton normal.

– Ce ştie el despre Cinnamon Key şi eu nu ştiu?

Bob Lockwood îşi scoase şapca, scărpinîndu-se pe frunte.

– El nu vorbeşte degeaba, Jill. Toţi trebuie să fim mai atenţi. Cred că ar trebui să facem o şedinţă la club.

– Nu e cazul să intrăm în panică. Dacă anumite legi ar fi fost încălcate, sînt sigură că mi

s-ar fi spus şi atunci eu aş fi alertat vecinii. Ăsta este rostul nostru aici. Nu eşti de acord?

Bob pufni pe nas, vîrîndu-şi şapca în buzunarul de la spate.

– Nu te autocondamna, Jill, dar cred că la asta nu te-ai gîndit. Şi oricum este o problemă a comunităţii şi o vom rezolva cu toţii.

Se întoarse spre Drew.

– Ei, eu mă duc în casă să cinez.

Strîngîndu-i mîna, Bob dădu din cap gînditor.

– Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru că te-ai implicat în aşa ceva.

Cînd Bob era destul de departe ca să nu mai poată auzi, ea se uită la Drew cu o privire nimicitoare.

– Cum ai putut face asta? Credeam că ai renunţat la ideea ta nebunească cu furtul.

– Calmează-te, o îndemnă Drew, luînd-o de braţ.

Ştia că nu ar fi trebuit să îi aprobe ideea imediat, dar era surprins de reacţia plină de mînie din ochii ei, înainte de a-i asculta explicaţiile.

Plecă din faţa lui, traversînd strada pînă pe trotuarul celălalt şi evitînd cu grijă gardul de petunii albe. El fugi după ea, rîzînd pe înfundate.

– Aşteaptă, Jill.

Ea se opri, se întoarse pe călcîie, gesticulînd cu hibisul sub nasul lui.

– Rîzi! Sînt oameni vizavi, al căror respect eu îl preţuiesc şi tu rîzi de mine de faţă cu ei. Te joci cu viaţa mea. Să te ia dracu, Drew!

Lovindu-l cu floarea, trecu pe lîngă el şi se îndreptă spre Cinnamon Circle. El merse după ea, făcînd cu mîna trecătorilor ce se opreau să se holbeze mai întîi la Jill şi apoi la el. Dacă s-ar fi luat după privirile a jumătate din oamenii ce treceau, el devenea, „ticălosul din vecinătate". Cealaltă jumătate era amuzată şi un bărbat strigă:

– N-o lăsa să scape, fiule.

Inima lui de gentlemen era la locul ei, dar iritarea „persoanei Drew" în legătură cu Jill, devenea exasperată. Cînd reuşise s-o ajungă, această exasperare trecu dincolo de orice limită. Oare timpul pe care îl petrecuseră împreună nu însemna nimic pentru ea? Nu schimbase nimic din ea? El era schimbat. Deja începuse să se gîndească la varianta de a se muta în Sud şi a-şi conduce de acolo compania. Dumnezeule, era în pragul de a-şi schimba viaţa pentru ea, şi în acest timp nu primea decît lovituri şi înjurături! Se uită la floarea din mîna lui şi înghiţi în sec.

Aşteptînd vreo treizeci de secunde bune, urcă

pe scări şi puse mîna pe clanţă. Nu era cazul să ezite din politeţe. Deschizînd uşa, o trînti tare de perete.

Cu siguranţă că îl auzise urcînd scările. Îl aştepta cu mîinile în şolduri şi cu ochii fixaţi pe uşă şi arătînd de parcă ar fi fost gata de bătaie. Şi el era gata.

– Ce dracu se-ntîmplă?

– Nu ai bătut la uşă, zise, evitînd răspunsul cu bărbia ridicată şi cu o politeţe exagerată.

– Nu era încuiată.

Bărbia i se ridică şi mai mult.

– Ţi-am spus că de obicei nu încui uşa.

– Şi eu ţi-am spus că dacă eu sînt prin împrejurimi, ar fi bine s-o faci.

Cu degetul arătător îndreptat ameninţător spre el, făcu un pas înainte.

– Lasă uşa! În această ultimă săptămînă m-ai făcut să cred că ai lăsat-o baltă cu tîmpenia aia de furt. E vorba de pian, nu-i aşa? Crezi că Barbara e o femeie bărînă şi uitucă. Te-ai prefăcut că o crezi, cînd îţi explica despre pian. Drew, nici un hoţ normal la minte, nu ar fi furat un pian întreg.

Ajungînd lîngă el împinse uşa cu putere.

– Nu te-ai gîndit că eu ştiu despre ce este

vorba?

– Deci ce căutai să vorbeşti cu Bob despre furt?

– Hai să ne calmăm puţin şi îţi voi ...

– Nu vreau! M-ai minţit, lăsîndu-mă să cred că totul e în regulă şi credeam că nu o să ... să...

– Să ce, Jill?

– Să-mi mai creezi complicaţii. Drew, ar fi trebuit să mă anunţi că ai de gînd să discuţi cu locuitorii. Cu un gest de pură disperare, îl ameninţă, strîngînd din pumni.

– N-ar fi trebuit să faci asta niciodată. Credeam, mai ales după săptămîna asta, în care am petrecut atît de mult timp împreună, că mă pot baza pe tine şi că nu o să mă trădezi în halul ăsta.

Uitîndu-se într-o parte, el o întrebă de parcă nu-i venea să creadă:

– Într-adevăr asta crezi tu despre mine? Bob Lockwood şi cu mine discutam despre conservarea mediului.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ce?

– Conservarea mediului. Economia de apă. Plante rezistente la secetă. Buna gospodărire a resurselor. Locuitorii tăi consumă apa, de parcă

ar curge din soare.

În ochii ei se vedea acum jena şi izbucni în rîs. Aşezîndu-se pe sofa, îşi acoperi faţa cu mîinile.

– Oh, Drew, zise în cele din urmă. Credeam că încă te mai joci de-a detectivul.

– Şi ce dacă o făceam? Ce era atît de groaznic? Uite care e adevărul, Jill. Eu mi-am ţinut promisiunea. Afară de tine şi de unchiul Ralph, nu am mai discutat cu nimeni despre îndoielile mele faţă de securitatea din Cinnamon Key.

Ridică mîna, văzînd că zîmbeşte.

– Dar să nu mă înţelegi greşit. Ochii şi urechile le-am avut întotdeauna deschise. În fiecare seară mă plimb prin vecini.

Figura ei se contorsionă de panică.

– De ce?

– De ce, nu? Sînt îngrijorat în privinţa unchiului meu. Chiar dacă spune că s-a răzgîndit în privinţa furturilor, este preocupat de bunăstarea Barbarei Brody, cum a fost de altfel mereu. Cînd îl întreb despre asta, îmi spune să stau liniştit.

Ea ridică din sprîncene.

– Ceva nu este în regulă aici.

– Poate unchiul tău e interesat de Barbara dintr-un motiv mai personal.

– Asta ce mai e?

Ea ridică din umeri şi se uită într-o parte.

– Poate că vrea să se întîlnească cu ea.

– Să se întîlnească cu ea? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

Clătină din cap.

– De ce nu-ţi vine să crezi, Drew? întrebă ea, cu o voce insistentă. Sînt în vîrstă, nu sînt morţi.

– Pentru că dacă explicaţia ar fi fost atît de simplă, mi-ar fi spus. Sîntem ca o carte deschisă unul pentru celălalt, replică. Doar dacă nu şi-a analizat cele mai adînci sentimente. Clătină capul confuz. Nu e genul lui. Detestă secretele.

Luptîndu-se cu sine, încercă să revină unde rămăsese.

– Să ştii că am vrut să-ţi spun că supraveghez în tăcere tot ce este suspect. Nu ţi-am spus pentru că ştiam că vei reacţiona aşa. De parcă nu ar fi nimic în regulă. Înţelegi? Nu crezi că ceva puţin ieşit din comun se întîmplă pe aici?

– Dar nu e nimic...

– Spune-mi doar adevărul. Dacă ceva s-ar fi întîmplat, nu mi-ai fi cerut ajutorul, nu-i aşa?

Ochii ei priveau în altă parte, cu o expresie ce spunea totul.

– Eram sigur, zise el cu regret în voce.

Expresia ei nu se schimbase; cuvintele din

ochii ei îşi atinseră ţinta. Aranjîndu-i o şuviţă de păr, ieşi afară şi închise uşa. Cînd era la jumătatea scărilor, o auzi luptîndu-se să deschidă uşa.

– Aşteaptă! strigă ea.

El se opri dar nu se întoarse.

– Eu...

Aşteptă o eternitate şi cum ea nu spunea nimic, mai coborî o treaptă.

– Ajută-mă!

Întorcîndu-se, urcă înapoi scările. Privirea ei era încă timidă şi nesigură. Habar nu avea ce ajutor o să-i ceară, principalul era că îl chemase înapoi. Coborîtul pe scări îi luase toată măduva din oase, dar s-ar fi tîrît şi-n patru labe prin cărbuni încinşi ca să se întoarcă la ea.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnişoară Stuart. Ce aţi dori să fac?

Privi şuviţa de păr, ondulată, de lîngă ureche. Ea îl privi.

– Eu, ăă...Mîine după amiază va fi o nuntă în foişor.

– Ştiu. Nora Plimpton a provocat o adevărată zarvă în Nutmeg Court. Continuă. Te descurci bine.

Zîmbi la vorbele lui de încurajare.

– Nu pot să sufăr să cer...

– Păi da, pentru că mai degrabă ai dona sînge unui terorist decît să ceri ajutorul cuiva.

– Am nevoie ca cineva să ridice o comandă de doi îngeri făcuţi din flori de la grădina *Orange Blossom,* de pe lîngă Macomber. Trebuie să ajungă în foişor la 15 p.m., iar cei de la *Orange Blossom* nu sînt gata decît la 14 p.m. I-aş lua eu, dar...

– Îngeri florali? întrebă el şi apoi făcu o grimasă.

– Ştiu. Sună oribil, nu-i aşa? Tensiunea îi dispăruse, înlocuită de o privire veselă şi un zîmbet năbădăios.

– Mireasa are fixul ăsta şi cînd a auzit că la grădina aceea se fac din frunze de lămîi, a zis că vrea şi ea. A zis că asta e a treia şi ultima nuntă şi că trebuie să aibă îngeri.

Jill se opri, uitîndu-se în jurul ei.

– La ce zîmbeşti aşa?

– Îmi imaginam îngeri florali.

Dar nu era aşa. Se gîndea la Jill şi la pasul înainte pe care îl făcuse. Un pas înspre el şi inevitabilul moment cînd vor face dragoste. Odată ce se întîmplase, odată ce gustase din cea mai ascunsă esenţă a ei, Jill nu se va mai întoarce la lumea în care trăise înainte. Oricare erau se-

cretele pe care i le ascundea, acestea vor fi şi ale lui. Atunci va avea tot ce şi-a dorit vreodată şi nu-şi dăduse seama ce mult îi lipseşte. Jill. Era Jill. Ochii ei scînteiau, dar privirea era nesigură. Orice ar fi gîndit, îi dispăruse tremuratul, se simţea mult mai bine. Ajungînd lîngă ea, îi mîngîie obrazul cu un deget, în timp ce dorinţa ca o flacără îi ardea în interior. Se forţă să-şi ia gîndurile de la durerea din vintre. Avea nevoie de ea, dar trebuia să şi plece. La momentul potrivit i se va deschide ca o floare. Cu o mînă în buzunar, se mai uită odată în ochii ei. Îl ardeau cu o mulţime de întrebări cărora le va răspunde cu dragoste. Pasiunea ei era ca o carte de joc sălbatică, şi era sigur că atunci cînd o va juca, vor cîştiga amîndoi.

– Nu-ţi face probleme în legătură cu îngerii. Îi vei avea la timp, zise el, coborînd pe scări.

Cineva pusese banda cu *Marşul Trompetelor,* în timp ce Jill îşi verifica listele, iar şi iar. Furnizorii făceau ultimele retuşuri la mesele de pe peluza roz, patruzeci de scaune, frumos împodobite, erau perfect aranjate pe scările foişorului, iar panglica din moar mătăsos, flutura în vînt.

Cu săptămîni în urmă, cînd Nora Plimpton îşi descrisese nunta visurilor ei, Jill îşi păstrase îndoielile pentru sine. Acum era bucuroasă că făcuse aşa. Ceea ce părea o reproducere de prost gust a capelei de căsătorii din Las Vegas, se dovedise a fi ceva romantic, ca de noapte a Sfîntului Valentin. Acum era prinsă la mijloc, sătulă de muzică, aşteptîndu-l pe Drew cu cei doi îngeri înfloraţi. Lăsîndu-şi listele pe scaun, se lăsă în voia imaginaţiei, permiţîndu-şi cîteva clipe să se lase furată de vîrtejul fanteziei. Drew luînd-o în braţe şi dansînd prin foişor cu ea. Purta o rochie albă, iar părul îi era ciufulit de răsuflări de copil. Le zîmbeau îngerilor... şi se sărutau... şi se sărutau... şi...

– Domnişoară? Mă scuzaţi...

– Îmi pare rău, zise ea, tresărind, cu degetele lipite de buze, cînd foile ei aterizară la picioarele unui asistent de furnizare.

– Mă gîndeam la altceva. E vreo problemă?

Tînărul ţinea în mînă o lebădă de zahăr.

– Şeful vrea aprobarea dumneavoastră. M-a trimis să vă asigur că pe căldura asta rezistă mai bine lebedele din zahăr decît cele de ciocolată albă.

Simte că este absorbită de mult prea multe

sarcini, dar pentru moment nu-i păsa.

– Sînt adorabile. Vreau să spun că viitoarea mireasă va fi foarte mulţumită, zise ea, mîngîind o aripioară.

– Sînteţi doar coordonatorul acestei nunţi? întrebă el, luîndu-i lebăda.

– D-da. Doar coordonatorul, zise ea, bîlbîindu-se de parcă aceste simple cuvinte ar fi fost o mărturisire de crimă.

Se uită ciudat la asistentul ce ridica din umeri şi se întoarse la cort. Lebede. Trompete. Îngeri. Adunîndu-şi foile de jos se uită din nou către foişor. Să danseze cu Drew. Să se sărute... Drew nu o sărutase, nu o mai sărutase de cîteva zile. Chiar ieri cînd fusese de acord să aducă îngerii, avusese ocazia să o sărute, dar nu o făcuse. Se înfioră şi-şi scutură capul. Niciodată nu-i fusese uşor să nu se mai gîndească la Drew, dar dacă mai rămînea pe tărîmul fanteziilor, era imposibil să mai facă faţă obligaţiilor.

Scrîşni din dinţi. Nimic nu era imposibil. Nu o dovedise chiar faptul că supravieţuise în ultimii ani? Că îl trimisese pe Peter la colegiul de medicină? Că îşi respectase cuvîntul dat faţă de Barbara? Că nu şi-a permis să fie o femeie nepractică, iresponsabilă şi cu capul în nori? În

tîmple îi pulsa o durere ascuţită. Şi le masă cu degetele.

– Să oprească cineva muzica aia! ţipă ea.

Se uită la ceas. Trei şi un sfert. De ce nu era Drew aici? De ce oare l-o fi rugat să aducă îngerii ăia? Şi de ce o agitase remarca nevinovată a asistentului? Un scrîşnet dublu de frîne îi întrerupse gîndurile. Asta ce mai era?

Drew şi viitoarea mireasă, luaseră spectaculos curba, în maşini separate, din care tocmai se dădeau jos. Drew abia ajunsese în spatele maşinii lui, cînd Nora Plimpton se grăbea pe pajişte către Jill.

– Jill, e un dezastru. Domnişoara şi cavalerul de onoare tocmai mi-au telefonat. Avionul lor a fost returnat către Chatanoga.

Îi aruncă lui Jill o privire jenantă, şi cu mîinile în capul plin de bigudiuri, zise:

– Trebuie să-mi fac părul, şi...

– Îngerii sîntem noi, anunţă Drew, ajungînd lîngă ele cu cei doi îngeri în braţe. Îi făcu cu ochiul lui Jill şi se întoarse la Nora.

– O machetă din paradis, sau dacă vrei, de lîngă Macomber.

– Oh, Andy, zise Nora, cu mîinile pe piept. Arată exact la fel ca cei din revistă. Luînd unui de

la Drew, făcu cîţiva paşi prin foişor, fremătînd de fericire.

– Oare măcar unul din cincizeci cunoaşte faptul că numele meu nu este Andy? întrebă Drew, şoptind disperat.

Şapca lui de baseball era pusă invers, iar tricoul rupt în cîteva locuri, şi totuşi energia şi spiritul lui îi reţineau atenţia. Era plin de entuziasm. Privindu-l ciudat, ea începu să rîdă din nou.

– Arăţi mai mult ca Andy decît ca Drew, zise ea, atingîndu-i umărul prieteneşte.

Dumnezeule, n-ar fi trebuit să facă asta, pentru că voia să o facă din nou. Şi o făcu. Muşchii braţelor lui erau fermi la atingere şi destul de puternici ca s-o ia în braţe şi... într-adevăr trebuia să înceteze.

– Ce-ai făcut pînă acum? întrebă ea, ascunzîndu-şi mîna prin hîrtii, de unde nu i se vedea murdăria de pe degete.

– Ai jucat fotbal prin noroi?

Privirea i se mută leneşă de pe braţe, pînă în ochii ei. Ridică din sprîncene, pînă cînd acestea atinseră banda de plastic a şepcii de pe frunte şi le ţinu acolo într-o tăcere provocatoare.

– Deci, într-adevăr, ai participat la un meci de fotbal în noroi, nu?

Ridicîndu-şi braţele, îşi privi hainele pline de murdărie şi rînji răutăcios.

– Nu. M-am dus să discut cu proprietarii şi i-am ajutat să sădească nişte arbuşti. *Orange Blosson* se retrage din mai multe afaceri şi...mă rog, nu contează asta acum. Vorbim mai tîrziu despre asta. Cum merge nunta?

– Bine.

– Ba nu e bine, zise Nora, întorcîndu-se la Drew. Mitch şi cu mine avem nevoie de o domnişoară de onoare şi de un cavaler. Luînd al doilea înger, se uită la Drew şi apoi la Jill.

– N-aţi vrea voi să-mi faceţi o mică favoare? Să ne susţineţi, pe mine şi pe Mitch?

Cu mîna pe piept, Drew se uită surprins la hainele lui.

– Oh, nu ai nevoie de smoking, explică Nora. Doar ceva să meargă la o cravată. Te rog, spune că vrei.

Rîzînd bine dispus, se apucă de tricou.

– De o cravată şi un duş, zise el. Ce zici, Jill?

– Da, ce zici Jill? Ştiu deja cu ce voiai să te îmbraci. Vei arăta minunat în dantela aceea roz. Nora îi şopti lui Drew. Are o rochie simplă din dantelă roz, fără bretele, lungă pînă la genunchi, arătînd o lungime care mai avea cîţiva centimetri

buni pînă la genunchi.

Jill se uita mirată la amîndoi, surprinsă de faptul că luase cererea ca fiind normală. Nora nu chemase încă oamenii. N-o fi chiar aşa de rău să stai lîngă scările din foişor, lîngă Drew, să asculţi jurămintele de căsătorie. Îşi simţi inima în stomac, la următorul gînd. Cît de rău putea fi, pretinzînd că nu se va preface că asta ar fi nunta lor? Oare era nebună să creadă că va putea trece prin aşa ceva, plus recepţia?

Înainte să se poată decide, Drew hotărîse pentru amîndoi. Cu două degete în sus, acceptă, înainte ca Jill să poată spune nu.

– 45 de minute, declară Drew, luînd-o la fugă către maşină. N-o să mă recunoaşteţi.

Ea îl recunoscu. Era cel mai bine bărbat de la nuntă. Purta un sacou bleumarin, un trandafir roşu la butonieră şi o figură serioasă, potrivită unei ceremonii. Privirea lui se intersectă cu a ei, exact în timpul cînd ea îl căuta din ochi. Ea se uita la buchetul de flori din mînă, furată de cuvintele lui Kahlil Gibran, şi cu o greutate zdrobitoare în piept. Dragostea. Încă un cuvînt despre iubirea

fără sfîrşit şi credea că va exploda. Cînd îi dădu buchetul Norei, ochii îi erau holbaţi, iar plămînii nu mai funcţionau la capacitatea normală.

După ceremonie, cîntară trompetele într-un continuu crescendo, iar vibraţiile acestora o răscoleau pînă la lacrimi. Trebuia să şi-l scoată pe Drew din minte şi să se gîndească la altceva. Abordînd un zîmbet stupid, se uită în jurul ei. Ieşise o nuntă elegantă; toată lumea spunea asta, chiar şi Max, de zgarda căruia atîrna o cravată neagră, care stătea tăcut în braţele Barbarei, iar cineva arunca cu petale roz de trandafir. Cînd Drew sărută mireasa şi îl felicită pe mire, lui Jill îi dădură lacrimile, dar şi le şterse repede, înainte ca cineva să o vadă.

Furat de evenimente, o sărută şi pe ea, şi deodată, totul părea prea desăvîrşit, prea prostesc, şi prea minunat ca să mai rămînă încă vreun minut.

Cerîndu-şi scuze, plecă, strecurîndu-se tăcută de pe pajişte. „Fă ceva", şopti ea, privind împrejur. Trebuia să fie ceva de care să se ocupe, trebuia să facă ceva, ceva important şi necesar. Ceva să o ţină departe de Drew. Aranjă scaunul, se agită pe lîngă flori şi începu un război cu furnizorul care se ocupa de platourile de prăjituri.

– Încurcă-lume.

Nu trebuia să se întoarcă; nu trebuia să se uite. După sunetul vocii, după picăturile de sudoare pe care le simţea pe şira spinării şi după faptul că uitase să respire, îşi dădu seama că era Drew.

– Voiam doar să ajut, explică ea cu jumătate de gură.

Cînd auzi că se apropie, se arcui, încercînd să ajungă la tava cu şampanie. Furnizorul se evaporase. Dacă Drew o va atinge, nu mai era cale de întoarcere.

– Sînt sigură că sînt necesară aici.

– Nu eşti. E nevoie de tine acolo, zise el, luînd-o de mînă şi scoţînd-o din cort. Cum ea opunea rezistenţă, el îi şopti la ureche:

– Eu am nevoie de tine acolo.

În următoarea oră, nu se mai mişcă de lîngă ea. Odată, încercă s-o şteargă, dar el a ajuns-o discret, strîngînd-o lîngă el, ferm şi hotărît. O aduse înapoi, ciupind-o de coapsă ca să fie sigur. Şi pentru că-i plăcea, chiar prea mult. Apoi, mîna îi rămase pe mijlocul ei. Nu mai încercase să scape toată după-amiaza, dar nu putea fi sigur. Atenţia îi era fixată pe gesturile ei, fiecare fiind sincer şi feminin, lăsîndu-l fără grai. Felul în care îşi atingea urechea, atunci cînd voia să-şi aducă

aminte de ceva. Cum se sprijinea de braţul lui, cînd îşi aranja pantoful. Cum se uita pe furiş la el pe deasupra paharului, cînd credea că n-o vede. Ştia. Fiecare detaliu fizic i se fixase în conştiinţă pentru totdeauna. După ceva timp, se sătură de şarada socială, şi se ocupă numai de ea. Trecu o oră, încet şi hipnotic, precum o ceaţă de vară.

Tresări; Jill zicea ceva de o prăjitură.

– Liliac din îngheţată albă. E cea mai drăguţă prăjitură pe care am văzut-o vreodată, Nora.

Se-ntinse după un platou, dar Drew fu mai rapid.

– Una e de ajuns, explică el, împingînd-o uşurel peste pajişte, pînă urcară pe scări spre foişorul gol.

– Nu vom dansa, nu? zise ea, cu o umbră de panică în întrebarea repezită. Vreau să zic că nu dansez prea bine mambo.

– Ai noroc, spuse Drew, hrănind-o cu o bucată de prăjitură. Nici eu. Mîncă şi el o bucată, şi puse platoul pe balustrada albă. Cînd se uită la ea, deja petrecerea era undeva, departe. Pînă şi panglicile de mătase, ce fluturau în vînt, păreau că vin de undeva, din Univers. Cu o atingere delicată de deget, îşi şterse o bucăţică de îngheţată de la gură, apoi arătă spre a lui.

– Ai nişte... Nu mai putea scoate un cuvînt; se uita la el, cu un nou fel de intensitate. Lumea se oprise în loc, şi pentru un moment, singurul lucru existent era căldura degetului ei. Luînd-o de mînă, îi luă degetul, i-l trecu peste buze şi i-l linse. Ea micşoră spaţiul care era numai al lor acum, venind mai aproape, iar ochii ei îl priveau sugestiv.

– Jill. Luînd-o în braţe, o sărută şi o tot sărută pînă îl duru gîtul.

– N-o să ne simtă lipsa, şopti ea lîngă obrazul lui.

El aşteptă pînă cînd se simţiră în siguranţă.

– Ia-o înainte. Vin imediat după tine.

Cinci minute mai tîrziu uşa apartamentului ei se deschise şi Drew apăru în prag cu o sticlă de şampanie în mînă. Închise uşa cu piciorul şi zise, sprijinindu-se de ea:

– Bună.

– Bună, zise ea, ridicînd din umeri.

Neştiind ce să facă, îşi frecă palmele, stingherită şi-şi trecu mîinile prin păr. Un cercel îi căzu, ea îl prinse şi încercă repede să pună la loc în ureche perla aurie.

– Ia uite-mă sînt o neîndemînatică, zise ea rîzînd nervos. El o luă de mînă, o conduse în dormitor, unde puse sticla de şampanie pe mă-

suţa de toaletă. Privind în oglindă, ochii lor se întîlniră, iar el zise:

– Înainte de a stabili care dintre noi e mai nervos, vreau să-mi cunoşti perfect intenţiile. Scoase din buzunar un prezervativ şi îl puse lîngă sticlă. Cum ea nu schiţa nici un gest, el mai scoase două, punîndu-le lîngă celălalt. Trecuseră cîteva secunde.

Întorcîndu-se de la oglindă, Jill se apropie de măsuţă. Se descălţă de pantofi şi zîmbi.

– Şi eu aş vrea să-mi fac cunoscute intenţiile, dar nu am aşa ceva.

În aer plutea o tensiune plină de electricitate.

– E-n regulă, zise el, scoţîndu-şi cravata, în timp ce venea înspre ea. Luînd prezervativele, le puse lîngă el şi zîmbi.

– Poţi să le foloseşti pe ale mele.

Dezbrăcaţi de haine, se rostogoliră pe perne într-un hohot de rîs.

El veni spre ea şi o privi adînc, pierzîndu-se în ochii verzui-albaştri.

– Trebuie s-o facem în cearceafurile astea, nu?

Aceste cearceafuri, acestea pe care el o ajutase să le împăturească. Aceste cearceafuri, care-i aduceau aminte de felul în care el le ţinea în braţe, atingîndu-le şi pipăindu-le, ducînd-o în

pragul leşinului.

– Da, zise ea jucîndu-se cu o şuviţă de păr şi ocolindu-i privirea.

Am dormit în ele în fiecare noapte din ziua aceea... ştii tu... cu spălătoria... cînd le-ai atins...

O sărută pe nas.

– Ai dreptate, zise el.

– Le-am pus acum două săptămîni. De atunci le tot spăl şi le tot folosesc, spuse ea, ascunzîndu-şi faţa în mîini şi chicotind.

Era ca şampania, o combinaţie de spumă şi subtilitate, şi deodată îşi dădu seama cît de însetat era. Îndepărtîndu-i mîna, îi mîngîie cu degetele buzele, apoi coborî pe gît, pînă la sîni acoperindu-i cu palma.

– Mi te-am imaginat în aceste cearceafuri, aşteptîndu-mă cu braţele deschise şi cu părul răsfirat pe pernă. La asta te gîndeai şi tu?

– Cam aşa ceva, o îngînă el.

Ea încercă să-şi ascundă faţa în pernă, dar el îi opri gestul cu un sărut.

– Ceva în genul ăsta? Începu să-i guste gura cu sărutări umede şi ample, apoi coborî pe gît îngropîndu-şi faţa între sînii ei.

Pielea ei ardea şi mirosea a femeie, a trandafir şi a zmeură.

– Sau ceva în genul ăsta?

La muşcăturile lui respiraţia ei se acceleră, încetînd să mai rîdă.

– Oh, Drew, şopti ea, îngropîndu-şi degetele în părul lui.

Ţinîndu-i faţa lipită de sîni, ea îl grăbea cu mişcări nerăbdătoare. El îi alinta sfîrcul cu degetul mare, ştiind exact cît de tare să le răsucească şi să i le ciupească încetişor. O simţea împingîndu-l, trăgîndu-l şi chemîndu-l pe nume iar şi iar. Buzele îi cuprinseră celălalt sfîrc, trăgînd uşor cu gura, apoi cu limba, iar mîna îi mîngîia coapsele, apăsînd-o pe sexul excitat. Era fierbinte şi umedă şi i se deschidea cu un geamăt înnebunitor.

Cînd ea îi strigă numele printre gemete de plăcere, el se simţi atît de excitat încît erecţia devenise insuportabilă. Dacă ea nu mai putea rezista, nu ştia, dar de el era sigur. Îşi retrase degetele din sexul ei, iar el îl căuta cu trupul în îmbrăţişare.

– Iubit-o, şopti el între două sărutări, nu putem continua aşa, dar va trebui să mă ajuţi. Nu poţi... ahhh. Degetele ei îl strîngeau ca într-un cleşte, şi îl zgîrîie pe spate, lăsîndu-i două urme de foc. El îşi ţinu respiraţia pînă ce ea i-o fură cu un sărut.

– Data viitoare, zise ea, uitîndu-se în ochii lui pe jumătate închişi. Drew, ajută-mă. Te vreau

acum.

– Daaa, Jill, daaa, şi întinse mîna după unui din prezervative. Dacă vom mai trăi pînă atunci. Rămase surprins de propria-i reacţie, grăbită şi sigură, şi o luă din nou în braţe.

– Acum?

– Acum, şopti ea, arătîndu-i cum să intre în ea, cu o superbă şi caldă capitulare. Cu fiecare mişcare, tandreţea lui îi lua respiraţia şi pasiunea îi izbucnea prin fiecare por al pielii. Drew o umpluse cu sexul lui, iar plăcerea creştea din ce în ce. Mai multă plăcere decît cunoscuse vreodată. Plăcere pînă la limita experienţei şi mai departe. Plăcere atît de intensă încît pumnii ei strînşi îi loveau umerii şi apoi căzeau deschişi pe pernă.

Îl privi cu ochii dilataţi de plăcere şi de dorinţă. Îi dăduse atît de mult.

– Acum! ţipă ea, oferindu-i-se într-un strigăt fără răsuflare.

„Acum şi întotdeauna", se jura el în gînd, în timp ce-i privea ochii cuprinşi de sfîrşeală. Spasmele ei îl duseră dincolo de limite şi în final o umplu cu esenţa lui, provocîndu-i cel de-al doilea orgasm.

Cînd totul se terminase, amîndoi stăteau întinşi, gîfîind unui în braţele celuilalt.

El vorbi primul:

– Eşti bine?

– Mai mult decît bine!

– Da, sigur că eşti, fu el de acord ieşind, din ea. Vin înapoi imediat.

Cînd se întoarse din baie, o găsi înfăşurată în cearceaf, încercînd să deschidă şampania.

– Ai grijă încotro îndrepţi sticla aia, zise el, înainte ca dopul să ricoşeze din perete tocmai în partea cealaltă a camerei.

Şampania se revărsă pe cearceaf.

Clătinînd din cap, disperat, traversă camera, încercînd să-i ia sticla.

– Taittinger din optzeci şi trei. Ştii cît de mult costă chestia asta?

Ea îşi muşcă limba, încercînd să oprească revărsarea şampaniei.

– Enorm, zise ea, cînd era convinsă că nu va izbucni în rîs. El luă sticla şi o puse pe măsuţa de toaletă.

– Cum ai reuşit să şterpeleşti sticla de sub ochii vigilenţi ai furnizorului?

Îngenunchind la picioarele ei îi dădu la o parte cearceaful de pe sîni şi pîntece.

Mîinile îi alunecară pe fese, iar ea simţi că o apucă din nou tremuratul. Limba lui coborî mai

jos. Ea apucă un colţ de cearceaf şi gemu.

– Jill?

Ea gemu din nou, iar el şopti:

– De data asta o facem pe îndelete?

– Voi încerca zise ea, lăsîndu-l în voia plăcerii, înfingîndu-i mîinile în păr, data viitoare.

Şapte

De mult timp aştepta să se trezească cu coapsele lipite de fundul ei. Atît de mult, pentru a o cunoaşte în ipostaza asta. Plimbîndu-şi mîna pe curbele mijlocului ei, îi adulmecă mirosul şi o strînse lîngă el.

– Miroşi minunat, şopti el, sărutîndu-i ceafa.

– Drew?

– Mmmm.

– Drew, ştii ce s-a întîmplat ultima oară cînd ai

făcut asta. Şi am făcut-o de trei ori... ca să lămurim acele „intenţii clare" ale tale.

O roti uşurel pînă stătu faţă-n faţă cu ea.

– Acum e timpul să le punem în practică, zise el, sărutîndu-i buzele-i netede şi adormite.

– Nu ne-am lămurit cu „intenţiile clare" ale mele, pentru că tu ai spus că a face duş împreună, nu va fi o aventură carnală.

– Mi-ai dovedit că mă înşel, zise ea, mişcîndu-i-se provocator în braţe. Sînii se frecară de pieptul lui, pînă cînd în ochii-i se citea dorinţa.

– Şi ai dovedit-o atît de bine, şopti ea.

El se dezlipi cu greu, se dădu într-o parte şi se ridică în fund.

– Cred că ar fi bine să discutăm despre altceva. Cel puţin, pînă nu ajung la urgenţe.

– Da, şi eu cred la fel.

Se ridică şi ea în aceeaşi poziţie şi îşi acoperii sînii cu cearceaful.

– Modelul ăsta, de culoarea piersicii, nu prea se potriveşte, spuse ea, referindu-se la cearceaful pe care îl scosese din dulapul de lenjerii, ca să-l înlocuiască pe cel pătat de şampanie. La acela pe care el i-l dădu jos de pe sîni şi pîntece. Se uită la Drew, simţind că pulsează din nou. Clătinînd ferm din cap, cu braţele încrucişate pe piept, el se

luptă să nu zîmbească.

– Cred că nu ar trebui să vorbim nici de lenjerii de pat. Avînd în vedere istoria lor umedă şi sălbatică.

– Oh!

Privirea i se încrucişă cu a ei. Îi separau doar cîţiva centimetri. Izbucniră în rîs. Aranjîndu-şi cîteva fire rebele de păr, Jill îşi ţuguie buzele.

– Ia să vedem. Să vorbim despre nuntă. Ţi-a plăcut cravata lui Max? Nu pot să-mi dau seama cum i-a venit Barbarei o asemenea idee.

Pocnind din degete, el spuse:

– Drace, am uitat. Imediat după ceremonie, te căuta Barbara. Mi-a ieşit din minte, pentru că ea plecase, cînd te-am găsit eu la cort.

Jill se uită fix, îngheţînd nemişcată la propriile ei gînduri.

– Ţi-a zis Barbara ce voia?

– Nu. Sînt sigur c-o să te sune dacă va avea nevoie de tine, zise el întorcîndu-se pe-o parte ca să se sprijine într-un umăr.

Tensiunea dintre ei era mai mică.

– Jill, voiam să discutăm despre grădina de lîngă Macomber. Ţii minte că-ţi spuneam ...

– Ce? Oh, să nu uiţi, zise ea, dîndu-se jos din pat. Cît mă duc să fac o cafea.

Lumina dimineţii ce pătrundea printre jaluzele, îi făcea desene exotice pe piele. Era o nouă experienţă plăcută, să o privească. Urmărindu-i goliciunea prin cameră, uitase despre ce vorbea înainte. Tocmai se decisese să se aşeze mai bine şi să se bucure de privelişte, cînd ea dispăru la toaletă.

– Nu-u-u-u, se văicări el.

– Nu, ce? întrebă ea, răsucindu-se de după uşă.

– Nu... îţi acoperi sînii. Nu te mişca. Nu mă lăsa aşa, spuse el, gemînd dramatic. În condiţiile astea poate muri un om.

– Nu şi dacă îşi va bea cafeaua. Strecurîndu-se într-o rochie bleu din mătase, se îndreptă spre uşă. Vin imediat înapoi.

Se grăbi să iasă din cameră, lăsîndu-l în plin colaps, şi închise uşa. În cap nu avea decît un singur gînd, în timp ce ridica receptorul. Barbara o căutase. Ba mai rău! O căutase Barbara, cea care era în legătură cu un cămătar. Formă numărul. Aşteptînd să sune, îşi imagina tot felul de dezastre eminente. Toate erau din vina ei. Dacă n-ar fi ales să petreacă atît de mult timp cu Drew, să se gîndească numai la el şi să-şi cheltuiască toată energia cu el, ar fi putut fi mai mult cu ochii

pe Barbara. N-a mai discutat pe-ndelete cu ea de cîteva zile.

Jucîndu-se cu şuviţele de păr ciufulite, începu să se agite în faţa telefonului. Întotdeauna fusese de găsit pentru Barbara şi pentru oricine din locuitori. Acum lumea ei se-ntoarse cu susul în jos şi cu josul în sus, din cauza lui Drew. Îşi rezemă fruntea de perete. Drew. Magnificul, spiritualul, pasionalul, minunatul Drew. O durea inima de cît de multă dragoste îi purta. Cum oare viaţa ei devenise atît de complicată?

Şi de ce nu răspundea Barbara la telefon?

– Jill?

Puse repede telefonul în furcă, de parcă ar fi fost prinsă asupra faptului.

– Drew.

Se apucă cu o mînă de stomac şi se holbă la el, rezemată de tocul uşii.

– M-ai speriat. D-de cînd eşti aici?

Era desculţ şi cu pieptul gol, iar pantalonii, neînchişi la curea, îi atîrnau pe coapse. Împinse uşa cu piciorul.

– De destul de mult timp; cît să-mi dau seama că nu voiai să fiu aici. Ce se întîmplă, Jill?

– Nimic, îi telefonam... fratelui meu. Asta-i tot.

Fixînd-o din priviri, zise:

– Credeam că azi-noapte am dărîmat toate barierele dintre noi. Hai, spune-mi. Vocea îi era caldă, iar zîmbetul plăcut i-l simţea în tot trupul. Continuă:

– Lasă-mă să te ajut. Ai putea să greşeşti. Ştii că pot fi un bărbat hotărît.

S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi fost supărat. Putea face faţă nervilor. Jucîndu-se cu cordonul rochiei, se uită într-o parte.

– Totul a evoluat atît de repede între noi!

– Asta pentru că aşa trebuia să se întîmple. Pentru că a fost prea din scurt, e din cauza ta.

Zîmbetul ei sfios şi privirea fără speranţă, îl făcură să trîntească uşa şi mai tare.

– Dumnezeule, Jill, de ce nu mă laşi să te cunosc mai bine?

Intră în panică.

– Te rog, Drew. De ce vrei să te implici, cînd ştii că viaţa ta adevărată este în New Jersey? Las-o baltă, ştii că nu-i problema ta.

– Deci este ceva! Ai păţit ceva?

Negă din cap, puţin cam prea tare, apoi vorbi calm:

– Ţi-am spus că dacă e vreo problemă prin Cinnamon Key, pot s-o rezolv.

Se gîndi bine înainte să vorbească. Cînd o

făcu, ea simţi cum începe să se prăbuşească lumea ei cea nouă şi însorită. Se scărpină în ceafă.

– Spune-mi un singur lucru. În legătură cu noaptea trecută.

Ea îşi muşcă buzele.

– Ce este în legătură cu asta?

– Regreţi ceva?

– Nimic. Nu regret nimic din tot ce s-a întîmplat. Se uită în ochii lui, pînă îi dădură lacrimile. Trebuia să schimbe subiectul sau o să izbucnească în plîns. Făcu cîţiva paşi înspre masă şi se sprijini de spătarul scaunului.

– Voiai să-mi povesteşti ceva. Despre ce era vorba?

Ar fi vrut să vină la ea, dar se abţinu.

– Mai bine plec, zise el, frecîndu-şi bărbia cu mîna.

– Poţi să-mi spui mai tîrziu, zise ea repede. Luăm diseară cina aici.

O privi îndelung.

– Se pare că încerc de unul singur să dărîm barierele. Poate ar trebui să mă opresc pentru un timp. Tăcerea dureroasă plutea în jurul lui.

– Aşa să fac?

Ea îl privi neputincioasă.

– Noaptea trecută... a fost... minunat.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Ar fi vrut să spună ceva, dar în loc de asta, clătină din cap şi oftă. Drew se aşeză pe scaunul opus ei. Prinzîndu-i mîna în palmă, aşteptă pînă cînd ea îl privi în ochi.

– În după-amiaza asta plec cu avionul înspre New Jersey.

Nu se mişcă, nu respiră, pînă cînd înţelese sensul cuvintelor.

– Înţeleg.

Se aşeză lîngă măsuţă, simţind cum i se scurge tot sîngele din trup. Înţepenise pe scaun şi înghiţea în sec, aşteptînd să îi treacă durerea şi să o apuce furia.

– Mă întorc, Jill. O vom rezolva noi.

– Nu trebuie să spui asta. O lacrimă de trădare îi curgea pe obraz.

N-o să se mai întoarcă. Nu la ea, în nici un caz. Mai ales după cum stăteau lucrurile. Gîndul acesta nu o lăsa în pace, în timp ce o aştepta pe Barbara să-i deschidă uşa. Drew nu se va mai întoarce decît dacă îi va povesti de „mitul furtului." Azi. Înainte să piece. Dar nu îi putea spune nimic, pînă n-o elibera pe Barbara de promisiunea făcută.

Tot ce trebuia Barbara să facă, era să-i asculte planul. Mai întîi îl va pune pe Drew să jure că va păstra secretul, apoi îi va spune totul. Sau măcar părţile cu care va fi Barbara de acord.

– Jill, draga mea, zise bătrîna, deschizînd uşa. Intră!

Jill intră în casă şi închise uşa, pe cînd Max, fericit, lătra de zor.

– Trebuie să discutăm, Barbara...

Barbara îl luă pe Max în braţe ca să-l liniştească şi se aşeză pe canapea.

– Oh, draga mea, spuse ea, jucîndu-se cu Max. Probabil că te întrebi ce voiam să discut cu tine la recepţia de ieri. Ştii, Jill, nu arăţi prea bine. Ce s-a întîmplat?

Se întîmplase că de o oră şi jumătate, fusese atît de preocupată de plecarea lui Drew, încît uitase de Barbara. Uitase că ea era motivul care o grăbea să se dea jos din pat şi cu care o prinsese Drew vorbind la telefon.

– De ce doreai să mă vezi, Barbara? Ce s-a întîmplat?

Femeia privea cînd într-o parte cînd în alta. Îl strînse pe Max în braţe, înainte ca acesta s-o ia la fugă.

– E o prostie, într-adevăr. M-a lăsat maşina şi

voiam să te întreb dacă crezi că service-ul de vizavi de autostradă este bun. Ştii cum unii de prin anumite locuri profită de o femeie singură.

Jill se uită pătrunzător la ea.

– Eşti sigură că numai din cauza asta voiai să mă vezi? Te-a sunat cămătarul acela, nu?

– Nu, Hector nu a mai sunat... de mult. Apoi zise repede:

– Şi în ceea ce priveşte maşina mea, l-am întrebat pe Ralph unde crede că ar fi mai bine să o duc. Spunea că la staţia *Welch's Service* sînt oameni cinstiţi.

Zîmbetul Barbarei era puţin şmecher, iar ochii luminoşi, dar deocamdată Jill era hotărîtă să accepte ce auzise. Se mută pe marginea scaunului ei.

– Barbara, în ultimul timp, eu şi Drew ne-am întîlnit de mai multe ori.

– Ştiu dragă. Mi-a spus Ralph, zise ea zîmbind complice. Şi noi am petrecut mult timp împreună.

– Barbara, sîntem două femei în toată firea. Barbara aprobă din cap. Şi putem vorbi sincer. Bătrîna o aproba în continuare, dar zîmbetul îi pierea din ce în ce. Drew este îngrijorat de unchiul său. Dacă-mi dai voie să vorbesc cu Drew, sînt

sigură că el va înţelege, şi...

– Jill, nu aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar ce îl interesează pe Drew cu cine se întîlneşte unchiul lui? Barbara se ridică în picioare. Sau unde şi-a petrecut noaptea trecută?

– Noaptea trecută? Apăsîndu-şi pieptul cu mîna, Jill veni lîngă ea. Aţi fost împreună noaptea trecută?

– E chiar atît de şocant?

– Barbara, nu, zise ea cu blîndeţe, nu este şocant. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că voi sînteţi aşa de apropiaţi.

– Sîntem, spuse ea. Şi este cel mai romantic şi înţelegător bărbat. Nu mi-am imaginat vreodată că voi mai avea o a doua şansă a unei asemenea fericiri.

„Eu mi-am imaginat că am avut-o pe prima."

– Barbara, nu i-ai povestit lui Ralph cum stai cu finanţele?

Rîsul femeii avea mai multe nuanţe.

– Am vorbit despre multe noaptea trecută. Mi-a spus că mă admiră cît de bine îmi conduc afacerile, de cînd a murit Raymond. Îşi mîngîie clavicula şi, pentru cîteva minute, se uită în altă parte. Cînd vorbi din nou, vocea îi era visătoare.

– Totul a fost atît de frumos! Nu am vrut să

stric totul. Cum puteam să îi spun, după ce îmi zisese aşa ceva?

Jill îşi apropie palmele, iar apoi le deschise către Barbara.

– Lucrurile ar fi mult mai uşoare, dacă i-aş putea spune lui Drew.

– Nu. Nu-i poţi spune, zise ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Drew şi Ralph îşi spun totul. Drew îi va spune unchiului său. Îi va spune sigur, pentru că ştii care este părerea lui în privinţa „femeilor înfometate după bani".

– Ai de gînd să-i spui vreodată lui Ralph că ţi-ai amanetat acele lucruri?

Barbara îşi aplecă capul.

– Drew crede că îi ascunzi ceva, nu?

Jill ridică din umeri.

– Nu am fost cinstită cu tine, cerîndu-ţi să ţii secretul, spuse ea, ştergîndu-şi lacrimile cu dosul palmelor. Nu se mai putea opri din plîns.

– Barbara, Ralph va înţelege că impasul financiar în care te afli a fost cauzat de slăbiciunea lui Raymond, nu de a ta.

Smiorcăindu-se, Barbara scoase o batistă din mînecă şi îşi suflă nasul. Pe figură îi apăru o urmă de zîmbet.

– Poate că nu am avut prea multă încredere în

Ralph. Este atît de înţelegător!

Inima lui Jill bătea mai tare, însufleţită de speranţe noi.

– Şi-acum, că sînteţi mai apropiaţi, Ralph îţi va aprecia onestitatea.

– Nu m-am gîndit la asta pînă acum, Jill. Barbara se ridică în picioare, bătînd-o pe umăr. Mă bucur că am avut această discuţie. Jill, îi voi spune lui Ralph. Şi odată ce îi voi spune, vei avea permisiunea să-i spui şi tu lui Drew.

– Da? Se uită la ceas şi apoi la Barbara. Drew era probabil în drum spre aeroport. Dacă pleca în următoarele cinci minute, îl va putea ajunge din urmă.

– Cînd, Barbara? Cînd îi vei spune lui Ralph?

Ochii bătrînei străluciră de uşurare şi de satisfacţie.

– Imediat după ce încasez cecul pentru acţiuni.

Opt

Jill privea cu părere de rău la ce rămăsese din buchetul vechi de două săptămîni. Chiar dacă îl împrospătase cu apă şi cu granule nutritive, era imposibil să mai creadă că trandafirii roz ar mai putea rezista. În liniştea biroului, se uită pe cartea de vizită. Numai văzîndu-i scrisul şi o apucau transpiraţiile. Citi mesajul pentru a suta oară.

„Încuie-ţi uşile. Mă întorc."

Drew.

Luă vaza mai aproape şi mirosi trandafirii,

poate se mai simţea vreo miasmă. Nimic. Nici urmă de miros. Cuprinse o floare în palme şi văzu, neajutorată, cum se scuturau petalele. Fixă din ochi floarea, apoi cartea de vizită şi buzele începură să-i tremure. O mînă de petale şi un mesaj de un rînd erau tot ce îi rămăsese. Clătină din cap. Nu era adevărat întrutotul.

O lăsase îndurerată.

O lăsase să înnebunească în tăcere.

„Proastă", murmură, aruncînd florile şi cartonaşul la gunoi. O lăsase pradă unui adevăr de necontestat. Nu se va mai întoarce.

Închise ochii, lovind din pumni şi bombăni. Fusese o viaţă şi înainte de Drew şi avea de gînd să o aibă şi după el. Adună şi restul de petale de pe masă, aranjă sertarele, puse telefonul pe diagonală... De la început fusese o nesăbuită, pentru că se încurcase cu el. Ce o fi avut în cap cînd şi-a permis să se îndrăgostească nebuneşte de un bărbat ca Drew Webster, iar apoi să creadă că îl poate lăsa să piece, fără ca organul principal – inima – să-i fie afectat? Era destul de matură şi de înţeleaptă. Ar fi putut să-şi dea seama. Luă suportul de creioane, aranjîndu-le şi pe acestea.

Ar fi putut s-o creadă!

Ar fi putut avea puţină încredere în faptul că

ştia ce făcea.

Putea măcar răspunde la telefon.

– Te putem deranja o secundă?

Jill îşi duse mîinile la piept.

– Barbara, de cînd eşti aici? Max o luă la fugă pe lîngă Barbara, lătrînd fericit.

Cu privirea fixată pe coşul de hîrtii, Barbara luă lesa lui Max, lăsîndu-l să alerge liber de la sofa la fereastră şi înapoi.

– De destul timp ca să-mi dau seama că eşti supărată. Sper că nu sînt şi eu implicată.

– De ce să crezi asta?

– Florile alea erau de la Drew, nu? Pot să-mi dau seama că v-aţi certat, spuse ea, aranjîndu-şi părul cu mîna. Îmi pare rău, Jill, dar în ultimul timp, toate mi-au ieşit de-a-ndoaselea.

Jill era tentată să-i spună Barbarei că ele două *au în comun mult mai multe decît îşi putea* imagina ea. O privi cu ochii îngustaţi. Barbara avea ceva în minte şi asta nu era Drew Webster.

– Da, Drew mi le-a trimis, dar asta acum două săptămîni, iar acum, pur şi simplu, nu fac decît să lase mizerie pe aici. Oricum, el s-a întors de unde a venit, iar eu sînt aici. Arătă spre birou cu mîna şi zise: Vezi? Totul e normal. Acum spune-mi, ce pot face pentru tine?

Barbara ezită cîteva secunde înainte de a vorbi.

– Mi-am adus aminte că azi e ziua în care te duci în Macomber, pentru aprovizionarea biroului cu birotică. Mă întrebam dacă pot să merg şi eu cu tine. Vezi tu, trebuie să mă duc la magazinul lui Dilby.

Jill ţîşni de pe scaun, surprinsă.

– Vrei să spui că ţi-ai încasat cecul? Să te ajut să-ţi iei lucrurile înapoi de la Dilby?

– Nu, draga mea. Mi s-a stricat maşina. Am nevoie de bani ca să-mi iau una nouă. Şi dacă serviciul meu de ceai din argint tot stă degeaba pe servantă...

Vedea stele verzi. Era cît pe ce să creadă că se întrezărise o cale de ieşire, o speranţă. Puterea propriei reacţii o speriase, lăsînd-o pentru o clipă, fără grai. Aranjînd sertarul biroului, o văzu pe Barbara jenată, cum îi punea lesa lui Max.

– Iartă-mă că te-am deranjat din nou. O să iau un taxi.

– Nu, te duc eu. Mă gîndeam ... cînd să mergem în Macomber.

Îşi luă poşeta, o puse pe birou, şi închise interfonul.

– Pe lîngă asta, am nevoie de o pauză. Ce-ai

zice dacă am mèrge acum?

– Da. Oh, ştiam eu că mă pot baza pe tine. Îl duc pe Max acasă şi împachetez serviciul de ceai, zise Barbara, cu mîna pe clanţă.

Jill dădu ocol biroului şi rămase pironită cu ochii la florile aruncate în coş. Florile păreau patetice şi dezgustătoare fără frunze şi petale. Spuse încet:

– Barbara, vin să te iau în cîteva minute. Am uitat ceva.

Aşteptă pînă plecă Barbara şi se opri lîngă coş. Ignorînd celelalte gunoaie, căută prin el. Cînd găsi cartea de vizită, o strînse la piept, de parcă găsise o parte din Drew. O privi şi rîse. Degetele îi mîngîiau marginile şi scrisul, iar inima i se *umplea de amintiri pline de tandreţe. Orice* s-ar fi întîmplat sau s-ar întîmpla, ştia un singur lucru. Un adevăr mare şi minunat. Că nu voia să-l uite nici pe el şi nici ce fusese între ei.

– Nici un regret, Drew, şopti ea. Niciodată.

Era miezul nopţii. Deasupra oraşului Cinnamon Key, cerul se despica de tunete şi fulgere. În tăcerea înconjurătoare, lui Jill i se părea că nu este singură. Scoţîndu-şi mîinile din buzunarele rochiei se opri să privească în urmă. Nu era nimeni. Scuturîndu-şi capul, îşi reaminti că se află

în Cinnamon Key şi că îşi face plimbarea de la miezul nopţii cu care se obişnuise de vreo trei săptămîni. Hotărîtă să nu se sperie, mări pasul cînd începu ploaia.

Traversă trotuarul şi o luă grăbită pe iarbă. Era sigură că dacă se plimba cineva în spatele ei, acesta nu va merge spre foişor. Se opri şi se întoarse. Era cineva acolo, rezemat de un palmier. Drace! Dorea să fie singură, să se gîndească cum să-l uite pe Drew. Se lăsă pe vine, punîndu-şi rochia între genunchi. Poate că dacă stătea liniştită, lumina de pe stradă nu ar fi ajuns la ea, iar persoana, oricare ar fi fost, ar fi plecat.

Acolo. Dinţii îi clănţăneau, iar respiraţia i se oprise. Persoana se mişcă şi simţi panica pentru o secundă, întrebîndu-se dacă într-adevăr o fi vreun hoţ în Cinnamon Key. Încercă să scape de gîndul ridicol, dar pulsul i se accelerase oricum, în timp ce se chinuia să vadă ceva. Dar cine o fi oare? Stînd în ploaie, trase aer adînc în piept, cînd văzu că persoana vine spre ea.

Nu, nu se poate. Căscă ochii. Întunericul îi joacă feste. Sau i se pare? Se sprijini, neîndrăznind să respire.

– Drew? şopti ea. Tu eşti?

Pardesiul lui bej flutura în vînt. Îi bătea inima în

urechi, dar nu atît de tare, încît să nu-l audă:

– Ţi-am spus că mă întorc.

Încercă să vorbească, dar nu putea. El se apropie în întuneric, pînă ajunse în capul scărilor din foişor. În lumina obscură, vedea cum apa îi şiroia din păr pe faţă.

Înainte să articuleze un cuvînt, Drew se repezi şi o luă în braţe. Se simţea atît de bine strîngînd-o şi apăsînd-o cu trupul. Toată frica de a-l pierde dispăruse şi printre sărutări şi sunete guturale, îl auzi spunînd:

– Nu puteam să mai rezist nici o zi, fără să te văd.

– Mi-e frică să clipesc, să nu dispari, spuse ea.

– Nu plec nicăieri. Coborînd pe scară, o aşteptă să se aşeze şi îngenunche lîngă ea.

– Lasă-mă să te privesc. Apucînd-o cu mîinile de genunchi, o mîngîie pînă spre coapse.

– Şi lasă-mă să te ating. Dumnezeule cît mi-a lipsit atingerea ta, Jill.

Nu se putea opri din tremurat. Dorinţa de el izbucnise dintr-o dată, vibrantă şi plină de emoţie, şi în tăcerea ce îi înconjura, ştia că şi el simte la fel.

– Drew, murmură ea. Nu-mi vine să cred că eşti aici.

Mîngîind-o cu degetele între coapse, o întinse pe spate şi o sărută. Un sărut somptuos şi pătrunzător.

– Acum crezi sau nu?

Trecîndu-şi degetele prin părul lui, pînă la gît, dădu din cap, rîzînd:

– Da. Dar de unde ştiai că sînt aici?

– Vii mereu pe aici, nu-i aşa?

Părea sigur. Sigur numai în felul în care pot fi îndrăgostiţii, iar această revelaţie o răscoli adînc. Se uită în ochii lui, ştiind că nu are nimic de pierdut sau de cîştigat spunîndu-i adevărul.

– În fiecare noapte... de cînd ai plecat.

Se întinse lîngă ea, acoperindu-i buzele cu gura şi cu limba.

– De ce?

– Pentru că atunci cînd sînt aici, mă gîndesc la tine.

Îi mîngîie pieptul cu degetele, coborîndu-le pînă la pantaloni. Nu voia să vorbească... dorea să-i simtă buzele presîndu-le pe ale ei.

El o îndepărtă uşurel.

– Despre mine cu tine, şopti el, ca scuturat de tunet.

– Da, zise ea, desfăcîndu-şi picioarele, pentru a-l simţi mai aproape.

– Mai spune-mi. Spune-mi totul.

– Despre... cum ar fi dacă aş face dragoste cu tine aici?

– Aici? El se uită primprejur. Chiar aici pe scări?

Ea îşi coborî mîna mai jos, în timp ce Drew simţea că îi cade cerul în creştet. Să se culce cu Drew aici o făcea curajoasă, dar să îl dorească atît de mult o înnebunea.

– Da, aici, şopti. Fă dragoste cu mine aici. Cînd el negă din cap, simţi un moment de panică.

Apoi el zîmbi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Nici nu ştii cît de mult mi-am dorit să aud că îmi spui asta, zise el, scoţîndu-şi pardesiul şi punîndu-l lîngă ea. Se priveau încontinuu în ochi, pe cînd mîinile lui îi ridicaseră rochia.

– Cît de mult te-am dorit aşa... Înconjuraţi de atmosfera fierbinte din foişor, el îi sărută coapsele iar şi iar...

Găsind peticul de material dintre pricioarele ei, fu copleşit de senzaţii şi, înnebunit, voia mai mult.

– Drew, scînci ea, cu degetele în părul lui. M-am gîndit la asta în fiecare noapte, şopti, observînd în treacăt că se stinseseră şi luminile de pe străzi.

Întreaga ei fiinţă pulsa la atingerea lui. Timpul şi locul nu mai existau. Trăgîndu-l mai aproape, simţi căldura gurii lui pe piept.

Îndepărtă materialul rochiei ude. Respiraţia îi era scurtă şi plină de dorinţă. Devenise de nesuportat. Îşi desfăcu nasturii de la bluză, desfăcu bretelele sutienului şi îndepărtă cupele de şaten ce o incomodau. Îi găsi sfîrcul cu gura şi începu să i-l sugă şi să i-l lingă, în timp ce degetele lui îi mîngîiau, cuprindeau şi apăsau sexul umed. Jill nu mai cunoscuse o asemenea disperare erotică. Cînd îi dădu jos chiloţii şi îi introduse degetele în sex, nu mai avu răbdare.

– Ia-mă!

El scoase sunete neinteligibile, iar ea ştia după fervoarea lui, că erau din cauză că o dorea atît de mult. Înţelesese totul. Cu mîinile pe podea, îşi ridică coapsele.

Căutînd în buzunar, el găsi prezervativul. Cînd să rupă hîrtia, ea spuse:

– Lasă-mă pe mine.

Luă prezervativul cu degete tremurătoare şi i-l puse pe sex, apoi se uită la el:

– Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Încă nu, zise el. Ştiu ceva şi mai înnebunitor.

Ţi-aduci aminte?

Desfăcîndu-şi picioarele complet, îl ghidă, pînă cînd sexul lui o umplu. Îşi amintea. Duritatea şi căldura lui, mişcările repezi şi încete şi mai ales plăcerea intensă. Şi mai era ceva ce nu ştia. Aroma lui de bărbat, amestecată cu ploaia, sentimentul erotic, şi picioarele încolăcite pe după pantalonii lui. Şi, trecută de marginile conştientului, un sentiment delicios de a fi descoperită.

El vorbea din nou fără şir, şi dacă nu ar fi fost atît de aproape de extaz, ştia că ar fi rîs. Dar acum nu putea, pentru că puterea ce îi unea, îi conducea cu frenezie spre un loc unde toate emoţiile se întîlnesc cu forţa flăcărilor de foc. Cînd totul se terminase, el îi dădu drumul tăcut, iar ea rămase răsuflînd greu.

El se mişcă primul, căutînd o batistă. După un moment, se ridică în picioare, privind-o:

– Aşa salutări mai zic şi eu. Ea îşi încheia nasturii, neîndrăznind să-l privească.

– Jill?

Pentru că ea nu spunea nimic, îi ridică bărbia.

– De ce eşti aşa de tăcută? Te doare ceva?

– Nu. Este atît de... Am fost nebuni. Nu sînt obişnuită să...

– Să-ţi asumi riscul de a cere ceea ce-ţi

doreşti? Să explodezi în braţele unui bărbat? Să mă faci atît de fericit? întrebă el îmbrăţişînd-o.

– Ceva în genul ăsta, zise ea, cu bărbia în piept şi chicotind. După cum tresălta şi pieptul lui, ştia că şi el rîde. Răsuflă adînc, cuibărindu-se şi mai confortabil în braţele lui. Era acolo. De ce să se teamă?

– Cît timp rămîi de data asta? întrebă ea. Regretă imediat. Nu voia să ştie sau să se gîndească la plecare, dar nu se putu abţine să-l privească întrebător. Ploaia se oprise, iar luna, ieşită dintre nori, strălucea pe cer, luminînd expresia serioasă a chipului lui. Poate că nu voia să ştie, dar trebuia să ştie.

– Cît timp avem?

O privi cercetător, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea. Intimitatea lor fusese evaporată de o situaţie forţată şi jenantă. Trăgîndu-şi rochia peste picioare, ea încercă să-şi corecteze tonul într-unul mai impasibil:

– Te rog, uită întrebarea.

– De ce? Nu te interesează răspunsul? Cum el nu răspunse imediat, ea simţi o durere pătrunzătoare în interior.

– Te-am sunat de patru ori, izbucni ea. Şi nu erai niciodată acasă.

– Am fost ocupat. Am avut o groază de întruniri. Dar m-am întors şi asta este cel mai important.

– Atît de ocupat, încît nu puteai da un telefon? Se uită la locul de pe podea unde tocmai făcuseră dragoste. Dumnezeule ce făcuse?

– Crezi că mă poţi introduce în orarul tău aglomerat şi în timp ce vii pe aici, să-ţi vezi unchiul, să mă vezi şi pe mine, iar apoi să te întorci la viaţa ta din New Jersey? Încercă să se ridice, dar el o luă de umeri, aşezînd-o cu forţa pe genunchi.

– Jill, te rog. Dacă crezi că gîndesc aşa, te înşeli. O mai scutură o dată, destul de tare ca să nu se mai zbată. Cînd se potoli, slăbi strînsoarea, dar nu desfăcu braţele.

– Ascultă-mă.

Nu voia să-l asculte, dar nu avea nici o şansă. Uitîndu-se fix la bărbia lui, se lupta să fie calmă. Dar curiozitatea o birui pînă la urmă şi se uită în ochii lui. Atunci el vorbi:

– Ţii minte dimineaţa cînd am plecat? Te-am găsit în bucătărie, încercînd să dai un telefon. Cînd te-am întrebat ce se întîmplă, mi-ai spus: „De ce insişti să te implici, cînd ştii că ai viaţa ta în New Jersey"?

– Nu-mi aduc aminte, minţi ea.

El zîmbi, apoi continuă intrigat, dar calm.

– Nu contează. Eu mi-aduc aminte. Şi am înţeles mesajul tău, Jill.

Ea ridică sprîncenele.

– Ce mesaj?

– Chiar după noaptea aceea incredibilă pe care am petrecut-o împreună, încă nu erai sigură dacă să ai încredere în mine. Sau să te bazezi pe mine. Coborî cu mîinile pe braţe. Ai renunţat de mult să depinzi de cineva. E adevărat? Nu încerca să negi.

Ea aprobă din cap, amintindu-şi de timpurile grele, cînd se descurcase singură. Cînd avea nevoie într-adevăr, nu o ajutase nimeni. Nici măcar rudele îndepărtate, care se mulţumiseră să rămînă aşa, cînd plecase tatăl ei, nici acei bancheri snobi, care nu ascultau decît de calculator, cînd fratele ei avea nevoie de bani, nici măcar proprietarii aceia nepăsători şi nedrepţi, care voiau să-i dea afară, cînd mama ei se îmbolnăvise. Şi, în sfîrşit, acei cîţiva bărbaţi, care în final, nu erau decît nişte copii. Îi dăduseră lacrimile. La naiba! N-a mai plîns de atîta timp.

– Te-ai obişnuit ca în viaţă să nu depinzi decît de tine şi de nimeni altcineva.

– Ai dreptate, zise ea, sfidătoare. N-am avut încotro.

– Jill, şopti el, acum este cineva de care să poţi depinde. Eu sînt acela.

Ea clătină din cap, încercînd să nu lase speranţa să-şi facă loc în inima ei.

– Nu pot face asta, Drew. Nu pot trăi cu tine doar 2-3 ore furate pe an.

– Nici eu nu pot.

– Eu... eu... Ce-ai spus? întrebă ea.

– De trei săptămîni mă pregătesc să mă mut aici, unde să încep alte afaceri. Jill, am cumpărat grădina *Orrange Blossom.*

Inima îi tresări de durere şi de plăcere, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Tensiunea i se eliberă deodată din trup şi începu să rîdă.

– E-adevărat? Îi dădu o palmă în joacă peste umăr. Dar de ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai sunat?

– Pentru că m-am jurat că atunci cînd voi vorbi cu tine data viitoare, totul va fi aranjat sau măcar în curs de aranjare, zise el, împungînd-o cu degetul. Voiam să fii convinsă, fără nici o îndoială, că ţin la tine. De aceea sînt aici. Ca să te poţi baza pe mine.

Ultimele lui cuvinte îi trezeau spiritul de con-

servare. Să depindă de el? Niciodată nu se bazase pe nimeni în viaţa ei. Chiar dacă asta o spunea Drew, ideea o făcea să tremure. Şi dacă depindea de el? Şi dacă se întîmpla ceva şi el nu era acolo? Nu-şi mai putea controla gîndurile. Ce se întîmpla cu ea? Nu asta era răscrucea pe care şi-o dorise? Cînd fiecare semn din inima şi sufletul ei spuneau da, de ce nu putea să fie încrezătoare şi să accepte?

Luînd-o de umeri, Drew o readuse lîngă inima sa.

– Iubito, tremuri, zise el, luînd-o de mînă. Întinse gîtul să o vadă mai bine şi zise pe jumătate filosofic:

– Nu am de gînd să te zoresc cu nimic. Ştiu că e un şoc şi că trebuie să te obişnuieşti cu ideea că vorbesc serios. Şi, ascultă, dacă este ceva ce nu-mi poţi spune acum, ei bine, voi aştepta pînă crezi tu că e momentul. Vezi, deja am încredere în tine. Se strîmbă comic. Şi-apoi, cît de rău poate fi?

– Drew, spuse ea, clătinînd din cap, nu e nimic rău, e doar ceva complicat. Mi-am dat cuvîntul cuiva.

– Înţeleg. De aceea ţin eu atît de mult la tine. Ai mai multă integritate în degetul mic, decît au unii

oameni în tot trupul. N-am mai cunoscut nici o femeie cu asemenea simţ al loialităţii. Dacă tu spui că nu e nimic rău, înseamnă că într-adevăr nu este, zise el, între două pupicuri. Abia aştept să te observ şi să te protejez.

– Nimeni nu a făcut asta pentru mine, de cînd mă ştiu. Simţi cum mîinile lui, ferme şi sigure, le strîng pe ale ei.

– Mai gîndeşte-te şi în curînd îţi vei da seama că nu spun decît adevărul. El adună lucrurile şi coborîră împreună scările, în noaptea plină de stele.

– Drew? Unchiul tău e plecat la pescuit şi nu vine pînă mîine.

– Ştiu.

Figura ei deveni veselă; nu mai făcu efortul să-şi ascundă zîmbetul.

– Poate că ai vrea să-mi arăţi cum se închide pe dinăuntru uşa apartamentului meu.

Se opri în loc.

– Asta e o invitaţie să facem dragoste toată noaptea.

– Da...

– Bine, pentru că oricum asta aveam de gînd să fac, spuse Drew, sărutînd-o zgomotos.

Îl alergă pe iarbă, pînă ajunseră pe trotuar.

Aerul era proaspăt, greierii cîntau, iar becurile de pe stradă se aprinseseră din nou, luminîndu-le drumul.

– Dacă vom mai fi pînă mîine dimineaţă, te invit la micul dejun.

– Mîine e ziua mea liberă.

– Ştiu.

– Ţi-ai adus aminte şi asta.

Înconjurîndu-i mijlocul cu braţele, zise încetişor:

– Mi-amintesc totul despre tine.

Pentru o secundă, pămîntul se oprise în loc şi tot ce îi promisese el părea realitate.

El dădu din cap.

– Doar micul dejun, nu ajunge. Vreau să fiu cu tine toată ziua. Şi apropo, să porţi fusta aia, adăugă el, pretinzînd că cererea nu este de natură intimă.

– Mai ai şi alte preferinţe de modă? întrebă ea.

– O să te anunţ.

– Te rog s-o faci.

Îşi drese glasul.

– Vom închiria o barcă, de lîngă *Breeze Palms,* şi vom merge pe rîu.

– Breeze Palms? Abia aştept să văd locul. Ştii, este al companiei Merriweather Development.

– Ştiu, zise el gînditor, zîmbind misterios.

Trezindu-se dimineaţa cu ea cuibărită în braţele sale, Drew era cît pe ce să anuleze planurile de excursie la Breeze Palms. Ar fi putut să-şi petreacă toată ziua în pat, dar nu-şi petrecu decît jumătate de dimineaţă.

– Oprim la un magazin să ne pregătească şi nouă un coş de picnic, zise el, uitîndu-se prin interiorul maşinii închiriate, în timp ce rulau pe şosea. Ea se uita în oglinda retrovizoare, dîndu-şi cu ruj pe buze. Avea gura întredeschisă şi ceea ce făcea era atît de feminin, încît simţi că îl apucă iar. Se aşeză mai bine pe scaun. Trebuia să existe un subiect de conversaţie, care să nu îl facă s-o dorească din nou. Îşi drese glasul, fixîndu-şi ochii la drum. Şi va trebui să-l găsească repede, sau vor deraia cu maşina.

– Ce veşti mai ai de la fratele tău?

– M-a sunat săptămîna trecută. Punînd capacul la ruj, Jill îi dădu drumul în poşetă, şi se întoarse spre el. Ridică din sprîncene. Mi-a adus aminte că şi-a terminat cursurile.

– Colegiul medical este destul de scump. Cum te descurci?

– Nu ştiu, dar întotdeauna fac rost la timp de bani...

– Uite, dacă ai nevoie de bani...

– Ce? Oh, nu. Asta nu înseamnă că am nevoie.

– Afacerile îmi merg nemaipomenit. Am mai mult decît îmi trebuie.

Refuză, agitîndu-şi mîinile.

– Nu, absolut. Apreciez oferta, dar acum cîştig destul de bine.

I-ar fi satisfăcut orgoliul masculin, dacă ar fi acceptat oferta.

Cunoscînd-o mai bine, îşi dădu seama că vrea să rămînă independentă din punctul ăsta de vedere. Că era prea mîndră sau prea încăpăţînată, motivul nu conta. Următoarea pistă de acţiune era iubirea. Înţelesese asta acum. În colţul ochilor lui apărură lacrimi. Niciodată nu crezuse că va găsi o femeie ca Jill, şi acum o avea, bogată sau săracă, nu o va lăsa să plece. Trecură cîteva minute pînă vorbi:

– Dacă te răzgîndeşti, să-mi spui.

Pentru un moment, privi în gol.

– Ce? Oh, n-o să mă răzgîndesc, zise ea, refuzînd oferta cu o fluturare de mînă. Apropo, ştiu o scurtătură către *Breezze Palms*. Dacă o iei pe drumul spre Macomber, întorci pe drumul de ţară la capătul căruia este casa de amanet Dilby's. Şi

în cinci minute ajungem la drumul dinspre rîu.

– Casa de amanet *Dilby's?* N-am mai fost într-o casă de amanet de cînd eram la colegiu.

– Adevărat? Ei, păi să-ţi spun atunci că la Dilby ai ce vedea. Au multă ... marfă acolo... Vocea îi tremura. Adică, este situat în aşa fel, încît mi-a sărit în ochi, cînd am trecut cu maşina pe acolo. Tăcu brusc şi se sprijini cu umărul de geam, plimbîndu-şi degetul pe bărbie.

Deci încerca să-i ascundă faptul că fusese la un cămătar. Imaginaţia i-o luă razna, închipuindu-şi că Jill şi situaţia ei financiară sînt implicate în tot felul de situaţii neplăcute. Poate că avea probleme mai mari decît îşi închipuise el. Îi aruncă o privire cu coada ochiului, dar ea privea înainte. Se simţi frustrat. Cea mai grea parte era aşteptarea. Trebuia să aştepte, cu mîinile în sîn, pînă cînd ea avea de gînd să-i spună ce se întîmplă. Se gîndi că nu ar strica să o înghiontească puţin.

– Arăţi de parcă ai avea povara lumii întregi pe umeri. Vrei să vorbim despre asta?

– Nu vreau să te deranjez. Pe lîngă asta, cred că ai atît de multe pe cap, de cînd vrei să-ncepi o nouă afacere şi să te muţi aici.

– Ştii cum se spune. Cînd vorbeşti despre necazuri, să le împarţi, şi cînd vorbeşti despre

bucurii, să le multiplici? Îi luă mîna de pe scaun şi i-o sărută.

– Sînt aici acum şi cît voi fi iubitul tău, îţi voi fi şi prieten. Să nu uiţi. Putu vedea cu coada ochiului că se gîndea la ce-i spusese. Continuă exagerat de serios. Hei, doar nu ţi-am stricat nunta din foişor cînd m-ai lăsat să te ajut, nu?

Îi prinse privirea, făcînd-o să rîdă.

– Nu, nu mi-ai stricat-o. O.K., îţi voi spune la ce mă gîndesc. De cînd mi-ai spus de *Breeze Palms*, mă gîndesc la domnul Merriweather, şeful meu. În curînd se va crea un post nou acolo. Mă gîndeam să discut despre asta cu domnul Merriweather, dacă trece cumva prin Cinnamon Key. Tăcu, cu ochii la genunchi, pînă dădură colţul după casa de amanet Dilby.

Conduse tăcut pentru cîteva minute, lăsîndu-i timp să-şi clarifice gîndurile şi să-i vorbească. Figura ei era atît de preocupată, încît începu să se îngrijoreze.

– Eşti într-adevăr afectată de asta, nu?

– Nu pot să-mi imaginez plecarea din Cinnamon Key. Comunitatea aceea a fost casa mea pentru mai mult de trei ani. Ridică nedecisă din umeri.

– Nu pot ignora banii. Nu ştiu ce să fac.

– Nu este niciodată uşor să pleci, dar nu poţi face un pas înainte, fără să laşi în urmă o parte din trecut. Jill, nu poţi rămîne pentru totdeauna în Cinnamon Key.

– Nu ştiu de ce mi se taie răsuflarea, cînd te aud vorbind aşa, dar aşa este.

– De asta sînt eu aici, ca să te las fără răsuflare, zise el, parcînd maşina. Zîmbea din nou.

– Vorbeşte cu domnul Merriweather, Jill. Nu se poate întîmpla nimic.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Drew, manevra barca roşie-albstră, închiriată de la *Lazy Days Boat,* printr-o perdea de salcii încurcate una într-alta.

– Putem să facem picnicul aici, zise el, arătînd cu bărbia spre mal.

– E ca şi cum ai picta un tablou fără ramă.

– Ba e şi mai şi; zise el, lăsînd vîslele în barcă. Este intim.

Extrem de intim. Cortina de salcii plîngătoare şi cîteva tufişuri îi apărau de traficul de bărci. De cîteva ori, în timpul prînzului, auziră fragmente de conversaţie din celelalte bărci ce treceau pe lîngă ei. Jill se surprinse privind la peisajul romantic şi apoi la Drew.

Era întins pe pătură, în spatele ei, supraveghindu-i fiecare mişcare. Chiar dacă nu petrecuseră mult timp împreună, ştia sigur la ce se gîndea. Afirmaţia lui i-o confirmă.

– Am putea face dragoste aici şi nimeni nu ar şti.

Îşi coborî bărbia, privindu-l sceptică.

– Totuşi cred că doi oameni goi puşcă şi zgomotoşi ar atrage atenţia.

– Iar eu cred că am un spirit extrem de aventuros, zise el, clătinînd din cap, cu plăcută dezaprobare.

– Am spirit aventuros, insistă ea, întinzîndu-se lîngă el să-l sărute. Nu sînt doar nebună, zise ea, ţuguindu-şi buzele, dezamăgită.

– Ce mi-ai făcut tu mie, Drew Webster!

Zîmbetul lui era o invitaţie către ceva de vis. Se strîmbă.

– Nu. Nu te mai uita aşa. Trebuie să discutăm despre altceva. Se uită din nou în jur. Nu am fost niciodată în Franţa, dar pariez că aşa trebuie să fie pe acolo.

– Franţa? Ne putem preface că sîntem în Franţa. Putem ciripi în franţuzeşte.

Ochii ei străluceau.

– Drew, îl avertiză, văzîndu-l că se ridică şi vine

spre ea.

Îi şopti la ureche:

– Ţi-am spus vreodată cît de mult îmi place cînd porţi fustă?

– Se pare că de ieri-seară este favorita ta.

– Da, mai ales asta lungă, cu metri şi metri de material, şopti el, ridicîndu-i-o pînă peste genunchi.

– Doamne, un bărbat se poate pierde o întreagă după-amiază în fusta asta.

– Da? Adică, nu putem... protestă ea, cînd o luă în braţe.

– Nu vorbesc franceza.

– Asta este prima lecţie, şopti el, sărutînd-o.

Nouă

Uşa din faţă a casei unchiului său, era închisă. Intră înăuntru şi fluieră:

– E cineva acasă? întrebă el, observînd uneltele de pescuit, radioul portabil puse în apropiere, pe podea.

– Drew? Credeam că ai venit aseară tîrziu, spuse unchiul său, ieşind din bucătărie.

Avea un peşte într-o mînă şi un cuţit ascuţit în alta.

– Am venit.

– Nu ai avut cheia de la intrare?

Drew ridică mîna, scuturînd cheile.

– Ba le am aici. M-am hotărît să petrec noaptea acasă, la Jill.

Unchiul îl privi de sus în jos, apoi holbă ochii. Comunicară în tăcere cîteva secunde. Figura bătrînului se luminase dintr-o dată.

– Pari fericit.

– Sînt fericit, zise Drew, clătinînd din cap de bucurie. Am de gînd s-o rog să se căsătorească cu mine.

– Remarcabil. Felicitări, zise Ralph, gesticulînd cu cuţitul în mînă, pe cînd se îndrepta spre bucătărie. Vino încoace cît termin eu astea, şi o să-mi povesteşti tot ce s-a întîmplat .

Drew îl urmă în bucătărie, luă două beri din frigider, aşezîndu-se pe bufet, lîngă unchiul său.

– Am semnat actele pentru grădina *Orrange Blossom,* explică el, desfăcînd cu zgomot cutia de bere.

Îi întinse şi unchiului o cutie, continuînd:

– Jill nu ştie, dar am şi negociat cu compania Merriweather Development contractul pentru arhitecta peisagistică din *Breeze Palms.* Tipii de la *Orrange Blossom* mi-au spus că cei de la

Merriweather Development nu erau mulţumiţi de oferta iniţială, pentru că nu aveau materiale rezistente la apă.

Ralph îşi şterse mîinile pe hîrtia de bucătărie şi-şi luă berea, toastînd.

– Pentru viitor.

– Pentru viitor, zise Drew, înainte de a lua prima înghiţitură. Ciudat, cum au început toate de la nişte probleme de furt.

Se întoarse spre unchiul său, care îl privea cu coada ochiului. Siguranţa lui Drew începuse să se clatine.

– Nu este adevărat, nu-i aşa?

Cum unchiul nu spuse nimic, Drew puse cana pe bufet.

– Hai, spune-mi. Ce se întîmplă?

– Acum cîteva dimineţi, am luat micul dejun la Barbara. În locul serviciului de ceai din argint, avea o vază cu cîteva ferigi.

– Ai întrebat-o ce a făcut cu argintăria?

– Spunea că i-a trimis-o lui Mary Kozlowski.

Drew simţi cum muşchii cefei i se relaxară.

– Aşa. Aproape că m-ai dus.

Bătrînul continuă, privindu-l fix:

– Mary Kozlowski este într-o croazieră pentru două săptămîni şi nu se va întoarce pînă joia

viitoare. Am văzut argintăria la Barbara şi după ce Mary plecase, deci am ştiut că nu i-a împrumutat-o ei. Pentru un moment, nici unul din ei, nu spuse nimic. Apoi, Drew vorbi cu un ton ezitant, alegîndu-şi cuvintele cu atenţie.

– Se poate ca Barbara să sufere de pierdere de memorie?

Luînd geanta, Ralph mai scoase un peşte mare şi răspunse sigur de el:

– Nu. Acum este cu un grup la o discuţie despre cărţi, la casa lui Hemingway, din Key West. Iar dacă următoarea întrebare sună cam: „Dacă este sărită de pe fix", răspunsul este din nou, *nu.*

Drew se ridică în picioare, scărpinîndu-se la ceafă şi plimbîndu-se încolo şi-ncoace prin bucătărie.

– O fi posibil să-şi vîndă lucrurile, pentru că are nevoie de bani?

– Nu se poate, Drew. Doctorul Brody a fost un fizician de succes. Pe lîngă toate astea, Barbara nu a dat nici un semn că nu s-ar descurca ca văduvă.

Ralph trînti peştele pe ziar.

– Doare atunci cînd ţii la cineva, iar acesta nu are destulă încredere în tine, ca să ţi se destăinuie.

Gîndindu-se la Jill, Drew îl bătu prietenește pe umăr, pe unchiul său.

– Înțeleg, zise, dar, de obicei, lucrurile astea se rezolvă de la sine.

– Mulțumesc pentru sfat, domnule Vocea Experienței, zise Ralph, fără nici un pic de entuziasm.

Drew oftă.

– Dă-mi voie să te asigur, unchiule, că titlul ăsta mi se potrivește de minune.

Jill puse la loc, într-un sertar din bucătărie, carnetul de cheltuieli, iar într-un dulap racheta și geanta cu mingiile de tenis. De obicei, după o asemenea ședință, i se strîngea stomacul, dar acum nu avea decît senzația de ușurare. După ce-și făcu toate calculele, se declară satisfăcută în final, pentru că putea plăti cursurile lui Peter. Zîmbi de parcă i se arătase o viziune. Ea și cu Drew legați unul de altul cu panglici puternice și frumoase, ce fluturau în vînt. Lucrurile încercau să se rezolve. Drew avea dreptate cînd spunea că pentru a face un pas înainte, trebuie să lași o parte din trecut în urmă. Mergea înainte și scăpa

de tot felul de subterfugii financiare. Cît de binecuvîntată era pentru că Drew avea încredere în ea şi o respecta destul cît să mai aibă puţină răbdare. Lăsîndu-se furată de posibilităţile oferite de viitor, luă geanta la subraţ, se rezemă de perete şi ridică receptorul telefonului.

– Alo?

– Alo, Jill? Sînt Barbara Brody. Te sun din Key West.

Jill deveni brusc atentă. Ceva nu era în regulă. Ştiu din momentul cînd auzi vocea Barbarei.

– Eşti în regulă? întrebă, gîndindu-se la tot ce putea fi mai rău.

– Da, dar autobuzul a rămas în pană şi nu mai circulă nici unul, aşa că trebuie să rămîn la noapte în Key West.

– Ei, nu este un loc chiar aşa de rău, zise ea, rezemîndu-se de perete cu restul de puteri care îi mai rămăseseră. Mai trecură cîteva secunde, fără ca Barbara să mai scoată un cuvînt. Mai vrei să-mi spui ceva?

– Mă tem că da, Jill. Nu mai am timpul necesar ca să-mi rezolv o mică problemă de afaceri.

– Problemă de afaceri? zise Jill, cu mîna la frunte.

– M-a sunat Hector.

Jill închise ochii.

– Hector, cămătarul?

– Da. Mi-a spus să plătesc datoriile doctorului Brody, pînă mîine seară. Vezi tu, Hector pleacă într-o excursie şi... oricum, aveam de gînd să duc la Dilby, mîine dimineaţă, un colier de diamante. Jill, am nevoie de ajutorul tău. Vocea Barbarei era grăbită şi disperată. Jur că este pentru ultima oară. Nu mă poţi ajuta decît tu.

Jill îşi trecu degetele prin păr. „Ultima oară. Definitiv". Situaţia era inevitabilă, aşa că îşi căută un ton normal. În definitiv ce mai era o ultimă favoare.

– O.K., Barbara. Spune-mi exact ce trebuie să fac.

– Deci, Jill este în vizită la o prietenă din Fort Myers diseară, zise Ralph, terminînd de curăţat peştii.

– Merge bine. Aşa că vom mînca peşte prăjit şi voi mai sta cîteva ore cu tine. Sper să-ţi mai rămînă loc în stomac pentru cina de mîine, la Barbara, zise Drew, rîzînd cu unchiul său, în timp ce se juca cu binoclul.

– Ăsta l-am cumpărat amîndoi din Elveţia, nu-i aşa?

– Ăla este şi e la fel de bun de parcă ar fi nou, zise Ralph, îndreptîndu-se către spatele casei, cu uneltele de pescuit în mînă.

– Eu o s-o sun pe Barbara, să văd dacă s-a întors. De ce nu te duci tu să-ncerci sculele astea, la dig?

Drew merse spre poartă. Îndreptînd binoclul înspre Cinnamon Circle, reglă claritatea imaginii. Ce văzu îl încîntă mai întîi, apoi nu-i veni să creadă.

În lumina serii o văzu pe Jill ultîndu-se peste umăr, iar apoi urcînd treptele din faţa casei Barbarei Brody. „Nu-mi vine să cred", murmură pentru sine. Trebuia să fie în Fort Myers, să joace tenis cu o prietenă. Reglînd mai bine binoclul, văzu că nu este îmbrăcată pentru tenis. Apoi o văzu deschizînd uşa Barbarei şi intrînd înăuntru. Explicaţii multiple îi veneau în minte, dar nu îl satisfăcea nici una. Apoi o idee de necrezut îi veni în cap. Rîse tare şi încercă să scape de urîta idee. Nu-i venea să creadă.

– Unchiule, ies pentru cîteva minute, zise el, lăsînd binoclul în casă, înainte de a închide uşa.

Păşi în stradă şi o luă către casa doamnei

Brody, fără a aştepta răspunsul unchiului. O mie de emoţii îl răscoleau sufletul, dar pînă să ajungă la casa Brody, curiozitatea cîştigă. Jill nu aprinsese luminile; oare ce făcea în întuneric? Aşteptă, pe jumătate ascuns după o tufă de hibişi, aproape de capătul drumului.

Jill ieşi în mai puţin de un minut, nederanjîndu-se să se uite peste umăr, în timp ce încuia uşa. Privind un obiect pe care îl avea în mînă îl strecură în poşetă şi plecă cu pas grăbit. Inima lui Drew bătea nebuneşte. Nu dorea să creadă ce vedea, dar nu se putea abţine.

– Bună, Jill.

– Drew?

Duse mîinile la gură şi la stomac instantaneu. Trecură cîteva secunde, pînă cînd să reuşească un zîmbet chinuit.

– Dumnezeule, ce m-ai speriat.

– Chiar aşa? întrebă el încetişor.

– Chiar aşa, zise ea, trecîndu-şi degetele prin păr, în felul în care făcea cînd era nervoasă.

– Să nu-mi spui că ai ieşit afară să prinzi un hoţ, zise ea, încercînd să rîdă din inimă, dar nereuşind.

Făcu un pas către ea.

– Oare am prins unul?

Nu ştia dacă să fie supărată sau speriată. Mai rău, nu ştia ce are el în cap. Lămpile de pe stradă îi umbreau chipul, iar vocea îi era neutră. Oare unde era privirea lui înţelegătoare şi vocea răbdătoare, cînd avea nevoie de ele? Oare nu-şi dădea seama că era terorizată de panică?

Studiind-o, îşi muşcă interiorul obrazului. Nările i se umflară o secundă, înainte de a vorbi.

– Cred că este timpul să-mi dai explicaţia pe care mi-ai promis-o.

Ea făcu ochii mari simţind tonul lui insistent. Nu-i făcuse nici o plăcere să umble în vîrful picioarelor, în întuneric, prin casa Barbarei. Şi de asemenea nu-i plăcea să fie tratată ca un criminal de către omul pe care îl iubea. Îşi muşca obrazul, încercînd să se controleze, fixîndu-şi privirea pe unul din degetele lui. Prin felul în care el strîngea din pumni ştia că încerca din greu să se stăpînească. La dracu! Amîndoi simţeau acelaşi lucru. Vorbi, accentuînd fiecare cuvînt:

– Ai spus că ai încredere în mine să-ţi spun totul cînd voi fi gata. Ştiu că pare altceva decît este. Probabil că eşti curios...

O întrerupse.

– Curios?

– Drew, complici lucrurile cînd nu e cazul.

Ţi-am spus, că am grijă de...

De data asta fu întreruptă de o maşină ce dădea colţul către strada unde se aflau ei. „Nu-mi vine să cred ce se întîmplă“ , îşi spuse Jill în gînd.

Harold, gardianul zonei, sări din maşină.

– Nu mişcă nimeni, zbieră el.

– Harold?

Ochii lui Jill se îngustară din cauza farurilor orbitoare.

– Harold, ce faci aici?

– Domnişoară Stuart, sînteţi în regulă? Bărbatul ăsta vă face vreun rău?

– Ceee? Oh, în numele cerului! Nu. Este nepotul lui Ralph Webster, Drew.

Gardianul veni către locul unde stăteau ea şi cu Drew. Se uită cercetător la Drew, apoi făcu un pas înapoi şi îşi scoase cascheta.

– Este totul în regulă? Nu se întîmplă nimic suspect pe aici?

– Bineînţeles că nu, Harold. Ce te-a făcut să vii aici?

– A sunat cineva la secţia de poliţie şi a spus că la casa doamnei Brody are loc un furt.

Jill îşi strînse buzele, aruncînd o privire letargică către Drew.

– Cine te-a sunat, Harold?

– Eu l-am sunat, zise Ralph, venind către ei. Ce se întîmplă? S-a întors Barbara?

– Nu, nu s-a întors, zise Jill. M-a sunat şi mi-a spus că grupul ei nu vine pînă mîine. Autobuzul a rămas în pană.

Ralph dădu din cap, apoi se opri, plimbîndu-se cu privirea de la Drew la Jill şi înapoi.

– Deci, ce se întîmplă?

Trei perechi de ochi masculini se întoarseră către ea.

– Uh, e simplu. Barbara credea ... că a uitat... gazele deschise. M-a rugat să trec pe aici şi să verific. Nu era cea mai originală scuză, ştia, dar era măcar una acceptabilă. Se uită la cei trei bărbaţi, aşteptîndu-le reacţiile.

Harold vorbi primul.

– Se mai întîmplă.

– Bună seara, Ralph. Jill. Totul e în regulă? întrebă o voce de vizavi de locul unde erau ei.

– Totul e în regulă, răspunse Jill.

Ba nu era nimic în regulă. Mai mulţi oameni treceau către locuinţele lor, pe lîngă curtea din faţă a Barbarei Brody, şi toţi puneau întrebări cărora Jill nu le mai putea face faţă.

– Ce se întîmplă?

– Barbara e bine? N-am mai văzut-o de cîteva

zile.

– Iarăşi s-a pierdut Max? Credeam că este mai bine păzit.

Preferînd să vorbească mai întîi cu locuitorii, Jill nu observă a doua maşină ce lua curba către ei.

– Vă rog, calmaţi-vă, Barbara e bine. Nu este nici un accident, doar o neînţelegere creată de cîţiva oameni ce nu doreau decît binele. Din reflex, privirea ei aştepta aprobarea lui Drew. În timpul ăsta, soseau şi alţi oameni. „Spune-le că e adevărat, Drew. Acoperă-mă". Strîngîndu-şi buzele îşi dădu seama că este acuzatul principal. Cînd îl privi pe unchiul lui Drew, se simţi de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în stomac. Nu, nu putea fi adevărat ce se întîmpla. Dar era. Îl simţea pe Drew îndepărtîndu-se. „Spuneai că ai încredere în mine", îi venea să ţipe.

„Spuneai că vei fi lîngă mine, cînd voi avea nevoie de tine".

Mîinile îi tremurau, cînd văzu că Drew vorbeşte între patru ochi cu unchiul său. Continua să îl fixeze din ochi pe Drew, într-o încercare disperată de a-i comunica să fie răbdător. Răspunsul lui fu o privire de gheaţă, care cerea lămuriri.

– Domnişoară Stuart, ce se întîmplă aici?

întrebă o voce insistentă din spatele mulţimii.

Vocea se apropie.

– Domnişoară Stuart, mă auziţi?

Vocea îi era vag familiară, dar pentru moment nu o interesa persoana. În schimb, Harold o făcu în locul ei.

Acesta îşi puse cascheta pe cap şi salută.

– Domnule Merriweather. Bună seara.

Cîţiva oameni îi făcură loc, iar domnul Merriweather păşi către centrul micului grup şi întrebă:

– Îmi spune şi mie cineva ce se întîmplă?

Drew era departe de a fi satisfăcut de felul în care ea îl tratase, dar un lucru rămînea constant. O iubea pe Jill. Încercă să nu se lase înduioşat, dar nu rezistă privirii ei vulnerabile. Trebuia să aibă încredere în ea şi să lase la o parte orice suspiciune.

– Domnule Merriweather, zise el, întinzînd mîna. Sînt Drew Webster de la *Serviciile de arhitectură peisagistică.* Am luat legătura cu dumneavoastră la biroul din Nashville, în ceea ce priveşte locul din Breeze Palms.

Observă în treacăt, cum Jill rămase cu gura deschisă la auzul veştii. Domnul Merriweather dădu mîna cu el.

– Oh, da.

Făcu un pas înainte, în timp ce mulţimea începuse să se împrăştie.

– Webster.

– Poate că domnişoara Stuart îmi va primi scuzele pentru această mică petrecere, al cărui iniţiator am fost. Drew se întoarse către Jill. N-ar fi fost surprins dacă în privirea ei ar fi regăsit panică sau chiar amuzament, dar se înşela în ambele supoziţii. Ce văzu într-adevăr în ochii ei era indiferenţă. Nu putea fi adevărat. Ea îşi pierduse controlul, iar lumea din jur o lăsase uimită şi fără grai.

– Proprietarul acestei case este plecat din oraş. Acesta a sunat-o pe domnişoara Stuart şi a rugat-o să vadă dacă nu cumva a lăsat gazele deschise. Am văzut-o în întuneric, din casa unchiului meu, şi mi s-a părut că este un hoţ. A fost greşeala mea. Şi de asemenea a mulţimii, pentru că niciodată nu am văzut un sistem de securitate mai bun decît în Cinnamon Key. Domnişoara Stuart are un fel deosebit de a ţine la locuitori şi de a se implica în problemele comunităţii. Domnule Merriweather, aveţi un angajat nemaipomenit.

Buza de sus a lui Jill tremura, într-un început de surîs. El privi într-o parte. A-i salva fundul era o treabă, dar a pretinde că între ei n-ar fi o problemă serioasă era alta.

– Starea comunităţii este cel mai important lucru pentru ea.

Domnul Merriweather era lămurit de explicaţia lui Drew, iar Ralph şi vecinii începură să se întoarcă la casele lor.

– Ei, domnişoară Stuart, erau deschise?

– Deschise, domnule Merriweather?

– Gazele din casa doamnei.

– Nu, domnule. Doamna Broy s-a înşelat, se scuză politicoasă. Scuzaţi-mă că par înmărmurită, dar dumneavoastră ne vizitaţi de obicei în timpul orelor de program.

– V-am trimis un mesaj prin fax azi de dimineaţă. S-o fi stricat?

Simţea iarăşi tensiune în trup. Chiar cînd credea că totul se terminase, apăruse altă problemă.

– Nu, domnule. Astăzi a fost ziua mea liberă. Îmi pare rău, de obicei verific dacă mi s-a transmis vreun mesaj la birou.

Privi spre Drew.

– Azi nu am trecut pe acolo.

Domnul Merriweather se uită cînd la Jill, cînd la Drew.

– Nu e nici o problemă. Munca dumitale constă în vînzări, şi în ceea ce priveşte nivelul ridicat al satisfacţiei locuitorilor, aceste tranzacţii

au fost destul de multe şi de reuşite. Îţi meriţi zilele libere.

Zîmbi atotştiutor.

– Sînt sigur că domnul Webster este de acord cu mine.

– Da, sînt.

– Mîine trec pe la dumneata, domnişoară Stuart, ca să văd nişte dosare. În cazul că fax-ul nu funcţionează, vă spun de pe acum, că am nevoie de tot ce este în legătură cu posesiunile de terenuri ale companiei. Factori de apă, contracte de întreţinere, treburi de genul ăsta.

– Le voi avea gata.

Drew întinse mîna.

– Abia aştept întîlnirea noastră de poimîine.

– Şi eu la fel, zise domnul Merriweather, strîngînd mîna lui Drew. La ora trei, în clădirea principală din Breeze Palms.

Jill încă se mai uita la Drew, în timp ce domnul Merriweather se îndrepta către maşină. Niciodată nu s-a simţit mai tentată să-i explice despre promisiunea făcută Barbarei, deşi înlăuntrul ei ştia că nu se poate. De-a lungul anilor, îşi formase un cod moral, bazat pe integritate. De-a lungul vieţii, i s-a întîmplat de multe ori să treacă prin diferite crize datorită acestui cod. Chiar acum, cînd era

disperată, ştia că dacă îşi abandonează cel mai înalt principiu, caracterul ei nu va mai fi acelaşi, indiferent de ce ar fi crezut Drew. Trebuia să creadă că ţinea destul de mult la ea, încît să înţeleagă că acest oribil episod îi făcea mai puternici. Trebuia să creadă asta. Îşi împreună palmele, şi-i şopti încetişor:

– Îţi mulţumesc.

Privind-o neputincios, Drew se lovi cu pumnii în coapse, întorcîndu-şi privirea în altă parte. Ea se uita în continuare la el. Măcar dacă i s-ar îndulci linia rigidă a umerilor şi ar fi venit să o ia în braţe. Oftă adînc şi murmură o rugăciune. Silueta îi rămînea nemişcată, iar tensiunea de oţel dintre ei continua, mai grea decît o izbucnire nervoasă. Nu-şi aducea aminte să se fi simţit vreodată mai nerăbdătoare. Cu degetele împletite şi cu mîinile pe piept, îl întrebă:

– De ce nu mi-ai spus că negociezi cu el contractul pentru arhitectura peisagistică din *Breeze Palms*?

Cum el nu răspundea, îşi pierdu controlul, ironizîndu-l cu un rîs nervos.

– Aveai de gînd să-mi faci o surpriză?

Drew îşi masă tîmplele.

– Uite care e treaba, nu vreau să discutăm

despre asta, acum.

Lacrimile îi inundară ochii.

– De ce nu?

„De ce să nu vorbim despre lucruri care ne privesc în legătură cu viitorul nostru? De ce nu mă laşi să înţeleg că am un motiv de speranţă?"

– De ce nu?! repetă el, nevenindu-i să creadă. Ai vrea să trecem peste tot ce s-a întîmplat în ultimele cincisprezece minute, nu-i aşa?

Ea încercă, slăbită, să-l înduioşeze:

– Da.

– Ei bine, eu nu pot trece peste asta, spuse el, arătînd către intrarea principală a casei Barbarei Brody. Cînd aici se petrece ceva îndoielnic, iar tu nu poţi sau nu vrei să-mi spui, eu nu pot... nu voi pretinde că nu înseamnă nimic pentru mine.

Privirea lui ascuţită penetra întunericul dintre ei, atingîndu-i cea mai sensibilă coardă a sufletului. Apoi, spuse din toată inima:

– Şi zici că verificai gazele, pentru numele lui Dumnezeu? La dracu', drept cine mă iei?

O apucă de umeri şi o scutură bine.

– Spune-mi odată!

Atingerea lui o readuse cu picioarele pe pămînt. Îi transmitea în trup puterea şi pasiunea. Apoi îşi asumă riscul, plonjînd în necunoscut.

– Te iau drept ceea ce eşti, şopti ea printre dinţi. Un om pasional şi devotat, care a fost rugat să creadă în mine. Marele judecător.

Luîndu-i faţa, şi-o apropie de a ei.

– Lasă-mă să termin ce am început. Doar...

Cu un *sunet gutural*, buzele lui le căutară pe ale ei, făcînd-o să tacă, cu un sărut răvăşitor. Sărutările veneau şi veneau, cuplare haotică de limbi, *suspine* şi gîfîieli. Îi cuprinse fesele, trăgînd-o viguros către el. Era udă de dorinţă, îngreunată de nevoia atingerilor intime. Se frecă cu coapsele de el.

– Vei înţelege. Ştiu că vei înţelege.

Deodată, el se rupse din sărutare, îndepărtîndu-şi faţa de a ei. Îi simţi braţele tremurînd, pînă cînd îi dădu drumul. El ridică mîna în momentul în care ea voia să continue.

– Nu, zise el, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Să mă cauţi cînd toată demenţa asta se va sfîrşi.

Se întoarse şi plecă, luîndu-i jumătate din suflet.

Zece

Credea că reamenajarea staţiunii *Breeze Palms* îi va distrage gîndurile de la Jill. Stînd în mijlocul construcţiilor luxuriante, îşi dădu seama că se înşelase. Dorea neapărat să ştie ce se întîmplase în noaptea aceea şi din cauza asta nu se putea concentra. Aruncîndu-şi servieta în spatele maşinii, se aşeză la volan şi plecă, pe drumul rîului, către centrul de închirieri *Lazy Days Boat.* Intră în parcare, opri motorul şi privi apa mîngîiată de razele de soare. Gîndindu-se la ziua de ieri, îl copleşeau

întrebările fără răspuns, teama şi dorul de Jill. Nimic nu îi deranjase, afară de cîntecul păsărelelor şi murmurul apei. Departe de realitatea nesigură, înconjurat de braţele şi picioarele ei, plăcerea se împletea cu rugăminţi şoptite şi răspunsuri leneşe. Lumea întreagă fusese un loc al dăruirii şi iertării cu 24 de ore mai înainte. Oare aveau să se mai întoarcă aceste momente? Lovi nervos cu picioarele în cauciucuri. De ce dracu' nu-i ceruse să se căsătorească cu el? Poate că atunci i-ar fi spus că are nevoie de bani. I-ar fi dat din toată inima. I-ar fi dat orice, numai să nu fure de la bătrîna aceea văduvă, cu părul alb. „Nu!" Lovi din nou în cauciucuri. Nu putea fi adevărat. Cum se putea ca o fiinţă atît de grijulie şi iubitoare să fure de la unul dintre locuitorii la care ţinea atît de mult? Cum putea o femeie, cu care împărtăşise pasiunea dulce şi puternică, să aibă o latură atît de ascunsă? Cu bărbia rezemată de mîini, privea sălciile. Iarăşi revenea întrebarea aceea chinuitoare. Întrebarea care nu-l lăsase să se odihnească toată noaptea, să discute civilizat cu unchiul la micul dejun şi să se concentreze asupra treburilor. Ce a strecurat Jill în buzunar, după ce a părăsit locuinţa Barbarei? Ori cheia de la casă? Oare propriul portofel? Ori... ceva care

să nu îi aparţină Barbarei Brody?

Oare ochii îi jucaseră feste şi nu şi-o fi pus decît mîna în buzunar?

Se lăsă cu capul pe spate. De ce nu l-a lăsat să vadă ce are în buzunar? De ce se tortura atîta? Nici măcar Barbara Brody nu părea îngrijorată de propriile-i pierderi. Poate că era subjugată de farmecul lui Jill? Sau poate el era? Nimic nu avea sens. Iarăşi ajunsese într-un punct mort. Numai că de data asta, gîndurile lui se fixară pe imaginea rîului, cînd deodată apărură ochii verzi-albaştri ai lui Jill, privind adînc într-ai lui. Amintirea acestor ochi sinceri şi plini de dragoste îl lovi cu forţa unui pumn.

Deodată, ştiu că făcuse o greşeală teribilă. Acei ochi nu erau ai unui hoţ. Începu să rîdă de propria-i persoană. Unchiul lui avusese întotdeauna dreptate. Drew fusese îndrăgostit de mistere şi deşi acesta nu era rezolvat, ştia în subconştient că Jill nu era o hoaţă. Se lăsase prins ca un tîmpit de imaginaţie, care, pînă la urmă, era cît pe ce să le strice amîndurora vieţile.

„Ce prostie" zise pentru sine, urcînd în maşină şi ieşind din parcare. Se simţea groaznic la gîndul de a da ochii cu ea, şi era curios de ce va spune. Avea motive serioase să-i dea un şut în fund şi

să-i facă scandal. Maşina rula către Cinnamon Key. Nu mai voia să piardă nici un minut departe de Jill.

Primul lucru pe care avea de gînd să-l facă, după ce-şi va cere scuze, era să o ceară de soţie. Deschise radioul şi apăsă pe acceleraţie. În apropiere de intersecţia din Macomber, se decise să-i cumpere un diamant de mai multe carate, care ar fi arătat nemaipomenit pe degetul ei. Avea o mulţime de întrebări să-i pună. Oare s-a gîndit vreodată să locuiască în *Breeze Palms*? Ştia o casă dincolo de lac şi voia să i-o arate.

Se distra de minune pe drumul liber, fericit că prinsese verde cînd lua curba către Macomber. Privind pe stradă, puse brusc frînă, de parcă un pumn într-o mănuşă, l-ar fi lovit în plex. Ochii măriţi priveau la casa de amanet Dilby şi la Jill. Era afară, încercînd să deschidă o cutiuţă mică rectangulară. Soarele de dimineaţă făcea ca pietrele dinăuntrul cutiei să strălucească puternic, iar el simţi cum inima îi cade în stomac.

Jill se simţea ca o actriţă dintr-un muzical vechi, care începea să cînte fără motiv. Domnul

Dilby îi dăduse mai mulţi bani decît prevăzuse Barbara. Ăsta era un motiv îndeajuns de bun ca să sărbătorească. Pe lîngă toate astea, îi livrase domnului Merriweather dosarele cerute, iar acesta o întrebase dacă este interesată să conducă noul birou din Breeze Palms. Jill acceptase oferta imediat, mai ales că erau mai puţine ore de lucru şi salariul era mai mare. Pentru a-şi rezolva toate problemele din ziua respectivă, Jill trimise Barbarei banii obţinuţi de pe colier. Privirea recunoscătoare a Barbarei o făcuse să uite toate relele din ultimele săptămîni. Rămase gîndindu-se la Drew. Cel puţin, acesta era în Florida, iar acum că, în sfîrşit, o văzuse pe Barbara achitîndu-şi ultima afacere de camătă, simţea un optimism agresiv la gîndul că în sfîrşit îi putea spune adevărul lui Drew. Rîse puternic la gîndul propriilor ei cuvinte. Optimism agresiv! De ce nu?

Parcă maşina în spatele locuinţei ei, ieşi afară, cu poşeta sub braţ şi se îndreptă spre apartament. Coşul cu flori roşii, ce atîrna în verandă, era bătut de briză. Luă o floare şi plecă, jucîndu-se cu ea. Azi va fi o zi excepţională, gîndi ea, în timp ce dădea colţul. Se opri înmărmurită de ceea ce vedea în faţa ochilor. Drew stătea în capul scărilor, cu coatele pe genunchi şi cu degetele încruci-

şate. Cînd o văzu, ridică ochii. Expresia feţei era lipsită de viaţă.

– Drew? Ce s-a întîmplat? Floarea îi căzu din mînă, în timp ce venea spre el.

– Arăţi de parcă ţi-ai pierdut cel mai bun prieten, zise ea, temîndu-se de tot ce putea fi mai rău.

Cum el nu răspundea, ea îngenunche şi-i luă mîinile într-ale ei.

– Spune-mi. E vorba de unchiul tău?

– Nu.

Studiindu-l cu atenţie, îi observă figura extrem de serioasă. Orice ar fi avut în minte, era secătuit de energie. Inima i se încălzi la gîndul că după noaptea trecută, îi era greu să revină la ea. Îi luă mîna şi i-o sărută. Nu mai conta nimic, dacă el era acolo. Nu mai aşteptase ca ea să-l contacteze, venise el la ea, şi ăsta era cel mai important lucru.

– Unde ai fost? întrebă el încetişor, luîndu-şi mîna înapoi.

– Am avut nişte treburi urgente, zise ea, aranjîndu-şi poşeta pe umăr, şi acum că le-am rezolvat, mă simt nemaipomenit. Ciudat, cum aşa ceva te poate binedispune pe toată ziua.

El nu era amuzat. Ochii îi priveau în gol. Jill se aşează pe vine şi-l sărută pe obraz. Buzele îi

rămaseră în aer, pentru că el se dădu la o parte. Îl forţa, deşi nu ar fi trebuit. Mai ales că îşi călcase orgoliul masculin în picioare.

– Ştiu că n-ai venit aici, ca să mă auzi vorbind de afaceri. Cred că vrei să discutăm despre noaptea trecută. Intră în casă.

El rămase tăcut un timp îndelungat, încît ea îi rosti din nou numele.

– Drew, sînt al naibii de bucuroasă că tu...

– Te-am auzit.

Se sculă în picioare, privind-o, în sfîrşit, în ochi.

– Nu pot să vin. Am nişte treburi în după-amiaza asta. O privi peste umăr şi spuse:

– N-ai vrea să vii diseară acasă la unchiul Ralph? La ora opt.

– Da. Eşti sigur că totul e în regulă?

Voia să-l ia de braţ, dar el deja plecase.

– Ne vedem diseară.

Îl privi cum pleacă, îndepărtîndu-se numai în cîteva secunde. Nu o speria distanţa la propriu cît era îngrijorată de distanţa emoţională cu care o tratase cu cîteva clipe înainte. O cuprinse frica. Oare avea de gînd să-i spună că a făcut o greşeală şi că pînă la urmă nu se va mai muta în Florida? Oare avea o iubită în New Jersey şi realizase dintr-o dată că o vrea mai mult decît pe

ea? Desigur că nu avea de gînd s-o întrebe iarăşi de Barbara, pentru că i-ar fi spus. Nu, trebuia să fie ceva mai rău. Trebuia să fie ceva în legătură cu relaţia lor.

Acest ultim gînd, îi înmuie genunchii, aşa că se aşeză pe o treaptă. Strînse la piept poşeta, cuprinsă de gînduri negre. Îl va pierde.

La ora opt fix, se afla la intrarea principală a casei lui Ralph Webster. Luptînd împotriva dorinţei de a se întoarce şi a o lua la fugă, îşi aranjă fusta înflorată şi vesta cu desene roz. Dacă ar pleca acum, ar prelungi agonia...oricare ar fi fost. Întotdeauna a fost un supravieţuitor. Poate, doar poate, nu avea de-a face cu sfîrşitul lumii. Ridică pumnul pentru a ciocăni la uşă, cînd auzi un rîs înăuntru. Uşa se deschise.

– Jill. Ce surpriză, zise Ralph, făcîndu-i loc să poftească. Barbara şi cu mine tocmai plecam la club, la un concert de jazz. Nu vii şi tu cu noi?

– Nu, mulţumesc, zise ea, păşind în casă şi sărutînd-o pe Barbara pe obraz.

Aceasta era zîmbitoare, iar ochii îi străluceau de fericire.

– Jill pari supărată. Ce s-a întîmplat?

Se scuză faţă de ei.

– Drew m-a invitat să trec pe aici.

– Te-a invitat Drew? Ce ciudat.

Îngîndurat, Ralph îşi muşcă obrazul.

– Nu mi-a spus nimic. Şi apropo de asta, nu l-am văzut toată ziua.

Jill simţea cum i se strînge stomacul. Oare agonia acestei seri era mai puternică decît crezuse?

– A plecat înapoi la New Jersey? întrebă ea cu jumătate de gură.

Ralph o privi curios.

– De ce ar face asta? zise el închizînd uşa.

– A fost o întrebare fără sens, nu? aprobă ea nervoasă.

– Da, a fost, zise Drew, intrînd pe uşă.

Energia din ochii lui de topaz îi luă răsuflarea.

– Tocmai m-am mutat aici. Ce motiv aş fi avut să plec atît de repede?

Se întreba dacă după bătăile inimii, va avea un preinfarct.

– Ei bine, zise Ralph, conducînd-o pe Barbara spre uşă, pe noi ne scuzaţi, nu am vrea să întîrziem.

Drew închise uşa, înainte ca Ralph s-o des-

chidă.

– Unchiule, e vorba de ceva important. Trebuie să avem o discuţie.

– Despre ce? întrebă Jill.

Tonul lui Drew nu-i dădea cale de întors, iar asta o făcea să se simtă încolţită. Drew îi privi amănunţit pe toţi trei.

– Poate că ar fi mai bine să mergem în salon şi să luăm loc.

– O să dureze mult? Barbara şi cu mine voiam să-l ascultăm pe cîntăreţul acela ce vine tocmai din Fort Lauderdale. Aşteptăm seara asta de cîteva săptămîni.

– Credeţi-mă, doresc la fel de mult ca şi voi să se termine cît mai repede, zise Drew, conducîndu-i în salon.

Barbara tresări.

– Oh, dragă. Ne-a auzit Max.

În uşa de la bucătărie, se auziră scrijelituri de gheare.

– Sper să nu lase semne pe uşă.

– Luaţi voi loc, eu mai am o vorbă cu Jill, înainte de discuţie.

Drew o luă pe Jill deoparte şi-i spuse:

– Nu aşa am vrut să se termine, dar din dimineaţa asta mi-am dat seama că n-am de

ales.

„Dimineaţa asta? Ce se întîmplase azi-dimineaţă?“ Cu mîna lui înconjurîndu-i talia, părea atît de hotărît, pe cît era de provocator. Îi venise să se sprijine de el şi să bocească, iar în următoarea secundă voia s-o ia la fugă, undeva, unde să n-o găsească nici amintirile măcar.

El clătină din cap, resemnat, apoi spuse, cu gura aproape de urechea ei:

– Drace, deci n-ai de gînd să spui nimic, nu?

– De ce trebuie să fie de faţă Barbara şi Ralph cînd faci asta? şopti ea, cu ochii disperaţi.

– Pentru că vreau să se termine în seara asta şi nu ştiu cum să fac decît discutînd sincer. Ăsta este stilul meu, pe care trebuie deja să începi să-l cunoşti.

Diferite imagini se derulau în conştiinţa ei. Imagini ale lui Drew: cînd a venit prima dată la ea în birou s-o anunţe că era la curent cu faptul că încerca să scape de el... Întrebînd-o cine a mai sărutat-o în asemenea fel... Ţopăind printre boscheţi... Încercînd s-o lămurească de „intenţiile sale extrem de clare“... Făcînd dragoste în foişor şi pe malul rîului. Lista putea continua, dar mesajul era unui singur. Cînd Drew era decis să facă ceva, nimic nu îl putea opri.

– Ce ai de gînd să faci?

El slăbi strînsoarea.

– Fii liniştită, nu sînt genul teatral. Deşi urăsc toate astea, nu văd ce altceva aş putea face, zise el, lăsîndu-şi servieta pe măsuţă.

Jill se uită la Ralph şi la Barbara, cum stăteau pe canapea. Ralph era nerăbdător. Figura Barbarei arăta o stare de panică.

– Drew, insist să-mi spui ce ai de gînd să faci, zise Jill.

– Ce trebuie să fac, pentru a pune capăt la toate astea şi pentru a ne vedea în continuare de vieţile noastre. Sînt aici atît pentru tine, cît şi pentru mine.

Clătinînd din cap, îi şopti la ureche:

– Nu înţeleg de ce n-ai putut veni la mine, dacă aveai nevoie de bani.

Jill rămase înmărmurită. Deci, în această întîlnire nu va discuta despre mutarea înapoi la New Jersey sau de reluarea unei mai vechi legături. Problema era cea dintotdeauna. Investigaţiile lui nesăbuite asupra furtului de la Barbara.

Ralph strigă din cameră:

– Andy, sper că e o treabă serioasă, pentru că concertul de jazz începe peste cinci minute.

Max începu iar să zgîrîie uşa. Barbara se ridică

de pe canapea.

– Poate că ar trebui să-l iau pe Max la o plimbare, în timp ce voi lămuriţi ce aveţi de lămurit.

– Nu, Barbara, te rog, zise Drew. Avem nevoie de tine aici. Asta ne priveşte pe toţi.

Jill îl trase puternic de cot.

– Nu face asta, te rog. Tot ce ţi-am cerut sînt cîteva zile.

– Ţi-aş fi acordat acest timp, dar m-am răzgîndit azi-dimineaţă la ora zece, cînd te-am văzut intrînd la *Dilby's*, spuse el, luînd o hîrtie din servietă şi întinzîndu-i-o lui Jill.

O mîngîie pe umăr, încercînd s-o încurajeze.

– Fii tare. Te salvez eu din asta, chiar dacă ar fi să-mi cheltuiesc şi ultimul cent. Dar spune-mi adevărul. Spune-le de ce ai făcut-o. Poate ajungi la o înţelegere cu Barbara.

Aruncînd o privire hîrtiei, simţi cum se învîrteşte pămîntul cu ea.

– De unde ai asta? întrebă supărată.

– Să ai ce? întrebă Ralph. Ce se întîmplă?

Ignorîndu-l pe unchiul său, Drew răspunse în locul lui Jill.

– L-am lămurit pe domnul Dilby, spunîndu-i că eşti soţia mea şi că asta, spuse el, arătînd spre caseta de bijuterii, aparţine mamei tale. Mi-a dat

voie s-o cumpăr înapoi de la el.

Drew bombăni:

– Mi-a spus că deseori face afaceri cu doamne aflate în încurcături financiare.

– Andy, spuse Barbara, rîzînd nervos, uită-te la Jill, s-a albit ca o stafie. De ce o superi în halul ăsta?

Max auzi vocea stăpînei şi începu să zgîrîie uşa, distrăgînd atenţia tuturor.

– Acum ai supărat şi căţelul, spuse Ralph, sculîndu-se şi traversînd camera. Barbara îl urmă.

– Ce se întîmplă? Ce ai în cutia asta? Ralph luă colierul de diamante din mîna nepotului său.

– la uită-te Barbara. Nu cumva purtai şi tu unui la fel la dineul dansant de luna trecută?

Cînd Barbara văzu pandativul, se sperie, ducîndu-şi mîna la gură. În acelaşi moment, Max reuşi să intre pe uşă. Cînd căţeluşul alb pătrunse în cameră, Barbara începu să plîngă. Căţelul se duse glonţ la Drew, apucîndu-l de pantaloni.

– Oh, Jill nu-mi vine să cred ce se întîmplă.

Cu ochii în jos, Drew murmură:

– Nici mie.

– Ce nu-ţi vine să crezi? întrebă Ralph. Îmi spune şi mie cineva ce se întîmplă?

Drew respiră adînc, făcînd semn cu capul spre Jill şi lăsînd-o să vorbească.

– Cum poţi să fii atît de lipsit de sensibilitate? Nu vezi că ai supărat-o pe Barbara?

Ralph gesticula din mîini.

– Ce se întîmplă?

Drew se uită la Jill.

– Am descoperit hoţul.

– Hoţul? Credeam că am lămurit asta, cu cîteva săptămîni în urmă, zise Ralph.

– N-nu... nu... am făcut-o, zise Barbara tremurătoare. O îmbrăţişă pe Jill. Jill, îmi p-pare a-atît d-de rău că te-am amestecat în aşa ceva.

– Îţi pare rău? întrebă Drew. Dar de ce îţi pare rău, Barbara?

Jill îi aruncă o privire sfîrşită.

– Eşti cel mai nerăbdător bărbat pe care l-am văzut vreodată. Lasă-l încolo Barbara. Nu trebuie să îi răspunzi.

Barbara clătină din cap, smiorcăindu-se.

– Îi voi spune, Jill. Deja v-am făcut atîtea probleme din cauza mîndriei mele prosteşti. Andy? Ralph? Trebuie să vă mărturisesc ceva.

– Să mărturiseşti ceva? întrebă Drew. Blocat, privi spre Jill.

– Accidental, Jill m-a descoperit cînd duceam cîteva lucruri de ale mele la casa de amanet, iar eu am făcut-o să-mi promită că va ţine secretul. Vedeţi voi, doctorului Brody îi cam plăceau jocurile de noroc şi din cauza asta, tot ce mi-a mai rămas erau cîteva acţiuni. Ştiu că puteam să încasez banii pe ele mai devreme, dar banca unde am conturile de mulţi ani, m-a amînat un timp. Sînt o femeie mîndră şi nu puteam suporta ideea că cineva şi-ar putea da seama în ce mizerie m-a lăsat Raymond. Nu pot să-mi imaginez ceva mai umilitor decît mila cuiva faţă de mine. Şi mai ales, bîrfa oamenilor. Era o problemă de timp, ca vecinii mei, din Cinnamon Key, să afle.

Privi la Max, care se desprinsese de pantalonii lui Drew, iar acum se odihnea pe piciorul ei.

– Aproape că am reuşit, Jill. Nu-i aşa?

– Aproape.

– Oare mă vei putea ierta vreodată că ţi-am făcut atîtea probleme?

– Nu trebuie să mă rogi să te iert, Barbara. Am decis să păstrez secretul, pentru că înţeleg perfect cît de înfiorător este să fii la m rginea sărăciei. Am trăit eu însămi majoritatea vieţii în felul ăsta. Şi oricum, cum aş fi putut să te refuz? Tu ai fost aceea care l-ai rugat pe doctorul Brody să

scrie scrisoarea aceea minunată de recomandare pentru ca Peter să poată intra la Colegiul de medicină. Altfel, nu ar fi reuşit.

– Nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat, dacă tu mi-ai fi spus că ai greutăţi. Şi eu sînt prietenul tău, de asemenea. De ce n-ai vorbit cu mine, Barbara? întrebă Ralph.

Bătrîna se întoarse către Ralph, ştergîndu-şi lacrimile cu dosul mîinilor. El îi întinse batista.

– În special, pentru că eram jenată şi ruşinată. Deşi, trebuie să admit, că după ce am început să mă duc la Dilby, mă simţeam foarte mîndră de mine.

Făcu ochii mari, gesticulînd cu batista.

– Adică mă refer la faptul că, pînă acum, niciodată nu am avut ocazia să mă îngrijesc singură şi era ca un fel de mică aventură.

– Îmi pare foarte rău că te-am supărat, Barbara. Te rog să-mi accepţi scuzele, spuse Drew.

– Bineînţeles că da, Andy. Îi făcu cu degetul. Ai cam alertat puţin lucrurile şi am putut înţelege că, deşi pot să fac toate astea de una singură, nu este nevoie, zise, privind-o pe Jill.

Ralph o înconjură pe Barbara cu braţul şi dădu din cap, plin de admiraţie.

– O casă de amanet! A fost o... alegere înţeleaptă.

Barbara schiţă un zîmbet.

– Crezi?

– Absolut.

Se întoarse către Drew şi Jill.

– Nu sînteţi de aceeaşi părere?

Ei dădură din cap, amîndoi ameţiţi de întorsătura evenimentelor.

– Jill a fost deosebit de drăguţă cu mine în tot acest timp. Avea îndoieli serioase cînd i-am povestit despre Hector.

Ochii celor doi bărbaţi se întîlnirăm, privind apoi la bătrînă.

– Hector? întrebară în cor amîndoi.

– Cămătarul doctorului Brody, spuse Jill.

– Îi am plătit restul de bani acum cîteva ore, adăugă Barbara. Acum nu mai e cazul să-mi fie frică de nimic.

– Să-ţi fie frică? întrebară Drew şi Ralph, în acelaşi moment.

– Sînt bine, nu am păţit nimic, după cum vedeţi.

Ralph o luă cu braţele pe după umeri.

– Dumnezeule, Barbara, eşti una dintre cele mai curajoase femei pe care am văzut-o vreo-

dată.

Jill simţi un nod în gît, văzînd cum Barbara îl priveşte pe bătrîn.

– Într-adevăr? şopti Barbara.

Zîmbetul lui larg era cel mai bun răspuns.

– Te superi dacă renunţăm la concertul de jazz? Cred că mi-ar face plăcere să ne plimbăm pe plajă, spuse el, conducînd-o pe Barbara către uşă.

– Mi-ar plăcea foarte mult, Ralph.

– Sînteţi drăguţi să-l supravegheaţi pe Max? îi întrebară pe Jill şi pe Drew.

Înainte ca ei să poată răspunde, Ralph închisese uşa după el. O secundă mai tîrziu o deschise din nou pentru a spune:

– Să nu mă aştepţi, Drew.

În cameră era linişte, cu excepţia mîrîitului lui Max. Jill merse în hoi şi luă căţelul în braţe. Mîngîindu-l, se întoarse către Drew. Nu-l putea privi în ochi.

– M-ai urmărit la Dilby?

– Nu, mă întorceam de la lucru, din Breeze Palms. Ai de gînd să-mi accepţi scu...

– Ai chemat şi poliţia?

– Jill, nu aş fi ajuns niciodată chiar aici.

Îl auzi foşnind prin hîrtiile din servietă.

– Poţi să vezi că am adus cu mine carnetul de cecuri. Eram pregătit să plătesc tot ceea ce furaseşi. Îşi drese glasul. Adică, ce credeam eu că ai furat. N-am vrut să-l oblig pe Dilby să-mi dea lista cu obiecte, pentru că ar fi putut deveni suspicios. Chicoti.

N-avea de gînd să-l lase să scape prea uşor.

– Şi dacă Barbara se hotăra să depună plîngere? La asta nu te-ai gîndit?

– Ba da, zise el, cotrobăind din nou prin servietă. De asta am şi cumpărat două bilete pentru Paris. Pentru noi. Credeam că ea va rămîne mută la auzul veştii. În loc să se întoarcă spre el, deschise calmă uşa bucătăriei, unde-l duse pe Max.

– Ai auzit ce-am spus? Aveam de gînd să te scot din ţară dacă era nevoie, spuse el, urmărind-o şi fluturînd biletele.

– Te-am auzit. Mai am doar o întrebare Drew. Ce motiv crezi că aveam ca să ajung să fur?

– Păi ce altceva decît să plăteşti cursurile fratelui tău, spuse el, strecurîndu-şi biletele în buzunar.

Era unicul răspuns pe care îl aştepta. Unicul răspuns pe care l-ar fi putut aştepta de la el.

Ar fi vrut să vină la ea, dar se opri înainte de a o atinge. Pentru prima oară-n viaţă, îi era frică de urmări. Frică de faptul că sentimentele ei fragile, s-ar fi putut dezintegra. Alegîndu-şi cuvintele cu grijă, vorbi încetişor:

– Jill, încearcă să-nţelegi. Te-am suspectat noaptea trecută cînd te-am văzut în casa Barbarei, cu cutia de bijuterii în mînă şi, apoi, cînd te-am zărit intrînd la Dilby în dimineaţa aceea... Nu-ţi dai seama ce era în capul meu?

Jill deschise uşa, iar el o urmă înăuntru. Trebuia să spună ceva. Să ţipe măcar sau să plîngă.

– Eram supărat pe tine, Jill. Credeam că între noi este ceva deosebit. Nu puteam înţelege de ce nu mi-ai cerut ajutorul. La dracu, doar am venit şi ţi-am oferit bani. Vocea lui era din nou indignată. De ce nu mi-ai spus despre situaţia Barbarei?

Se-ntoarse cu o figură ameninţătoare spre el.

– Am cîteva motive bune. În primul rînd, că i-am promis să nu spun nimănui. În al doilea rînd, ai spus că tu şi cu Ralph aţi avut în trecut necazuri cu femei înfometate de bani. Şi în al treilea rînd, doream să ştiu dacă ai încredere în mine.

– Şi eu am vrut acelaşi lucru.

– Dar eu nu ţi-am cerut decît timp, pentru a-mi putea rezolva problemele.

– Iar eu nu am vrut decît să am grijă de tine. Vocea i se topi într-o şoaptă. Jill îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

– Iar mie îmi pare rău că te-am amestecat în toate astea.

Vocile li se împletiră într-o unică rugăminte:

– Mă ierţi?

– Te iubesc, Jill.

Buzele îi trĕmurară la auzul vorbelor lui. Inima îi tremura.

– Şi eu te iubesc. Zîmbi.

– Mărită-te cu mine.

Îi ţîşniră lacrimile din ochi, şi nu putu decît să dea din cap. Veniră unul spre celălalt, strîngîndu-se în braţe şi sărutîndu-se. Legănîndu-i-se în braţe, îşi lipi faţa de gîtul lui.

– Vreau să te aud, zise el, mîngîindu-i curbele ameţitoare ale trupului.

Înainte de a putea vorbi, el îi acoperi gura cu un sărut. Apoi altul şi altul.

– Da, reuşi ea să-i răspundă pînă la urmă, printr-o avalanşă de sărutări.

Cînd, în sfîrşit, îşi ridică privirea, răsuflă uşurat.

Părul îi cădea pe frunte, accentuîndu-i lumina din ochi. Ea îi îndepărtă părul de pe frunte şi îl sărută.

– Oh, Drew, într-adevăr ai de gînd să mă iei cu tine la Paris?

Scoase din nou biletele din buzunar şi i le arătă de aproape, pentru a le putea citi. Le prinse din zbor, înainte de a cădea pe jos.

– Încă tot mai doresc să mergem la Paris. În luna de miere, spuse el bucuros de încîntarea din ochii ei. Magia momentului se evaporă în momentul în care îşi aduse aminte de inel. Îl lăsase în servietă.

– Vin imediat, zise el, întorcîndu-se către uşă.

Punînd biletele pe masă, îl prinse de mînă şi îl trase înapoi.

– Orice ar fi, poate aştepta. Încă nu am terminat cu tine.

O privi din cap pînă în picioare. Zîmbetul lui surprins, deveni brusc interesat, cînd ea îl împinse pe marginea patului.

– Ar fi trebuit să bănui asta din momentul în care m-ai condus către propriul meu dormitor, spuse el, luînd-o de fese şi trăgînd-o mai aproape. O mîngîie pe buric, iar apoi începu să-i des-

facă nasturii de la bluză.

– Care e problema ta, minunat-o?

– Nimic să nu pot face faţă, spuse ea trecîndu-şi degetele prin părul lui. Nu-ţi aduci aminte? Eu rezolv orice problemă din Cinnamon Key.

Îl sărută din nou, şi plină de fericire începu să rîdă... nu se mai putea opri.

– Tot... ce... aş... dori să ştiu... este... cum vei putea avea grijă de mine... purtînd... toate aceste haine pe tine.

Sărutările ei se sfîrşiră cu un geamăt prelung şi un oftat sugestiv.

– Asta e pentru că port fustă, nu-i aşa? spuse ea, înainte de a se rostogoli în pat, alături de el.

– Da, porţi, dar în noaptea asta vreau să te simt toată lîngă mine. În timp ce o întorcea pe o parte, ceva din zîmbetul ei îi încălzi inima, aducîndu-şi aminte prin cîte a făcut-o să treacă. Voia să trăiască din plin acest moment, dar avea remuşcări. Clătinînd din cap, mormăi:

– Oh, Jill.

– Spune-mi, iubitule. Îi luă capul şi-l lipi de obrazul ei. Ce este?

Aşteptă să i se dreagă glasul, înainte de a vorbi:

– Te-am făcut să treci prin atîtea.

– Nici eu nu am făcut nimic ca ţie să-ţi fie mai uşor, spuse ea, cu emoţie în glas. Am făcut amîndoi tot ce se putea face.

– Te-am iubit întotdeauna, Jill. Indiferent de ce s-a întîmplat. Zîmbetul ei era plin de intenţii dulci:

– Atunci, fă-o şi acum, şopti ea, topindu-se în îmbrăţişare.

SFÎRŞIT

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

Drew - *era un Făt-Frumos cu zîmbet seducător.*

Jill - *era tentația în persoană, o blondă aurie a cărei trup armonios îi încălzea sîngele.*

Ea încerca să îl asigure că în micul orășel nu se întîmpla nimic rău...

Putea el să creadă acest lucru, putea să o protejeze pe femeia iubită, - și mai ales - putea avea el încredere în îngerul care-i furase inima?

Preț 1600 lei